

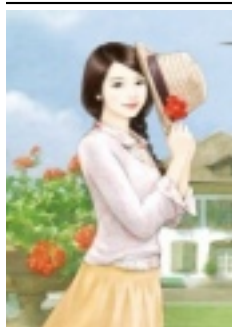
Như Những Giọt Nắng

Contents

Như Những Giọt Nắng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	10
3. Chương 3	16
4. Chương 4	24
5. Chương 5	32
6. Chương 6	38
7. Chương 7	42
8. Chương 8	48
9. Chương 9	51
10. Chương 10	56
11. Chương 11	64
12. Chương 12	69
13. Chương 13	73
14. Chương 14	78
15. Chương 15	83
16. Chương 16	89
17. Chương 17	94
18. Chương 18	97
19. Chương 19	104
20. Chương 20	107
21. Chương 21	110
22. Chương 22	116
23. Chương 23	122
24. Chương 24	127
25. Chương 25	128
26. Chương 26	133
27. Chương 27	136
28. Chương 28	140
29. Chương 29	146
30. Chương 30	150
31. Chương 31	153
32. Chương 32	159
33. Chương 33	166
34. Chương 34	172
35. Chương 35	177
36. Chương 36	183
37. Chương 37	186
38. Chương 38	191
39. Chương 39	198
40. Chương 40	203
41. Chương 41	208

42. Chương 42	215
43. Chương 43	221
44. Chương 44	226
45. Chương 45	230
46. Chương 46	235

Như Những Giọt Nắng

Giới thiệu

Thúy Văn vén rèm nhìn xuống sân. Họ đã đến và đang xuống xe. Cô nhìn thấy hai người thanh niên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhu-nhung-giot-nang>

1. Chương 1

Thúy Văn thả dài buông rèm xuống, đứng tựa đầu vào tường. Cô nhớ lại buổi nói chuyện tối qua với ông Nhị mà rùng mình. Cô sợ sự khắc nghiệt của ba đến nỗi nghĩ rằng, thà nhắm mắt buông xuôi về sống với người lạ, còn hơn ở lại nhà mình với nỗi sợ hãi pháp phòng.

Cô không hiểu tại sao ba cô ghét cô đến thế, trong khi với Thúy Lan thì luôn luôn chiều chuộng. Chẳng lẽ cô không phải là con của ba sao?

Thúy Văn chậm chạp bước đến mở tủ. Cô đưa mắt tìm một bộ đồ thích hợp với mình. Cuối cùng cô cũng chọn được chiếc áo màu xám. Nó hoàn toàn không có vẻ gì phù hợp cho một ngày được coi mắt. Nhưng cô đang quá buồn nản, cô thích màu áo ảm đạm này.

Thúy Văn đứng ở lan can đợi ông Nhị. Ông đang nói chuyện qua điện thoại và khoát tay bảo cô chờ. Một lát sau ông đi ra, nói khô khan:

- Ba hy vọng con đừng làm gì cho người ta phật ý. Nếu họ vì con mà hủy bỏ quan hệ với ba, con sẽ không được yên ổn đâu. Nhớ đấy!

Thúy Văn “dạ” nhỏ một tiếng và lầm lũi đi sau ông. Xuống đến phòng khách, ông niềm nở bắt tay với khách, rồi quay lại vỗ nhẹ vào đầu Thúy Văn:

- Con ngồi xuống đây, để ba giới thiệu con làm quen với mấy anh mà con sẽ làm bạn.

Thúy Văn lần lượt chào từng người mà không hề nhìn mặt họ. Cô chỉ hơi ngước mặt lên khi ông Nhị bảo cô chào Hiệu Nghiêm. Trong lòng cô là nỗi thất vọng mênh mông. Giá không phải anh ta, mà là người thanh niên bên cạnh. Anh ta gần như vượt quá tên của mình. Khi nghe giới thiệu, anh ta cũng không buồn ngước lên nhìn cô. Khuôn mặt nghiêm nghị và đôi môi hơi mím lại, vừa kiêu ngạo vừa khinh thường, vừa khắc nghiệt chán ghét. Anh ta lập tức gây cho cô cảm giác bị xúc phạm. Và cô buồn rầu nhìn xuống tay mình với ý nghĩ rồi đây mình sẽ sống trong địa ngục mới.

Trái hẳn với Hiệu Nghiêm, ông bác của anh ta tỏ ra ân cần lịch thiệp với Thúy Văn, như để đền bù cho cô về thái độ lạnh lùng của cháu. Ông điềm đàm nói chuyện với ông Nhị, thỉnh thoảng quay về phía Thúy Văn, ân cần:

- Bác nghe nói cháu tốt nghiệp ngoại thương, thế cháu đã đi làm ở đâu chưa?

- Dạ chưa.

Ông quay lại ông Nhị:

- Chắc ông còn kén chỗ cho cháu, chứ ở công ty anh cũng có chỗ cho cháu vậy.

ông Nhị khoát tay:

- Con gái tôi đưa nào tôi cũng cho ra ngoài tìm chỗ làm, tôi không muốn chúng nó có tính ỷ lại vào cha mẹ anh ạ. Tự tụi nó phải quyết định tương lai nó thôi.

Ông Thịnh gật gù:

- Anh dạy con hay lắm

Ông quay qua Thúy Văn:

- Vậy cháu có tìm được nơi nào vừa ý chưa?

- Dạ chưa bác ạ

Rồi cô làm thỉnh. Những người làm chủ này cứ tưởng công việc là dễ tìm lắm. Có lẽ vì họ chỉ ngoắc tay một cái là có được tất cả những gì họ muốn. Ai cũng tưởng tiểu thư gia đình này muốn gì được nấy. Họ làm sao hiểu được là điều đó không hề xảy ra cho cô mà chỉ với Thúy Lan.

Thúy Văn còn đang nghĩ ngợi thì ông Thịnh nói với vẻ sốt sắng:

- Nếu cháu chưa tìm được việc làm thì hãy tới công ty của Hiệu Nghiêm làm. Như thế sẽ tiện cho cháu, và cả cho con nữa phải không Hiệu Nghiêm?

Ông vừa nói vừa quay lại nhìn Hiệu Nghiêm, nhưng anh ta chỉ lắc đầu thờ ơ:

- Con không chắc công việc ở công ty con xứng đáng với cổ. Để cổ tự tìm chỗ thích hợp thì hay hơn.

Ông Thịnh có vẻ hụt hẫng, nhưng lập tức lại cười như không hề phật ý:

- Thúy Văn mới ra trường, dù sao có người quen nâng đỡ cũng dễ hơn. Đó là bổn phận của con mà.

Hiệu Nghiêm quay mặt chỗ khác, không trả lời. Anh ta như bất cần tất cả, cũng không hề sợ ông Nhị. Thậm chí Thúy Văn có cảm tưởng anh ta muốn khiêu chiến với cô. Hình như trong chuyện này, anh ta cũng bị áp lực như cô.

Tự nhiên cô cảm thấy một chút coi thường Hiệu Nghiêm. Anh ta là con trai, tại sao lại chịu để mình bị khống chế trong hôn nhân? Rõ ràng là anh ta không thích cuộc hôn nhân tính toán này nhưng vẫn thực hiện nó. Nếu không, tối nay anh ta chẳng theo gia đình đến đây coi mắt cô.

Thúy Văn rất lơ mơ về chuyện làm ăn của ba cô. Chỉ khi muốn gả cô cho Hiệu Nghiêm, ba cô mới nói cho cô biết anh ta là giám đốc của một công ty xuất nhập khẩu. Ngoài ra ông không nói gì thêm về anh ta. Đây là lần đầu tiên cô gặp một người mà mình đã từng hình dung một cách ác cảm. Vả đúng như trong tưởng tượng của cô, anh ta thậm chí còn đáng ghét hơn nhiều.

Mọi người ngồi nói chuyện quanh những chuyện mua bán và về những biến đổi của thị trường. Thúy Văn hiểu tất cả những điều đó nhưng không tham gia. Cô ngồi im nhìn xuống tấm thảm. Mà không chỉ riêng cô, cả Hiệu Nghiêm và người thanh niên tên Hữu Tri cũng không nói gì. Hiệu Nghiêm ngồi nhìn thẳng vào góc phòng, nhưng Thúy Văn biết Hữu Tri ngấm ngầm quan sát cô. Cô biết điều đó khi bất chợt ngước lên, cô thấy ánh mắt anh ta bối rối chuyển sang nơi khác.

Khi họ ra về, Thúy Văn nói một cách rụt rè:

- Ba, con thấy anh ấy rất ác cảm với con, nếu mà ...

Nhưng ông Nhị gạt phắt đi:

- Ba biết nó không ưa ba, nhưng chuyện đó không quan trọng. Ba mặc kệ nó nghĩ gì, điều chủ yếu là ba cần những mối quan hệ của công ty nọ Còn nó thì cần tiền của ba. Nó ghét hay thích con không quan trọng. Ba chỉ cần hai công ty kết hợp làm ăn, con hiểu không?

Thúy Văn ngân ngán nước mắt:

- Nhưng anh ta không thích con, con cũng không thích anh ta, sống chung như thế con buồn lắm ba ạ.

- Vợ vẫn. Ba không thích nghe mấy chuyện đó, đừng nói nữa. Công ba nuôi con mười mấy năm, bây giờ con làm gì để trả, con tự suy nghĩ đi.

O6ng bỏ đi lên lầu, Thúy Văn ngồi xuống salon, tay mân mê mặt nệm một cách vô thức. Cô bỗng bật khóc. Với cô ba luôn bắt công như thế. Trong khi với Thúy Lan thì chiều chuộng từng ý thích. Thúy Lan yêu người nào ba cũng dễ dãi và nâng đỡ người đó. Còn cô thì gần như bị xem là công cụ để ba trao đổi làm ăn. Cô không chịu nổi sự cư xử nghiệt ngã đó.

Vài hôm sau, buổi sáng Thúy Văn đi ra ngoài về thì ông Nhị gọi điện về bảo cô đến công ty ngay. Thúy Văn không cãi lời nhưng cô ngạc nhiên kinh khủng. Lần đầu tiên ba cô gọi điện cho cô, mà lại là đến công ty. Không biết đây là chuyện vui hay buồn.

Khi cô đến, ông Nhị đang ngồi dưới phòng khách như đợi ai. Thấy cô, ông đứng dậy:

- Đi với ba

Thúy Văn không dám hỏi gì, chỉ yên lặng theo ông ra xe. Ông Nhị cũng không giải thích là đi đâu. Mãi khi xe dừng trước một công ty xuất nhập khẩu, ông mới quay lại cô:

- Ba muốn con làm quen với công ty của chồng con sau này. Con hãy tỏ ra thông minh một chút.

Rồi ông mở cửa bước xuống. Thúy Văn ngơ ngác nhìn vào trong. Đó là một tòa nhà ba tầng, nhìn qua có vẻ là nhà ở hơn. Lúc trước cô hay đi ngang con đường này và có vào đây một lần với nhỏ bạn. Cô không ngờ đây là chỗ ~làm việc của Hiệu Nghiêm và cảm thấy lúng túng khi biết lát nữa sẽ gặp nhỏ bạn. Cô không biết mình phải giải thích thế nào.

Cô theo ông Nhị vào phòng. Một nhân viên mời ông ngồi chờ rồi định lên báo với Hiệu Nghiêm nhưng ông khوات tay ra dấu không cần và tự mình đi lên lầu. Vừa lúc đó ông Thịnh cũng về đến. Ông bắt tay ông Nhị một cách niềm nở:

- Anh đến sao không báo trước để tôi ở lại đón, rất may là tôi đi công việc mới về.

Ông ta quay qua nói với một nhân viên ngồi bên bàn:

- Cậu đi lên báo giám đốc xuống tiếp khách.

Ông Nhị cản lại:

- Thôi khỏi anh ạ, để cậu ấy làm việc. Tôi tiện đường ghé chơi thôi. Để tôi lên trên đó cũng được.

Ông Thịnh rất chiều ý đưa cha con ông Nhị lên tầng trên. Thúy Văn vừa đi vừa đưa mắt tìm Ngọc Thân. Qua khung cửa kiếng của phòng bên trái, cô thấy cô nàng đang ngồi bên máy tính. Ngọc Thân cũng vừa thấy cô, cô nàng tròn mắt ngạc nhiên nhìn. Thúy Văn định vào phòng đó thì ông Nhị quay lại:

- Đi theo ba.

Cô đành quay lại đi phía sau ông và không quên ra dấu bảo Ngọc Thân chờ cô.

Khi mọi người bước vào phòng, Hiệu Nghiêm như rất ngạc nhiên nhưng không hề có vẻ nồng nhiệt khi đón hai vị khách bất ngờ này. Anh đứng lên chào ông Nhị, rồi bước qua salon. Thúy Văn định chào anh ta nhưng thấy cử chỉ khô lạnh của anh ta khi nhìn mình, cô lại thôi và lặng lẽ ngồi xuống cạnh ông Nhị, mắt nhìn xuống bàn như mọi việc xung quanh đều không liên quan đến mình.

Thúy Văn không tin ba cô tiện đường ghé chơi như ông đã nói với ông Thịnh. Cô biết rất rõ ba cô làm bất cứ điều gì cũng có mục đích riêng. Không biết lần này là gì.

Tự nhiên Thúy Văn cảm thấy dâm ra ngại với ông Thịnh và Hiệu Nghiêm. Cô muốn mình là người ngoài cuộc hơn là làm cái đuôi của ba mình. Nghĩ vậy cô đứng lên nói nhỏ:

- Dạ, con xin phép ra ngoài một chút.

Không nghe ông phản ứng, Thúy Văn nhẹ nhàng đi ra ngoài. Cô xuống cầu thang đi vào phòng Ngọc Thân. Vừa thấy cô, cô nàng quay lại hỏi ngay:

- Đi đâu vậy, bộ tính xin vào đây hả?

Thúy Văn lắc đầu:

- Không có, mình theo ba mình đi chơi.

- À, chắc bác quen với giám đốc, chỗ làm ăn hay là bạn vậy?

Thúy Văn không biết giải thích thế nào, cô lại lắc đầu:

- Mình không biết, ba bảo đi thì đi, không biết gì cả.

- Sao? Tìm được chỗ làm chưa?

- Chưa, ở đâu cũng là chỗ quen của ba, mình ngán quá.

Ngọc Thân cười khì:

- Ông già có công ty, sướng gần chết mà không chịu làm, lại chạy long nhong kiếm việc, chưa thấy ai nông như Văn.

Thúy Văn không trả lời, cô hỏi như thăm dò:

- Làm ở đây thế nào, sếp có khó lắm không?

- Cũng không khó lắm, mà cũng không biết được, mình đâu có làm gì bậy mà sợ sếp khó.

- Nhưng tính anh ta có dễ chịu không, đối với nhân viên ra sao, không lẽ Thân không nhận biết được?

- Ồ, nhiều lúc cũng có khó, với lại mặt sếp lúc nào cũng dăm dăm, mình ngán lắm.

Cô quay lại đối diện với Thúy Văn:

- Đây, nếu Văn không tìm được chỗ làm thì xin vào đây đi, ở đây đang tuyển hai người đấy. Một tiếp thị, một thư ký văn phòng, xin đi Văn, làm chung cho vui.

Thúy Văn chưa kịp trả lời thì thấy ông Nhị, ông Thịnh và Hiệu Nghiêm đang đi xuống. Cô đứng dậy:

- Ba mình xuống kia, mình về nghe.

- Ê, nhưng mà có muốn xin vào đây không?

- Cũng không biết nữa, rảnh gọi điện cho mình nghe.

- Ừ

Thúy Văn đi ra hành lang. Ông Thịnh và Hiệu Nghiêm tiễn ba cô ra cửa. Cô rụt rè chào ông Thịnh và gật đầu với anh ta. Anh ta cũng gật đầu đáp lại nhưng khuôn mặt vẫn lạnh băng. Thúy Văn lập tức đi đến cạnh ba cô để giữ khoảng cách xa xa với anh ta.

Ngồi trong xe, cô rất muốn hỏi ông Nhị chuyện lúc nãy nhưng không dám. Còn ông thì im lặng nhìn ra bên đường. Thịnh thoáng cười thoáng như hài lòng. Cô có cảm tưởng cuộc nói chuyện vừa rồi phía bên Hiệu

Nghiêm đã làm ông vừa ý.

Buổi trưa Thúy Văn đang dọn dẹp thì có điện của Ngọc Thân. Cô ngồi xuống giường, dấu hiệu của một cuộc nói chuyện khá dài. Ngọc Thân nói chuyện đông tây một lúc rồi than thở:

- Lúc sáng Văn về rồi, sếp gọi mình lên phòng quạ cho một trận, tức muốn chết được.

Thúy Văn ngạc nhiên:

- Nhưng mà là chuyện gì?

- Sếp bảo trong giờ làm không được tiếp bạn, không được nói chuyện riêng. Thật ra mình có vi phạm gì nhiều đâu, nếu căng ra thì Văn là khách của sếp, mình có dám không tiếp chuyện không, tự nhiên hôm nay ông ta khó chịu dễ sợ.

- Ngoài ra, anh ta còn nói gì nữa không?

- Sếp hỏi mình quan hệ ra sao với Văn, mình bảo là bạn, thế là ông tabảo không thích nhân viên công ty kể với người ngoài chuyện nội bộ, vô lý dễ sợ, mà mình đã nói gì đâu.

- Có lẽ anh ta bực mình chuyện gì đó, rồi trút vào nhân viên, gặp Thân xui nên lãnh đủ, chứ ‘không phải anh ta có thành kiến với Thân đâu.

- Cũng mong như vậy, chứ nãy giờ mình tức muốn chết, ngủ không được luôn.

- Thôi mà, đi làm bị la là chuyện thường, để bụng làm chi.

- Nhưng mà là như thế thì oan quá, lại vô lý nữa, không tức sao được. Xí, ai mà làm vợ ông ta là vô phúc bấy đời, đàn ông gì lúc nào cũng quạ quọ, thấy ón.

Thúy Văn thoáng lặng người. Ngọc Thân không biết câu nói vô tình đó động chạm tới nỗi buồn của cô, cô cần môi im lặng. Bên kia Ngọc Thân vẫn liếng thoắng một tràng rồi dặn dò:

- Nhưng Văn đừng kể chuyện này với sếp nghe, mình sợ bị sếp quạ thêm một trận về tội mách lẻo, phiền lắm đấy.

- Yên tâm đi, mình không điên thế đâu.

- Thôi, mình cúp nha. Đến giờ đi làm rồi. Chiều nay mà vô trễ không chừng sếp biết, lôi vào phòng quạ

thêm một trận về' tội đi trễ nữa, ngán lắm.

Thúy Văn bỏ máy xuống, ngồi bó gối suy nghĩ. Cô có cảm tưởng Hiệu Nghiêm làm thế để cảnh cáo cô. Anh ta muốn qua Ngọc Thân để nói với cô rằng anh ta không hề có ý thân thiện và nể nang cô dù cô sắp là người thân với anh ta.

Thúy Văn không biết mình có thành kiến không. Nhưng cách cư xử của Hiệu Nghiêm làm cô thấy nản vô cùng.

Hôm sau cô đang trong phòng tắm thì dì Tám lên thông báo có Hiệu Nghiêm đến và ông Nhị bảo cô xuống tiếp khách. Thúy Văn đứng thừ người, chán chường và mệt mỏi. Nếu được phép, cô sẽ thẳng thừng từ chối tiếp anh ta ngay.

Đang chải tóc, Thúy Văn chợt giật bắn người vì tiếng hét của Thúy Lan:

- Tại sao cái áo nhăn nhúm thế này? Dì tám đâu, dì Tám.

Thúy Văn mở cửa, lộ đầu ra xem. Dì Tám đang hốt hải chạy lên hành lang, Thúy Lan cầm chiếc áo, căng ra:

- Dì ủi đồ như vậy đó hả? Hư hết rồi, thấy chưa?

- Dạ, dạ... tại tui lỡ để bàn ủi nóng quá, cô mặc đỡ giùm/

Tiếng dì im bật khi Thúy Lan quát lên:

- Lỡ với chả lỡ, làm ăn không nên thân vậy đó, dì có biết cái áo này tui mặc mới có một lần không? Đấy, có giời thì mặc đi.

Cô hung hăng ném chiếc áo xuống gạch rồi vào phòng đóng sầm cửa lại. Thúy Văn bước đến cầm chiếc áo lên, nói như an ủi:

- Để con mua cái khác đền chị ấy, không sao đâu, dì đừng ngại.

Cô bảo bà đi xuống rồi cầm áo vào phòng mình, treo lên tường. Chợt nhớ Hiệu Nghiêm đang ở dưới phòng khách, cô vội chải sơ tóc rồi xuống tiếp anh ta.

Hiệu Nghiêm đang ngồi ở salon. Anh ta ngược lên khi thấy Thúy Văn. Qua cái nhìn của anh ta, Thúy Văn hiểu lúc này anh ta đã nghe hết và tưởng tiếng quát tháo lúc này là của cô. Cô thấy rất rõ nụ cười châm biếm của anh ta.

2. Chương 2

Cô ngồi xuống phía đối diện. Nhìn quanh như tìm ông Nhị, Hiệu Nghiêm lên tiếng:

- Ba cô mới vừa ra ngoài.

Thúy Văn thoáng cau mặt. Có khách mà ba vẫn bỏ đi, rõ ràng ba không hề lịch sự với Hiệu Nghiêm. Cô nhỏ nhẹ:

- Tại ba tôi bận quá nên không tiếp được, tôi xin lỗi.

Trên môi Hiệu Nghiêm lại thoáng nụ cười châm biếm. Nhưng giọng anh ta vẫn lịch sự:

- Tôi biết, và tôi không quan tâm đến chuyện đó đâu.

Ngay cả khi tỏ ra lịch sự, anh ta cũng không giấu được vẻ mỉa mai ngấm ngầm. Có lẽ anh ta đang nghĩ cô đóng kịch, mà cũng đúng thôi, sau khi đã nghe giọng nói chanh chua lúc nãy, cô càng nói năng mềm mỏng thì càng có vẻ giả tạo. Nhưng thanh minh thì lại càng dở, vì anh ta có nói gì đâu.

Thúy Văn trầm thờ dài, rồi đẩy ly nước về phía anh ta:

- Anh uống nước.

- Cảm ơn

Hiệu Nghiêm khoát tay như bảo để mặc anh ta, Thậm chí anh ta cũng không hề nhìn xuống ly nước. Anh ta nói một cách nghiêm nghị:

- Hôm đó ba cô đã yêu cầu tôi nhận cô vào làm ở trong công ty. Tôi đến để hỏi, có thật cô cần đi làm không và cô đã biết những gì. Nếu vào công ty tôi liệu cô muốn ở vị trí nào?

Thúy Văn mở lớn mắt nhìn Hiệu Nghiêm, im lặng. Anh ta cũng nhìn lại cô vớ imot chút ác cảm lẫn mai mỉa:

- Hình như cô không biết chuyện này? Không cần phải làm như thế với tôi đâu, cứ thẳng thắn nói ra đi, cô cần cái gì?

Thúy Văn liếm môi, buông thông:

- Ba tôi đã nói thế, anh muốn tôi làm ở khâu nào cũng được, tôi không có ý kiến gì cả/.

- Tùy cô, vậy sáng mai tám giờ cô đến công ty trực tiếp gặp tôi, tôi sẽ phỏng vấn xem năng lực của cô đến đâu.

Nói xong, anh đứng dậy ngay:

- Xin chào, mong là cô đến đúng giờ.

Không đợi Thúy Văn có ý kiến, anh ta đi nhanh ra cửa. CỬ chỉ đột ngột của anh ta làm cô không biết phải phản ứng ra sao, chỉ biết đứng ở cửa nhìn vị khách không mời mà đến kia đang lái xe ra đường.

Hôm sau Thúy Văn chuẩn bị rất thận trọng. Cô mặc bộ vest nghiêm chỉnh và mang theo tất cả giấy tờ, bằng cấp của mình. Cô đến rất đúng hẹn. Khi cô lên phòng thì Hiệu Nghiêm đã có mặt ở đó. Anh ta đang ngồi phía sau bàn như chờ cô, dáng vẻ xa cách cố ý. Hình như anh ta muốn nhấn mạnh vị trí của cô, rằng ở đây cô chỉ là người đến xin việc chứ không phải cô gái mà anh đã đến coi mắt cách đây mấy ngày.

Anh ta hất đầu về phía chiếc ghế trước mặt:

- Cô ngồi đi.

Thúy Văn lẳng lặng đặt hồ sơ xuống bàn:

- Đây là những bằng cấp của tôi, anh muốn xem qua không?

- Cứ để đó tôi sẽ xem sau.

- Vâng

Anh ta ngồi tựa lưng vào ghế, hai tay chống lên bàn. Anh ta quan sát cô một lát, rồi hỏi bất ngờ:

- Tại sao cô không làm việc cho ba cô? Tôi thấy trình độ của cô đủ sức làm việc ở những công ty lớn, còn công ty của tôi thì rất nhỏ. Cô không thấy thiệt thòi sao?

Thúy Văn ngồi im. Cô thật sự không biết trả lời thế nào. Chẳng lẽ nói với anh rằng cô rất muốn làm việc cho ba cô nhưng ông không đồng ý. Và cả cô cũng không hiểu nổi tại sao ba cứ một mực bắt cô đến làm cho Hiệu Nghiêm.

Không nghe cô trả lời, Hiệu Nghiêm nhắc lại:

- Tại sao cô muốn vào đây, nói đi, đó là ý của cô hay của ba cô?

Thúy Văn buông thông:

- Ba tôi bảo làm ở đâu thì tôi làm ở đó, còn anh nhận hay không là quyền của anh, tôi không có ý kiến gì cả.

Cô im lặng một lúc rồi nói thêm:

- Anh là giám đốc, anh có quyền không nhận. Còn tôi có thể tìm nơi khác.

- Phải không? - Giọng Hiệu Nghiêm đầy vẻ châm biếm.

- Tôi chỉ nói những gì tôi nghĩ, tin hay không là tùy anh

Hiệu Nghiêm chợt đổi giọng:

- Cô nói tiếng Anh rành chứ?

- Tôi có người bạn người Úc, chúng tôi chỉ nói chuyện với nhau bằng tiếng Anh.

- Nói chuyện với bạn dễ hơn giao tiếp với khách quốc tế rất nhiều. Còn công ty tôi thì chủ yếu là mua bán với nước ngoài.

- Tôi không ngại chuyện đó.

- Tôi cần một người làm tiếp thị, mà phải có ít nhất hai năm kinh nghiệm, cô nghĩ sao?

Biết anh ta muốn dồn mình vào chân tường, Thúy Văn không thể không phản kháng:

- Bất cứ công ty nào cũng muốn tuyển nhân viên có kinh nghiệm lâu năm, nhưng những người có kinh nghiệm chỉ muốn làm ở những công ty lớn. Còn công ty anh thì nhỏ, anh nghĩ sao về sự đòi hỏi đó? Có cao quá không?

Hiệu Nghiêm có vẻ bất ngờ vì phản ứng của cô. Nhưng anh ta không hề lúng túng, và quật lại ngay.

- Bất cứ ai khi tuyển nhân viên cũng đòi hỏi năng lực của họ, còn nếu cô cảm thấy như vậy là không xứng với mình, cô có thể không la' m ở đây, tôi không ép.

Anh ta đẩy hồ sơ về phía cô:

- Cô có thể ra về, tôi không dám ép uống tiểu thư nhà bác Nhị đâu.

Thúy Văn mím môi ngồi im, rồi cô cầm xấp hồ sơ đứng lên:

- Cám ơn về cuộc phỏng vấn dễ chịu của anh.

Cô quay người đi ra, tim đập mạnh vì tức. Cô mang tâm lý bất chấp tất cả. Nhưng cô vừa ra đến cửa thì ông Thịnh cũng vừa vào. Thấy cô, ông niềm nở:

- Cháu đến nhận việc đó hả, thế nào, cháu có vừa ý công việc không?

- Dạ ...

Cô còn đang ấp úng thì Hiệu Nghiêm lên tiếng:

- Cô ấy chê công ty chúng ta nhỏ, con không dám làm phật ý cô ta. Hãy để cô ta về làm việc cho gia đình bên đó, như thế hay hơn.

Ông Thịnh có vẻ giật mình:

- Con không nhận à, tại sao lại như thế?

Ông quay lại, thân mật choàng qua vai Thúy Văn:

- Khoan về đã cháu, chắc cháu phật lòng phải không? Thật ra bất đồn gý kiến trong công việc là chuyện thường, cái đó nhỏ thôi. Ngồi xuống đi cháu, mình bàn lại vấn đề xem nào.

Thúy Văn miễn cưỡng làm theo lời ông. Hiệu Nghiêm hơi cau mặt vì sự vồn vã của ông Thịnh nhưng không nói gì, chỉ nhìn chỗ khác một cách chán nản. Ông Thịnh thấy hết cử chỉ của anh nhưng vẫn lờ đi và quay qua Thúy Văn:

- Ba cháu muốn cháu tập cho quen việc ở đây, như thế là tốt vì trước sau hai công ty cũng phải hợp tác với nhau. Vả lại mai mốt cháu cũng phải điều hành công việc với Hiệu Nghiêm, cho nên cháu hãy bỏ qua những xích mích nhỏ.

- Vâng

Hiệu Nghiêm liếc qua Thúy Văn, nghi ngờ. Anh hơi ngạc nhiên khi thấy cô thuần phục như vậy. Với anh, đó là một sự tính toán thâm hiểm. Anh không hiểu rằng Thúy Văn cố gắng lắm mới tự chủ được mình vì trên đầu cô là quyền lực của ba cô. Trong hai cái chịu đựng, cô chọn cách đối phó với Hiệu Nghiêm. Vì dù có khó khăn đến mấy, anh ta cũng không đáng sợ bằng ba.

Ông Thịnh cũng không hiểu tâm trạng của Thúy Văn. Nhưng thấy vẻ ngoan ngoãn của cô, ông có cảm tình hơn. Dù sao cũng không dám để mất lòng cô vì ông cần sự hợp tác của ông Nhị.

Ông ngồi xuống đối diện với Thúy Văn, thân thiện:

- Công ty bác đang thiếu người tiếp thị, nhưng cháu không phải làm công việc đó mà sẽ làm trợ lý cho Hiệu Nghiêm. Bất cứ lúc nào muốn đi làm, cháu cứ đến đây tập việc, Hữu Tri sẽ bàn giao công việc cho cháu.

- Vâng

- Thế cháu định chừng nào bắt đầu công việc?

- Dạ, chừng nào cũng được ạ, cháu không bận gì cả.

- Vậy thì mai nhé, để bác nói trước với Hữu Tri

Thúy Văn đặt hồ sơ lên bàn:

- Bác có cần xem qua những hồ sơ của cháu không ạ, cháu để đây cho bác nghiên cứu.

Ông Thịnh xua tay:

- Bác nghĩ văn bằng chỉ là hình thức, chủ yếu là năng lực. Nhưng bác tin con gái một người tầm cỡ như anh Nhị chắc chắn phải khá rồi.

Thúy Văn cúi đầu nhìn xuống gạch:

- Dạ, cháu không nghĩ vậy đâu, cháu chỉ muốn học việc thôi.

Cô ngược lên, bắt gặp cặp mắt dò xét của Hiệu Nghiêm. Anh ta hình như muốn nghiên cứu về khiên tốn của cô là thật hay giả. Cuối cùng anh ta cười nhếch môi như không tin:

- Chúng tôi cũng mong cô không coi công ty này là nơi cô thực tập làm tình báo.

Thúy Văn ngơ ngác nhìn anh ta. Nhưng chưa kịp nói thì ông Thịnh đã khoát tay:

- Hiệu Nghiêm chỉ nói đùa thôi, đừng để ý nhé cháu.

- Vâng

Cô kéo ghế đứng dậy:

- Xin phép bác cháu về.

Cô quay qua Hiệu Nghiêm:

- Chào anh

- Chào.

Thấy ông Thịnh định đi theo, Thúy Văn vội ngăn lại:

- Dạ, bác đừng tiễn như thế, cháu không dám đâu. Thưa bác cháu về.

Rồi cô đi nhanh ra ngoài. Cô khép cánh cửa phía sau lưng. Khi cô định đi thì bên trong có tiếng Hiệu Nghiêm vọng ra:

- Tại sao bác dễ dãi với cô ta như vậy? Thật con không hiểu được, chẳng lẽ bác không biết làm như vậy là trúng kế của ông ta?

- Con đừng nóng nảy quá, mình cần hợp tác với người ta thì phải chịu ý người ta con ạ.

- Con nhận cô ta vào đây là nhân nhượng lắm rồi, con không thể nhân nhượng hơn được nữa đâu. Con không muốn cô ta thọc sâu vào chuyện làm ăn của con.

- Thế con định để con bé làm gì?

- Cô ta chỉ được làm những việc vặt vãnh trong thời gian chưa cưới. Ngoài ra cô ta cũng sẽ không biết được hoạt động của công ty. Con không tin cô ta có thiện ý.

- Nếu đồng ý hợp tác mà con găng như thế, liệu bên kia có tin được mình không? Cô ấy là con gái ông ta, con cư xử như vậy không sợ mất lòng họ sao?

- Nhưng nếu mình quá nhu nhược, con sợ họ sẽ lấn tới. Thực tế là mình đã lệ thuộc họ rồi, nếu từ đầu mình nhường họ, cuối cùng mình sẽ mất hẳn quyền hành, bác có nghĩ đến chuyện đó không?

- Bác có nghĩ, nhưng Thúy Văn không đủ sức làm gián điệp cho ba nó như con nghĩ đâu. Con bé mới ra trường, làm sao nó có khả năng đó được. Bác thấy nó rất hiền.

Tiếng Hiệu Nghiêm cười khan:

- Cô ta không hiền như bề ngoài đâu. Nếu bác nghe cô ta quát mắng người làm, bác sẽ thấy cô ta ghê gớm hơn nhiều.

Im lặng một lát, anh ta nói tiếp:

- Cô ta phải có bản lĩnh thế nào đó họ mới đưa cô ta vào gia đình mình. Họ có hai cô con gái, chắc chắn là lựa chọn lắm mới gả cô ta cho con, cô ta còn người chị nữa mà.

- Bác biết con đề phòng họ là đúng. Nhưng con không nên căng thẳng với họ quá, bất lợi cho mình lắm.

- Con biết, con sẽ có cách đối phó với họ.

- Nhưng dù sao con cũng không nên găng với Thúy Văn quá. Sự sống còn của công ty này phụ thuộc vào cách hợp tác của họ, đừng để mất cơ hội này.

- Con biết, bác đừng lo. Con cũng muốn biết xem bản lĩnh của cô ta ghê gớm đến đâu.

Thúy Văn thở dài, bỏ đi xuống cầu thang. Giá đừng nghe được câu chuyện của họ, có lẽ cô sẽ đỡ bị áp lực. Thật buồn cười khi một người từng trải như Hiệu Nghiêm lại đề phòng cô, một con bé mới ra trường không có lấy chút kinh nghiệm. Trong khi cô cũng chỉ là một công cụ trogn nước cờ của người lớn.

3. Chương 3

Sáng hôm sau cô đến công ty rất đúng giờ. Nhưng Hiệu Nghiêm còn sớm hơn. Hình như anh ta làm việc từ lúc bảy giờ hay sớm hơn thế nữa. Thúy Văn không biết., Khi Thúy Văn đến thì thấy anh ta ngồi sau bàn việc cặm cụi viết cái gì đó.

Nghe tiếng mở cửa, anh ta cũng không ngược lên, chỉ nói ngắn gọn:

- Chờ một chút, mời ngồi.

Thúy Văn lưỡng lự không biết đến ngồi ở đâu. Đến bàn viết anh ta thì có vẻ gần gũi quá, cô không muốn. Còn chờ ở salon thì có vẻ mình là khách. Cuối cùng cô chọn cách thứ hai. Cô ngồi nhìn lơ đãng trong phòng và thầm công nhận nơi làm việc của anh ta rất đẹp.

Một lát sau Hiệu Nghiêm bước qua, ngồi xuống đối diện với cô. Anh ta nhìn cô một cách nghiêm nghị:

- Tôi đã xem qua hồ sơ của cô. Tôi thừa nhận là cô rất có năng lực. Nhưng giữa sự học và thực tế là một khoảng cách khá xa đấy.

“Không biết anh ta định giở trò gì” Thúy Văn nghĩ thầm và im lặng chờ đợi.

Hiệu Nghiêm nhìn cô thăm dò, rồi tiếp:

- Những công việc ở đây không cần bằng cấp cũng làm được, tôi báo trước để cô chuẩn bị tinh thần.

- Tôi không có ý kiến cũng như không phản đối gì hết.

- Tốt, nếu cô bằng lòng với công việc tiếp thị thì từ đây về sau cô sẽ phụ trách việc đó, cũng không cần có ai hướng dẫn đâu.

Anh ta đứng dậy đi ra ngoài gọi ai đó, lát sau một cô gái bước vào. Anh ta nói như ra lệnh:

- Bắt đầu ngày mai cô chuyển qua phòng kế toán, công việc của cô bàn giao cho cô này trong ngày hôm nay.

- Dạ.

Anh ta khoát tay:

- Hai người có thể ra ngoài được. rồi.

Cô gái đứng dậy chào anh ta rồi đưa mắt ra hiệu cho Thúy Văn. Thúy Văn cũng đứng lên theo cô ta. Cô cố tình tránh chào Hiệu Nghiêm. Anh ta cũng không nhìn cô, chỉ im lặng.

Cô gái đưa Thúy Văn xuống tầng dưới, vào căn phòng đối diện với phòng Ngọc Thân. Cô ta mở cửa, rồi quay lại nhìn Thúy Văn, cười làm quen:

- Chị mới vô xin việc hả?

- Ừ

- Lúc trước chị có đi làm ở đâu không?

- Không, tôi chỉ mới ra trường thôi.

- Thế hả? Chị học trường gì?

- Ngoại thương.

Cô ta tròn xoe mắt:

- Trời, chị học trường đó mà làm mấy việc này à?

Thúy Văn im lặng. Cô lơ mờ đoán Hiệu Nghiệm sẽ dày ải cô đến cùng. Nhưng cô vẫn bình tĩnh chờ cô ta bàn giao công việc cho mình.

Cô gái ngồi xuống bàn, bắt đầu lấy sổ sách ra:

- Việc của em nhàn lắm, cuối tháng mới bận rộn, còn bình thường cứ làm tà tà thôi.

“Làm việc trong công ty tư nhân mà “tà tà” thì lạ thật”. Thúy Văn nghĩ thầm. Cô gái đẩy quyển tập trước mặt cô:

- Chị sẽ phụ trách việc mua văn phòng phẩm vào đầu tháng, phân về các phòng. Mỗi phòng xài một loại riêng nên chị phải chia ra, cũng không khó lắm đâu, em có ghi trong sổ hết rồi, chị chỉ cần xem lại thôi. Còn đây là mấy dấu mộc. ...

Thúy Văn sững sốt nhìn về phía cô gái. Cô ngồi chết lặng, không biết phải nói thế nào. “Tiếp thị” là thế này hay sao? Nếu thế thì cô học đại học làm gì? Những chuyện thế này một đứa trẻ mới lớn cũng làm được. tự nhiên cô cảm thấy phần nộ ghê gớm. Cô muốn chạy lên phòng Hiệu Nghiệm trút tất cả tức giận vào anh ta. Nhưng một cái gì đó từ lý trí bắt buộc cô ngồi yên.

Cuối cùng thì cũng bàn giao xong công việc. Cổ họng Thúy Văn đau thối vi cảm giác tức nghẹn. Cô im lặng nhận sổ sách và chìa khóa rồi đứng dậy ra về.

Cô đi ra đường. Trong lòng là sự mâu thuẫn dữ dội. Cô biết Hiệu Nghiệm làm thế để dày vò tinh thần cô,

bắt cô phải rút lui khỏi công ty anh ta. Bản năng làm cô muốn lập tức bỏ việc.

Buổi tối, khi nằm trên giường, Thúy Văn nhìn đăm đăm lên trần nhà với một ý nghĩ bướng bỉnh, rằng cô sẽ không chịu thua anh ta. Trốn tránh có nghĩa là hèn nhát, cô sẽ không để cho Hiệu Nghiệm đạt được ý muốn của anh ta. Dù biết như thế là mình sẽ tơi tả.

Những ngày đầu tiên Thúy Văn làm việc rất trôi chảy. Công việc của một thư ký văn phòng bèo nhất công ty. Nhưng không hề tà tà như cô gái kia đã nói. Phải nói là Hiệu Nghiệm sai cô chạy “mở đầu” với đủ thứ công việc của anh ta. Khi thì ra bưu điện bỏ thư, khi chạy đi mua quà cho anh ta tặng bạn. Hoặc đặt vé máy bay cho anh ta. Thậm chí có lúc anh ta bất chợt muốn nghe nhạc, cô cũng chạy đi tìm đĩa nhạc mà anh ta yêu cầu. Đủ thứ chuyện vặt vãnh khiến cô nhớ không hết. Cô chỉ có khái niệm suốt ngày ở ngoài đường nhiều hơn ở công ty. Và nửa thời gian làm việc là phục vụ cho cá nhân giám đốc chứ không phải cho công ty.

Thúy Văn không biết sự xuất hiện của cô đã gây một dư luận xôn xao trong công ty. Con gái của một thương gia nổi tiếng lại bằng lòng đi làm thư ký văn phòng cho một công ty khác. Thậm chí có người còn bạo gan hơn khi có ý kiến rằng giám đốc sử dụng chất xám thật hoang phí, sang quá là sang.

Tất cả những điều đó Ngọc Thân đều kể cho Thúy Văn. Nhưng cô chỉ cười chứ không có ý kiến. Thậm chí nói rất dừng dưng:

- Mình không cần biết anh ta muốn gì. Nhưng mình coi những thứ đó như thử thách. Thử xem anh ta thử thách tới đâu nữa.

- Thế ba Văn có nói gì không, không phản ứng gì à?

Thúy Văn im lặng. Hôm qua ông Nhị đã hỏi về công việc của cô. Cô chỉ nói ngắn là đang học việc. Và Hiệu Nghiệm đang cho cô làm tất cả mọi việc để nắm hoạt động của công ty. Nghe xong ba cô chỉ phán một câu:

- Đâu có cần thiết phải rườm rà như vậy. Nó đào tạo kiểu đó chừng nào con mới quản lý được công ty? Ba cho nó một thời gian ngắn nữa thôi đấy.

Thúy Văn không biết sau đó ba cô sẽ làm gì. Nhưng trong thâm tâm, cô không muốn hai bên găng nhau. Cuối cùng hậu quả chỉ là cô gánh mà thôi.

Thấy cô làm thinh, Ngọc Thân hỏi một cách nôm nong:

- Sao, bác Nhị không có ý kiến gì sao?

Thúy Văn cười gượng:

- Ba mình muốn mình nhu thế để tự rèn luyện, mình thì sao cũng được.

- Nhưng Văn không thấy bất mãn à?

- Mình không thấy gì cả.

Ngọc Thân không hỏi nữa. Quả thật thái độ của Thúy Văn làm cô thấy ngạc nhiên. Trong khi mọi người đều bất mãn dùm thì Thúy Văn lại im lặng không phản kháng, thật lạ lùng.

Sáng nay Thúy Văn đi mua dụng cụ văn phòng về, vô vừa bê chồng giấy lên lầu thì gặp ông Thịnh đi xuống. Thấy cô, ông đứng hẳn lại:

- Ủa, cháu làm gì vậy?

Thúy Văn đặt chồng giấy xuống cầu thang:

- Dạ, con đi mua đồ về.

- Mua mấy cái này à?

- Dạ

- Ai bảo cháu làm việc này?

- Dạ, công việc của con là vậy, con làm quen rồi.

- Thế hai tuần này cháu làm những gì?

Thúy Văn không biết phải trả lời sao cho gọn. Cô nói ngắn:

- Con thay cho chị thư ký văn phòng, chị ấy chuyển qua phòng kế toán bác ạ.

Ông Thịnh nhìn sững cô, không nói gì. Rồi ông khoát tay:

- Thôi, cháu cứ làm việc đi.

- Dạ

Ông đứng nhìn Thúy Văn khệ nệ bưng chồng giấy vào phòng, khẽ lắc đầu, rồi ông lên phòng Hiệu Nghiêm:

- Tại sao con phân công việc như vậy cho Thúy Văn? Bác không ngờ và cũng không hiểu nổi, con có ý đồ gì vậy?

Hiệu Nghiêm buông bút xuống bàn, giọng bình thản:

- Nếu cô ta bắt mẫn với công việc đó, cô ta có thể nghỉ, con không ép.

- Hình như con có thành kiến với con bé quá rồi đấy.

- Con không quan tâm đến bản thân cô ta, nhưng con muốn ngăn chặn sự xâm nhập của ông Nhị. Ông ta phải hiểu rằng đây là sự hợp tác, và hai bên đều bình đẳng.

- Thật sự là mình và họ bình đẳng đấy chứ.

- Nếu vậy ông ta đưa con gái vào đây làm gì? Bác không thấy ý đồ của ông ta ra sao? Nói gì thì nói, con không tin được con người đó.

- Nhưng con cư xử như vậy với Thúy Văn, ông ta sẽ bắt mẫn.

- Cái đó tùy ông ta, thực tế cô nàng vẫn đi làm bình thường. Bác có thấy cô ta quá bản lĩnh không? Nếu không có ý đồ gì thì cô ta không chịu đựng thế đâu.

- Con đánh giá Thúy Văn sai lệch quá rồi đấy, bác thấy nó rất hiền.

- Dưới mắt con, cô ta là một người quỷ quyết, con không tin bề ngoài khiêm tốn đó là thật đâu. Rồi cũng có lúc con vạch trần chân tướng của cô ta, đứa con gái đó không đối đầu nổi với con đâu.

Ông Thịnh lắc đầu, đuối lý:

- Tạm thời gác chuyện đó qua đi, thế họ đã chuyển tiền cho mình chưa?

- Dạ rồi

- Trong chuyến hàng này họ đòi chia bao nhiêu?

- Dạ, 60%

- Chà, hơi cao đấy.

Hiệu Nghiêm nheo mắt lại, khuôn mặt anh trở nên rắn đanh:

- Con nhượng bộ vì mình không còn đường nào xoay sở. Nhưng sau này con sẽ không để ông ta lấn lướt đâu. Suy cho cùng con gái ông ta ở trong tay con mà.

Ông Thịnh trầm ngâm:

- Bác thấy Thúy Văn không như con nghĩ, đừng áp đặt nó quá, tội nghiệp. Nói gì thì nói sau này nó cũng là vợ con. Bây giờ đừng để nó có thành kiến, sau này sống chung nặng nề lắm.

Hiệu Nghiêm không trả lời, đôi môi mím lại một cách cứng rắn. Ông Thịnh hiểu cử chỉ đó rất rõ. Khi Hiệu Nghiêm đã quyết định thì không ai lay chuyển được. Cá tính quyết đoán đó rất cần thiết đối với một giám đốc nhưng cũng có những mặt trái của nó.

Tính ông thì lại hơi nhu nhược, giàu tình cảm. Cho nên việc Hiệu Nghiêm độc đoán với Thúy Văn làm ông bất nhẫn cho cô. Trong mắt ông, cô là một đứa con nít vô hại. Và ông không nhìn cô qu alăng kính của ông Nhị như Hiệu Nghiêm.

Ông ngồi lại một lát, rồi ra về.

Hiệu Nghiêm cho người gọi Thúy Văn lên. Anh ngồi sau bàn viết, im lặng nhìn cô khép nép ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Thấy cô nhìn chỗ khác lánh tránh tia mắt của mình, anh cười khan, nghiêm nghị:

- Hình như cô bất mãn sự sắp đặt của tôi, và không thích công việc đang làm?

Thúy Văn ngược lên:

- Tôi làm gì để anh nghĩ như vậy?

Hiệu Nghiêm gằn giọng:

- Trả lời đi, đừng hỏi ngược như vậy. Tôi rất ghét bị nhân viên tra vấn lại mình.

Thúy Văn nhìn anh, cố trấn áp sự bất mãn lóe lên trong mắt, rồi nói bình thản;

- Tôi không có ý kiến gì cả.

- Thật chứ?

Anh nhìn thẳng vào mặt Thúy Văn:

- Tôi nghe dư luận trong công ty rất đầy đủ. Họ phê phán ra sao, tôi mặc kệ. Còn cô, cô nghĩ gì về điều đó? Cô phải nói thật.

- Xin lỗi giám đốc, đó là quyền tự do của tôi, anh có thể trách tôi nếu tôi làm sai công việc, nhưng anh không được xâm phạm tự do cá nhân, cho nên tôi sẽ không nói với anh ý nghĩ của tôi

Hiệu Nghiêm nhếch môi:

- Muốn bảo vệ tự do của mình thì đừng xâm phạm đến tự do của người khác. Hiểu chứ? Tôi muốn cô nhớ rõ điều đó, và hãy để bao cô cũng hiểu như cô.

- Anh có thể nói thẳng điều đó với ba tôi. Còn tôi chỉ là một nhân viên tầm thường, tôi không hiểu nổi những chuyện cao siêu đó.

Hiệu Nghiêm cười mỉa:

- Hy vọng cô thật sự tầm thường và sự khiêm tốn đó là có thật.

Anh im lặng quan sát sự thay đổi trên nét mặt cô. Rồi thấy cô chớp chớp mắt như cố tự chủ, anh tiếp tục giọng nói uy quyền:

- Cô có thấy công việc đó thấp kém so với trình độ của mình không? Cứ nói thẳng đi.

- Liệu nói ra anh có tin không?

- Nếu cách giải thích đó thuyết phục.

Thúy Văn nghiêm nghị:

- Khi tôi ra trường, tôi không bao giờ nghĩ mình sẽ làm những công việc này. Nhưng khi anh muốn dùng cách 'dod' để trấn áp tôi, tôi bỏ cuộc là he'n nhất.

- Và cô muốn ở lại để đối đầu với tôi?

- Khi nào tôi có quyền lực như anh, có lẽ tôi sẽ ~có ý nghĩ đó, còn bây giờ thì không.

Hiệu Nghiêm lại im lặng quan sát Thúy Văn, như muốn đo lường sự lợi hại của cô. Thúy Văn ngồi yên chịu đựng cái nhìn của anh ta, không hề tỏ thái độ phản đối. Cuối cùng anh ta không nhìn cô nữa, chỉ có một sự ác cảm trong mắt. Anh ta cười khẩy:

- Tôi nói trước cho cô biết, tôi rất ghét những cô gái quỷ quyết chỉ muốn cướp đoạt của người khác. Và tôi không bị lừa về bề ngoài của cô đâu. Nếu muốn' đối đầu với tôi, cô chỉ thất bại mà thôi.

Thúy Văn im lặng làm thinh. Anh ta tiếp:

- Tôi bất chấp dư luận ra sao, cũng như không cần biết ý nghĩ của ba cô về việc làm' của tôi. tôi chỉ nói rằng nếu quyết định bám lại đây, cô chỉ được ngần ấy công việc thôi, không thu nhập được gì đâu.

Thúy Văn vẫn tiếp tục làm thinh. Nếu anh ta cảnh cáo cô như vậy thì thật vô ích. Cô không hiểu động lực nào làm anh ta có ác cảm với ba cô như vậy. Nhưng cô có biết gì về chuyện của họ đâu.

Hiệu Nghiêm rất ngạc nhiên về sự im lặng của cô. Đối với anh, đó là thái độ của một người chịu đựng để được ăn xôi. Và cô càng thu mình lại thì anh càng có tâm lý nghi ngờ, đề phòng.

Anh chợt khoát tay:

- Cô về chỗ làm việc đi.

- Chào anh.

Thúy Văn đứng dậy định đi ra, anh ta lại lên tiếng:

- Khoan, cô ngồi lại đây.

4. Chương 4

Thúy Văn quay lại nhưng vẫn đứng:

- Anh muốn nói chuyện gì?

Giọng Hiệu Nghiêm rành rọt:

- Tôi không thích nhân viên của công ty là người thích ta thán cấp trên, chỉ cần cô hiểu như vậy.

Thúy Văn không trả lời, cô quay phắt người đi ra cửa, môi run run muốn khóc. Ra đến hành lang, cô chạm trán với Hữu Tri. Anh ta nhìn mặt cô, rồi nhìn về phía phòng giám đốc. Giọng anh ta thật dịu dàng:

- Có chuyện gì vậy Thúy Văn? Anh ấy khiển trách chị phải không?

Thúy Văn quệt ngang mắt, hít mũi:

- Không có gì đâu, tôi quen rồi.

Nói xong cô bỏ đi xuống cầu thang. Cô không hay Hữu Tri cũng đi theo phía sau. Anh ta bước vào phòng, đến bên bàn:

- Chuyện gì vậy, nói cho tôi biết đi. Nếu không có gì thì chị đã không căng thẳng như vậy.

Thúy Văn cười gượng chứ không trả lời. Trong thâm tâm cô đề phòng luôn cả Hữu Tri. Anh ta là cánh tay mặt của Hiệu Nghiêm, làm sao dám thân mật với anh ta.

Hữu Tri nói với giọng trầm ấm:

- Tôi biết chị bất mãn với công việc, tại sao chị không bỏ cuộc? Chị đâu đáng để bị đối xử như vậy. Hãy nói thật với tôi có phải chị bị bắt buộc không?

- Anh Nghiêm luôn coi tôi là gián điệp cho ba tôi, thế anh có nghĩ vậy không?

Hữu Tri lắc đầu rất thành thực:

- Tôi không tin chị có tính đó, và chị cũng không đủ khả năng đối đầu với anh ấy.

- Cảm ơn anh, anh là người duy nhất nói với tôi như vậy,

Hữu Tri ngồi thẳng lên, cười như an ủi:

- Thật ra anh Nghiêm không hề khác như cách anh thể hiện với chị đâu. Có điều ở cương vị của anh, ai cũng bắt buộc phải đề phòng. Chị biết không, khi công ty sụp đổ, anh là người duy nhất gượng lại được. Phải dựa vào ba chị, anh?nh khổ tâm lắm.

- Và đề phòng ba tôi nữa chứ gì?

Hữu Tri mỉm cười:

- Biết làm sao được, tôi không phê phán ba chị nhưng ông ấy chơi trội hơn chúng tôi. Thậm chí là ép buộc. Anh Nghiêm bắt buộc phải như thế thôi.

Anh nhìn vào mặt Thúy Văn, rồi cười thân ái:

- Tất nhiên tôi không coi chị như người đối nghịch, trái lại đây Thúy Văn ạ.

- Cảm ơn anh.

Hữu Tri hơi cúi đầu ngẫm nghĩ một chút rồi ngược lên:

- Tôi rất muốn chị thế vị trí của tôi, tôi sẽ hết lòng truyền kinh nghiệm cho chị.

Thúy Văn mỉm cười:

- Anh không nghĩ tới quyền lợi của mình sao?

- Khi mình vì một người nào đó, thì quyền lợi cá nhân đâu có nghĩa lý gì.

Thấy khuôn mặt Thúy Văn cau lại như suy nghĩ, anh vội nói lấp đi:

- Thật ra anh Nghiêm không có ác ý với chị đâu, chị đừng buồn.

Thúy Văn trả lời bằng một cái lắc đầu, cô tuyệt đối không tin cách an ủi đó. Nhưng cũng không muốn nói để nghe Hữu Tri tiếp tục an ủi. Hữu Tri trầm giọng, nói rất chân tình:

- Nếu công việc nặng nhọc quá, cứ nói để tôi làm giúp nhé Văn. Tôi nói thật đó, mong chị hiểu đúng ý tôi.

Thúy Văn chớp mắt, cảm động thật sự:

- Cảm ơn anh nhiều lắm, chỉ cần anh nghĩ như vậy tôi cũng vui rồi.

Ngay lúc đó cánh cửa bị đẩy mạnh. Hiệu Nghiêm bước vào, anh ta có vẻ ngạc nhiên khi thấy Hữu Tri ở

đây. Đưa một xấp thư cho Thúy Văn, anh ta nói:

- Cô ra bưu điện gửi những thư này ngay. Sau đó qua công ty Mỹ Hằng thu tiền hóa đơn này. Bảo họ là không thể trễ hẹn nữa. Còn thuyết phục thế nào là tùy cô.

Nói xong, anh ta dụi mắt nhìn Hữu Tri, rồi đi ra. Hữu Tri bước đến cầm hóa đơn trên tay Thúy Văn, nhìn lướt qua:

- Tôi không hiểu sao anh ấy giao cho Văn việc này, cứ để tôi

- Nhưng anh còn công việc của anh nữa, tôi không muốn phiền anh đâu.

Hữu Tri mỉm cười:

- Chị không quen làm việc này đâu, công ty này thiếu nợ dai như đũa, khó đòi lắm, để tôi.

Thúy Văn lắc đầu:

- Tôi tự làm được, nếu cái gì khó cũng đùn cho anh, tôi ngại lắm.

Nói xong cô bỏ tất cả vào cặp, khóa tủ lại. Hữu Tri cũng đứng lên theo cô:

- Nếu có gì khó khăn thì gọi tôi nhé, Thúy Văn.

- Vâng.

Thúy Văn cười với anh ta và đi ra hành lang. Cô biết Hiệu Nghiêm muốn thử thách khả năng của cô. Điều đó làm cô tự ái và quyết tâm không để cho mình thất bại. Cô không muốn anh ta coi thường cô hơn nữa.

Thúy Văn đến bưu điện rồi đi đến công ty Mỹ Hằng. Tiếp cô là một phụ nữ lớn tuổi có khuôn mặt lạnh như tiền. Bà ta ngồi ở chiếc bàn ngay cửa. Khi Thúy Văn nói lý do mình đến, bà ta lơ là cầm phiếu, xem lướt qua, vẻ mặt vẫn không thay đổi:

- Cô lạ quá làm sao tôi dám đưa tiền.

Thậm chí bà ta cũng không thèm mời cô ngồi. Thúy Văn vừa tức vừa lúng túng. Cô tự nhiên ngồi xuống đối diện với bà ta, nhỏ nhẹ:

- Cháu là nhân viên mới của công ty, chính giám đốc cử cháu đến thu tiền. Tờ hóa đơn này, chắc hẳn dĩ thấy quen phải không?

- Thời buổi bây giờ giấy tờ giả mạo thiếu gì, ai dám tin.

“Với vẻ mặt và giọng nói chua như giấm này, ba ta giao dịch mua bán được cũng là lạ” Thúy Văn phát tức lên, ghét bà ta cay đắng. Cô vẫn cố mềm mỏng:

- Dạ, nếu dĩ không tin, dĩ có thể gọi điện về công ty hỏi cho bảo đảm.

- Phiền phức quá, ai mà giải quyết cho được.

Thúy Văn ngồi yên nhìn bà ta. Từ tức chuyển sang ngạc nhiên, cô không tưởng tượng bởi có một người thô lỗ như vậy. Mà công ty của bà ta đâu phải xoàng xĩnh. Cô muốn đứng dậy bỏ về cho rồi, nhưng nhớ đến cái nhìn bằng nửa con mắt của Hiệu Nghiêm, cô lại không chịu thua và cố thuyết phục:

- Hóa đơn này là của năm trước, dĩ thiếu lâu quá rồi, phiền dĩ thanh toán dùm.

- Tiền bạc lúc này kẹt cứng, thôi, tháng sau trở lại dĩ.

Thúy Văn lắc đầu cương quyết:

- Không đâu, nếu không trả đủ, dĩ có thể đưa trước nửa phiếu, như thế cháu có thể giải thích với giám đốc, chứ như vậy giám đốc không tin cháu đâu.

Bà ta xoay người nghiêng về phía cô, thái độ như muốn đuổi khách, giọng bà ta nhát gừng:

- Không phải tôi không muốn trả, nhưng cô lạ quá, ai mà dám tin cô.

Vẫn là điệp khúc cũ, Thúy Văn cảm thấy bất lực vô cùng vì bà ta nói rất có lý.

Cô biết Hiệu Nghiêm muốn bắt cô phải khuất phục anh ta, vì anh ta thừa biết sẽ không dễ dàng thu được tiền. Anh ta muốn cô chịu thua và cô sẽ nản. Nghĩ đến vị trí của mình, tự nhiên cô tủi thân muốn khóc. Con của một thương gia lớn lại phải ngồi năn nỉ người ta để đòi nợ, còn bị nói nặng nhẹ nữa chứ. Đây là lần đầu tiên cô thấy ghét Hiệu Nghiêm không thua gì anh ta ghét cô.

Thúy Văn còn đang căng thẳng tìm cách thuyết phục thì chợt thấy Hữu Tri đỗ xe ngoài sân. Cô mừng muốn nhảy lên khi thấy anh ta bước xuống. Cô đưa mắt nhìn người phụ nữ:

- Cháu không tin dì không nhận ra trợ lý của công ty cháu. Dì vừa nói sẽ trả tiền, bây giờ dì hãy đưa cho anh ấy đi.

Hữu Tri bước vào, thản nhiên ngồi xuống ghế:

- Thế nào rồi bà Những? Lâu quá không gặp.

Bà ta chưa trả lời thì Thúy Văn vội lên tiếng:

- Bà ấy muốn trả, nhưng không dám đưa tiền cho tôi vì tôi là người lạ.

- Vậy thì tốt quá, bà có thể đưa tôi vậy.

Bà Những lúng túng một chút, rồi cứng rắn:

- Tháng sau cậu tới đi, tôi sẽ trả đủ, có một trăm triệu mà làm gì dữ vậy, Bộ sợ tôi giết hả?

Hữu Tri thản nhiên:

- Một trăm triệu không la' gì cả, nhưng thời hạn của nó mới là dữ. Công ty tôi để bà thiếu gần một năm, nếu bà không muốn giết thì đã trả lâu rồi. Bây giờ vẫn còn kịp đấy, nếu không ...

Anh ta không nói nữa, ngồi yên nhìn ba' ta, vẻ mặt thật ngẫu, thật đe dọa. Thúy Văn nhìn mà còn thấy ngán. Cô rất ngạc nhiên vì lần đầu tiên thấy Hữu Tri có vẻ mặt như vậy.

Người phụ nữ vẫn tỏ ra cứng cỏi:

- Chỗ làm ăn lâu năm, làm gì gãy dữ vậy, tôi đã nói tháng sau mà.

Giọng Hữu Tri cũng cứng không kém:

- Tôi nói không là không, phải trả ngay bây giờ.

Anh đứng dậy, chống hai tay xuống bàn gầm gừ:

- Chúng tôi để cô này đến trước là nhân nhượng với bà. Nếu bà chơi ngang, tôi sẽ có thứ khác cho bà. Đã không còn làm ăn với nhau thì tôi cũng không cần khoan nhượng.

Anh bước tới, đá chiếc ghế bên tường cho nó ngã lăn ra rồi quay lại:

- Thế nào? Bà có tin tôi phá nhà này không? Nếu bà thấy chưa đủ thì tôi gọi đám đàn em tới.

Thật ngạc nhiên ngoài trí tưởng tượng của Thúy Văn, bà ta bỗng thay đổi thái độ đột ngột:

- Nè, đừng có làm bậy nhe, trả thì trả chứ.

Bà ta sầm sập đi lên lầu, Hữu Tri quay qua nhìn Thúy Văn, nháy mắt cười. Cô cũng cười khúc khích:

- Không ngờ anh có oai như vậy.

Hữu Tri nói nhỏ:

- Oai gì, tôi cũng run muốn chết. Tôi đâu có quen làm mấy thứ này, hù bả kiểu này nếu bả không sợ thì chắc tôi cũng chào thua.

- Hên là bả đã sợ, nếu không có anh thì chắc tôi cũng bỏ về mất. Anh đi đâu thế?

- Tôi sợ cô làm không lại bà ta, ở công ty tôi không yên tâm nên đi theo cô.

Thúy Văn ngồi im, mân mê chiếc cặp, sự nhiệt tình của Hữu Tri làm cô cảm động không biết nói gì. Có một người che chở cho mình như thế cô mới thấy những ngày qua mình thật đơn độc.

Cô ngược lên nhìn Hữu Tri:

- Cám ơn anh lắm, tôi nói thật đó.

Hữu Tri khoát tay:

- Chỉ cần cô hiểu tôi thôi, đừng cám ơn như vậy.

Cả hai ngồi im chờ bà Những. Hữu Tri chột cười:

- Anh Nghiêm đã cho hai người đến đòi rồi nhưng không được. Bả ý không còn mua bán nên thiếu dai lắm, cỡ cô không đủ sức đòi đâu.

- Thế còn anh, nếu đi một mình anh có làm như vậy không?

- Cũng chưa biết. Có điều tôi nghĩ, nếu cô về tay không thì mọi việc sẽ bất lợi cho cô, thế là tôi đem hết quyết tâm ra đối phó, không ngờ bà cũng nhất. Cái này là may chứ không phải do oai.

- Có lẽ tôi sẽ học cách này của anh.

- Văn làm không nổi đâu, cô không hù được ai cả.

Ngay lúc đó bà Nhung đi xuống, bà đặt tiền xuống bàn, đay giọng:

- Không ngờ cậu Nghiêm cũng là người thô lỗ như vậy.

Hữu Tri nói tỉnh:

- Tại bà buộc chúng tôi phải làm thế.

Anh tỉnh bơ đếm tiền. Thúy Văn cũng đếm phụ. Chỉ trong một loáng là xong, cả hai đứng lên chào bà ta. Ra đến ngoài đường, Hữu Tri đưa chiếc cặp cho cô:

- Văn về công ty trước đi, tôi sẽ đi phía sau. Không cần phải giải thích gì với anh Nghiêm nhé.

- Tôi hiểu, cảm ơn anh.

Thúy Văn trở về công ty. Cô đi thẳng lên phòng Hiệu Nghiêm, lẳng lặng ngồi xuống trước mặt anh ta rồi mở cặp lôi hết tiền đặt lên bàn:

- Tôi đã thu tiền xong, nhờ anh kiểm tra lại.

Hiệu Nghiêm ngồi tỳ tay lên bàn, im lìm nhìn cô. Phải nói là anh ta kinh ngạc khi Thúy Văn làm được việc này, Anh không tin cô đủ bản lĩnh để khống chế người đàn bà đó. Thế mà cô đã làm được. Cô ta dữ dằn hơn anh tưởng nhiều.

Điều đó chỉ làm anh thêm ác cảm với cô. Anh khoát tay ra hiệu cho cô đi ra, Thúy Văn đứng lên. Cô khẽ rung mình khi thấy ánh mắt anh ta nhìn cô. Đó là ánh mắt của một người nhìn con báo, đầy ghê sợ và đề phòng. Trong một thoáng, cô bỗng hiểu mình đã tự chuốc họa vào thân. Cô càng tỏ ra có năng lực thì chỉ càng làm anh ta đối phó. Thật là dở khóc dở cười.

Thúy Văn muốn kể thật, nhưng cô sợ liên lụy đến Hữu Tri. Cô khoát tay một cách bất lực và áp úng:

- Tôi không ghê gớm như anh tưởng đâu, đừng có soi mói như thế.

Ánh mắt Hiệu Nghiêm vẫn không thay đổi, khuôn mặt anh ta lạnh băng:

- Cô biết tôi nghĩ gì về cô? Đi ra ngoài đi.

Thúy Văn đành phải đi ra. Vừa đi cô vừa có cảm giác gờn gợn phía sau. Ánh mắt anh ta như dao sắc, thật là không chịu nổi.

Cô đi về phòng mình, ngồi phịch xuống ghế nghĩ ngợi. Giá cô đừng được Hữu Tri giúp đỡ, giá cô không đòi tiền được cho công ty. Nói chung là, nếu cô dở tệ, có lẽ Hiệu Nghiêm sẽ không có thành kiến với cô như vậy.

Tự nhiên cô gục xuống bàn, khóc tã tã một mình.

5. Chương 5

Hiệu Nghiêm dựng xe trước sân, bước vào nhà. Phòng khách không có ai ngoài chú chó nằm trước ngạch cửa. Thậm chí nó chỉ ngóc đầu lên ve vẩy đuôi khi thấy anh. Nó đã quá quen thuộc với Hiệu Nghiêm, đến nỗi nếu nói được, nó sẽ hỏi tại sao lâu nay anh không đến.

Hiệu Nghiêm bước vào nhà. Anh chưa kịp lên tiếng thì Yến Oanh đã lộ đầu ra nhìn. Thấy anh, cô ngớ ngàng một phút rồi bước hẳn ra:

- Em cứ nghĩ là anh không tới nữa.

Cô im lặng ngồi xuống ghế. Hiệu Nghiêm cũng ngồi xuống đối diện với cô. Giọng chùng lại:

- Làm sao anh không tới cho được, em có khỏe không? Sao nhìn em xanh quá vậy?

Yến Oanh áp hai tay lên mặt, cười gượng:

- Em gầy lắm hả, chắc bây giờ em xấu lắm.

Hiệu Nghiêm lắc đầu:

- Đừng nghĩ như vậy. Em như thế chỉ khiến anh buồn thêm thôi, anh lo cho em lắm.

Yến Oanh khẽ cúi mặt nhìn xuống bàn, không trả lời. Vẻ buồn buồn trong cử chỉ của cô làm tim anh như thắt lại. Anh định nói một cái gì đó dễ dàng nhưng cô đã ngược lên:

- Em đã thấy cô ấy. Cô ấy rất quý phái, nhìn là biết con nhà giàu. Anh hạnh diện về cô ấy lắm phải không?

Hiệu Nghiêm khựng lại ngạc nhiên, anh hỏi nhỏ:

- Em gặp ở đâu?

- Hôm đó em thấy anh và vài người trong nhà hàng đi ra. Em đoán chính là cô ấy. Lúc đó em chạy ngang qua, nhưng anh không thấy em.

Hiệu Nghiêm im lặng một lát, lắc đầu như chán ngán:

- Anh không bao giờ coi cô ta là vợ sắp cưới. Đối với anh, cô ta là một người xa lạ và là sự chịu đựng mà anh không thể không chấp nhận. Anh không cảm thấy hạnh diện khi cưới một người vợ như vậy.

- Nhưng cuộc hôn nhân đó sẽ cứu vãn sự nghiệp của anh.

- Và anh phải trả một giá quá đắt, đó là mất em.

Yến Oanh cười buồn:

- Em thì làm được gì cho anh? Vừa nghèo vừa tầm thường lại không đẹp. Cưới một người như em anh đâu có gì để hạnh diện.

Hiệu Nghiêm cầm tay cô, bóp nhẹ:

- Anh thích sự tĩnh lặng ở em, cũng không cần những thứ hào nhoáng. Mà thôi, nói thế nào em cũng không hiểu được tình cảm đó đâu.

Anh buông tay cô:

- Hãy coi như anh là thằng đê tiện, không xứng đáng với em, và quên anh đi., Không tội gì em phải vương vẩn một tình yêu như vậy.

- Em cũng muốn quên lắm, nhưng quên không được. Những ngày anh không đến, em cứ tự nhủ như thế là hết. Và em cố không nghĩ đến anh nhưng không được. Em biết làm sao bây giờ?

Nói xong cô gục xuống bàn, khóc nức nở.

Hiệu Nghiêm ngó'i lặng người nhìn cô, đau lòng đến mức không đủ can đảm tiếp tục chứng kiến những giọt nước mắt ấy. Anh đứng bật dậy, bước qua ôm Yến Oanh, kéo mặt cô lên:

- Em đừng như vậy Oanh, em có biết thấy em thế này anh càng đau khổ không?

- Nhưng em không chịu đựng nổi, em không thể sống mà không có anh.

Hiệu Nghiêm ôm lấy cô, vuốt ve nhẹ nhàng:

- Và anh cũng không thể bỏ mặc em bơ vơ. Anh đã suy nghĩ rất lâu trước khi quyết định cuộc sống cho em, bình tĩnh nghe anh nói đi em.

Yến Oanh vẫn cứ khóc. Những giọt nước mắt yếu đuối và già vò. Đến nỗi trong một phút, Hiệu Nghiêm muốn rũ bỏ tất cả vì cô. Nhưng rồi anh cố nén lòng, cứng rắn:

- Anh không làm cho em được hạnh phúc, thì ít ra cũng không để em chịu bất hạnh. Nghe lời anh, em có chồng đi, người đó sẽ cho em cuộc sống đầy đủ, em sẽ không phải sống thiếu thốn như trước đây nữa.

Yến Oanh ngẩng nhanh mặt lên, kinh ngạc nhìn Hiệu Nghiêm:

- Anh nói gì?

Hiệu Nghiêm điềm tĩnh nhìn lại cô:

- Em hãy đồng ý lấy Hữu Tri, anh ấy là người tốt. Anh sẽ yên tâm khi em có người chồng như vậy.

Yến Oanh lạc giọng:

- Anh gả em cho trợ lý của anh, đó là sự sắp xếp tương lai cho em đó sao? Anh coi thường em lắm.

- Anh không coi thường, mà chỉ vì tương lai của em. Em hãy bình tĩnh suy nghĩ, rồi sẽ thấy anh thương em đến độ nào.

- Nhưng không ai đẩy người yêu của mình vào tay người khác cả. Anh hiểu không? Yến Oanh hét lên

Hiệu Nghiêm cúi đầu lặng câm. Nét mặt anh chứa một sự khổ tâm sâu sắc. Nhìn thấy nét đau khổ đó, tự

nhiên Yến Oanh dừng lại, không đủ sức để giận nữa. Cô thần thờ:

- Em không trách anh đâu. Nhưng sự sắp xếp của anh làm em đau lòng quá

Hiệu Nghiêm thở dài, giọng anh trầm xuống như một sự cố gắng quá sức khi phải nói với cô điều đó:

- Giữa em và gia đình, anh chỉ có thể chọn một bên. Cuộc sống của gia đình phụ thuộc vào anh, còn anh thì cũng không được để cho cơ ngơi của ba anh sụp đổ. Anh còn trách nhiệm với gia đình. Nếu không dựa vào ông ta, anh sẽ làm sụp đổ tất cả.

- Em hiểu, em hiểu điều đó sâu sắc lắm, nên em đâu có trách anh. Có điều anh đã đẩy em đến với người khác, em thấy đau lòng quá.

- Vậy em nghĩ anh không đau lòng sao? Nhưng ngoài tình cảm còn có lý trí nữa Oanh ạ. Lý trí bắt anh phải thu xếp cho em một gia đình êm ấm, để có người che chở em. Nếu không anh sẽ bị dẫn vật suốt đời.

- Anh nghĩ làm vậy lương tâm anh sẽ yên ổn sao?

Thấy anh không trả lời, cô buồn bã chống cằm nhìn xuống bàn:

- Anh không thấy đau khổ khi em thuộc về người khác sao?

- Còn hơn ích kỷ nhìn em sống một mình đau khổ một mình.

Yến Oanh ngược lên, nhìn anh riết rỗng:

- Em không cần phải có chồng, chỉ cần biết anh có yêu cô ấy không, có thay thế tình cảm của em cho cô ấy không?

Hiệu Nghiêm điềm tĩnh nhìn vào mắt cô, giọng rành rọt:

- Cô ấy thuộc mẫu người xảo quyệt, lừa lọc. Anh không yêu được mẫu con gái như vậy. Dù phải cưới cô ta, anh vẫn không coi đó là vợ. Không có tình yêu trong cuộc hôn nhân kinh tế này đâu em.

Yến Oanh thở nhẹ:

- Chỉ cần như vậy là em được an ủi rồi, anh cứ sống với cô ấy, nhưng trái tim anh là của em. Em muốn như vậy có ích kỷ quá không anh?

Hiệu Nghiêm cúi xuống ôm lấy cô:

- Em hiền lắm, không bao giờ anh quên được sự dịu dàng của em.

Yến Oanh tựa đầu vào ngực anh, im lặng và buồn buồn. Sự quan tâm đầy trách nhiệm của Hiệu Nghiêm đã an ủi cô rất nhiều. Dù không giữ được anh nhưng cô có được một niềm kiêu hãnh là mãi mãi được yêu. Một tình cảm mà cô gái giàu sang kia không bao giờ có được. Và cô thấy mình hạnh phúc hơn cô ta.

Hiệu Nghiêm áp mặt lên tóc cô, thì thầm:

Hãy bằng lòng với sự sắp xếp của anh nghe em, đừng để anh bị dằn vặt. Em biết anh thương em lắm không?

Yến Oanh dịu dàng:

- Em luôn nghe lời anh mà, từ trước đã thế, bây giờ cũng vậy. Nếu chuyện đó làm anh vui.

Cô vùi mặt vào áo Hiệu Nghiêm, nuốt nước mắt:

- Em không muốn làm gánh nặng của anh, dù bất cứ hình thức nào. Anh hiểu được điều đó không?

Hiệu Nghiêm siết chặt lấy cô:

- Anh hiểu, và anh yêu em nhiều hơn nữa. Em vị tha lắm.

- Nhưng hãy cho em một thời gian nghe anh, em không thể chấp nhận anh ấy ngay bây giờ đâu. Hãy cho em một thời gian để làm quen với việc đó.

Hiệu Nghiêm lặng lẽ gật đầu. Sự ngoan ngoãn của Yến Oanh làm anh yêu cô một cách đau đớn. Cô hiền lành đến mức làm động lòng người khác. Một cô gái không có gì đáng để đối phó. Có thể yên tâm rằng mình có 'một người vợ thật sự khi sống với cô. Anh nghĩ đến Thúy Văn mà càng thấy day dứt khi để mất Yến Oanh trong sáng của anh.

Hiệu Nghiêm cố dần cảm giác yếu đuối, anh hôn cô thật lâu rồi cương quyết ra về. Anh sợ ở lại lâu bên cô, anh sẽ không đủ can đảm giữ vững quyết định của mình.

Anh trở về công ty với tâm trạng bồn chồn. Khi lên góc cầu thang, anh lại va phải Thúy Văn khi cô từ hành lang bước xuống, cô khệ nệ mang thùng giấy cao ngất đến nỗi không thấy người đi phía trước. Chiếc thùng chạm phải Hiệu Nghiêm rớt bịch xuống gạch, giấy tờ văng tóe ra ngoài. Hiệu Nghiêm đang buồn nên càng dễ nổi nóng, anh gầm gọng:

- Đi đứng cẩn thận chứ.

Anh ném cho cô cái nhìn nghiêm khắc rồi bỏ đi lên. Thúy Văn ngồi nép một bên, lom khom gom cách thứ dưới gạch. Cô không thấy Hữu Tri đã đứng ở cửa phòng nhìn thấy hết. Anh chậm rãi bước đến, cúi xuống phụ nhặt với cô:

- Lần sau Văn đừng gkhiên nặng như vậy nữa, cứ gọi tôi làm cho.

Thúy Văn mỉm cười:

- Mỗi cái mỗi nhờ đến anh, chắc suốt ngày anh không lam' việc riêng được quá. Tôi không muốn anh Nghiêm thấy đâu.

Hữu Tri im lặng tiếp tục lượm giấy. Anh mang về phòng cho Thúy Văn rồi trở lên phòng Hiệu Nghiêm. Anh ngồi xuống chiếc ghế đối diện, trầm ngâm;

- Tôi thấy anh hơi nặng tay với Thúy Văn đấy. Cổ không phải là nhân viên bình thường trong công ty, anh quên rồi sao?

Hiệu Nghiêm ngẩng đầu lên:

- Chuyện gì nữa vậy?

Hữu Tri nói chậm rãi:

- Lúc này tôi đã thấy thái độ của anh.

- Anh quan tâm đến cái đó làm gì, cứ mặc kệ cô ta.

- Không mặc kệ được đâu, anh đừng quên Thúy Văn là ai. Tôi thấy càng ngày anh càng có tâm lý xem cô ấy là một nhân viên thật sự Anh quên mất cô ta là ai rồi.

Hiệu Nghiêm dựa vào thành ghế, khuôn mặt khó khăn:

- Không bao giờ tôi quên thân thể cô ta, mặc dù tôi rất muốn quên điều đó.

6. Chương 6

Anh chợt khoát tay:

- Đừng nói về cô ta nữa.

Nhưng Hữu Tri vẫn nói một cách thuyết phục:

- Anh đã quá thẳng tay với Thúy Văn rồi, ngừng lại đi anh Nghiêm. Chỉ cần người ta thấy anh ngược đãi với một cô tiểu thư con nhà, người ta cũng đã có thành kiến với anh. Nếu ddịch thân ông Nhị đến đây mà chứng kiến cảnh như vừa rồi, ông ta sẽ nghĩ sao?

- Nếu thấy xót ruột, ông ta có thể đưa con gái về. Còn tôi thì cũng rất vui lòng khi cô ta biến khỏi đây, rất tiếc cô ta không chịu hiểu điều đó.

Anh ngừng lại, nhìn xoáy vào mặt Hữu Tri:

- Anh có vẻ quan tâm quá mức tới cô ta, không cần thiết đâu.

- Tôi quan tâm như vậy vì sợ cho anh. Dù sao công ty mình đang cần sự giúp đỡ của ông tạ Thái độ đúng nhất của anh là phải lấy lòng Thúy Văn.

Hiệu Nghiêm với tay lấy điều thuốc trên bàn, giọng khô khan:

- Tôi không thích làm việc đó, và tôi muốn anh cũng vậy/

Anh im lặng nhả khói, thái độ như muốn chấm dứt câu chuyện. Hữu Tri hiểu ý đứng lên, định đi ra ngoài. Nhưng Hiệu Nghiêm đã lên tiếng:

- Chiều nay anh có rảnh không?

- Anh cần tôi làm chuyện gì? Tôi sẽ thu xếp/

- Không cần làm gì hết, tôi chỉ muốn nói chuyện với anh. Hết giờ sẽ quyết định nên đi đâu. Bây giờ tôi chưa nghĩ ra được.

Hữu Tri hơi ngạc nhiên nhưng không hỏi. Anh đi ra ngoài mà vẫn cứ thắc mắc về thái độ của Hiệu Nghiêm. Một thái độ trầm lặng và có chút gì đó nặng nề. Cái gì làm Hiệu Nghiêm bị chi phối đến vậy?

Anh về phòng mình tiếp tục công việc bị bỏ dở. Khi anh ngược lên thì đã hơn năm giờ. Những người trong công ty đã ra về. Các phòng lặng im, anh vội thu xếp bàn giấy rồi đến gõ cửa phòng giám đốc.

Hiệu Nghiêm vẫn chưa về và ngồi im lìm bên bàn. Đầu hơi cúi xuống như suy nghĩ chuyện gì ghê gớm. Thấy Hữu Tri, anh vẫn ngồi yên. Hữu Tri lên tiếng:

- Lúc này anh bảo đi đâu?

Hiệu Nghiêm buông tay xuống, nói chậm chạp:

- Thôi, không cần ra ngoài làm gì cho ồn, ở đây nói chuyện cũng được, anh ngồi xuống đó đi.

- Chuyện gì vậy? – Hữu Tri vừa hỏi vừa ngồi xuống.

Hiệu Nghiêm không trả lời. Anh ta lại chống tay lên bàn, cúi đầu với vẻ suy nghĩ. Không khí căng thẳng như vậy cứ kéo dài thật lâu. Cuối cùng anh ngẩng lên:

- Anh biết là tôi không thể không cưới Thúy Văn?

Hữu Tri có vẻ bất ngờ nhưng cũng gật đầu:

- Tôi biết

- Nhưng tôi cũng không thể bỏ mặc Yến Oanh, cổ đâu có lỗi gì với tôi, mà lại quá hiền lành. Điều đó làm tôi dần co không ít.

Hữu Tri lại gật đầu:

- Tôi hiểu. Chị Oanh thuộc mẫu người yếu đuối, làm chị ấy khổ thì có cái gì đó tàn nhẫn. nhưng anh còn phải gánh cả một gia đình, anh phải hy sinh thôi.

- Anh có nghĩ giúp tôi cách nào để xoa dịu lương tâm tôi không?

- Tôi không biết, nhưng tôi nghĩ ở hoàn cảnh của nh, anh chỉ có thể giúp chị ấy về vật chất thôi, xem nhu một sự đền bù, dù là không đáng gì.

- Điều đó là hiển nhiên, nhưng tôi còn nghĩ xa hơn thế nữa Tôi muốn tại cho Yến Oanh một gia đình yên ổn, có một người đàn ông là chỗ tựa cho cổ. Anh biết đó, cổ cũng không đủ khả năng tự bảo vệ cho mình nữa/

Hữu Tri cười thông cảm:

- Tôi biết anh có trách nhiệm. Nhưng cái đó nằm ngoài khả năng của anh rồi.

- Cho nên tôi mới nhờ đến anh.

Hữu Tri vẫn chưa hiểu, và lại cười:

- Tôi có quen biết ai đâu mà mai mốt, vả lại cái đó thuộc về tình cảm, Yến Oanh không chịu đâu.

Hiệu Nghiêm nhìn Hữu Tri chăm chăm:

- Tôi muốn nhờ anh thay tôi. Anh hãy cưới Yến Oanh, bảo bọc cho cố. Tôi chỉ yên tâm nếu người đó là anh.

Hữu Tri nhíu mày kinh ngạc hoảng hốt. Lần đầu tiên anh bị một chấn động tâm lý như vậy. Anh nhìn Hiệu Nghiêm:

- Anh không nói đùa đó chứ?

- Anh thừa biết tính tôi không thích đùa cợt, cũng không nói năng vô trách nhiệm.

- Nhưng anh có ý nghĩ đó từ lúc nào?

Hiệu Nghiêm thở nhẹ, nét mặt đầy cứng rắn:

- Mới đây thôi, nhưng tôi sẽ không thay đổi quyết định, tất cả là tùy vào anh.

- Anh biết không, anh vừa quyết định một chuyện vượt xa cái bình thường. Đột ngột lắm, tôi không trả lời được đâu. Dù tôi lúc nào cũng muốn giúp anh.

- Tôi biết.

Anh suy nghĩ đăm chiêu, rồi nói rành rọt:

- Tôi biết như vậy là áp đặt anh, nhưng nghĩ kỹ đi Hữu Tri, tôi không ích kỷ chỉ biết mình đâu. Nếu Yến Oanh là một người như Thúy Vãn, tôi sẽ không bao giờ thuyết phục anh cưới.

“Anh biết gì về tình cảm của tôi, và đánh giá Thúy Văn quá thấp. Nếu anh đặt hính cô ấy vào tay tôi, tôi sẽ trân trọng chứ không ngược đãi như anh” Hữu Tri nghĩ thầm nhưng chỉ yên lặng.

Hiệu NghiêM không thể tưởng tượng được ý nghĩ trong đầu Hữu Tri, anh nói như thuyết phục:

- Yến Oanh luôn mềm mỏng dịu dàng, lại rất chu đáo, tôi tin cổ sẽ tạo cho anh một mái ấm hẳn hoi. Nếu cưới một người vợ mà lúc nào cũng có cảm giác như sống với giặc, anh sẽ hiểu nó bất hạnh ra sao/

- Anh lầm rồi, đúng hơn là anh bị lệch lạc, hôn nhân không chỉ có bao nhiêu đó thôi. Còn tình cảm nữa chứ, cái đó mới quan trọng.

- Tôi biết, nhưng có khi người ta phải lý trí một chút. Cũng như tôi đã cưới vợ vì sự tính toán.

Anh chợt ngừng lại, im lặng. Như cảm thấy mình đang độc đoán. Cuối cùng anh noi như buông xuôi:

- Tôi chỉ đề nghị, chứ không bắt buộc. Nếu anh từ chối thì tôi cũng thông cảm được. Tôi chỉ nói thế này, nếu anh đồng ý bảo bọc cho Yến Oanh thì anh đã cứu vớt một con người. Điều đó có ý nghĩa lớn lắm.

- Tôi sẽ suy nghĩ chuyện này. Một tháng nữa tôi sẽ quyết định dứt khoát. Và từ đây đến đó, chúng ta sẽ không nói chuyện này nữa, anh đồng ý không?

Hiệu NghiêM gật đầu:

- Đồng ý.

Hiệu NghiêM đứng dậy:

- Anh về bây giờ chưa?

- Tôi muốn ỏ lại một chút, anh về trước đi.

Hữu Tri đi ra khỏi phòng Anh chậm chạp bước trên hành lang. Suy nghĩ quay cuồng. Anh với Hiệu NghiêM no'i chuyện vừa rồi rất ngắn gọn, vì tính hai người không thích nói nhiều. Nhưng anh biết cả anh và Hiệu NghiêM đều sẽ bị chi phối về chuyện này. thậm chí sẽ trải qua một cơn khủng hoảng tinh thần.

Đi ngang qua phòng Thúy Văn, Hữu Tri đứng lại yên lặng nhìn xuyên qua cửa kiếng. Anh hình dung hình ảnh cô khi ngồi cắm cúi ghi chép bên bàn. Từ lúc cô vào đây làm, tình cảm nó cứ ngày càng lớn dần mà anh không sao cưỡng lại được. Anh tìm gmuốn tránh mặt Thúy Văn đề? đừng phải yêu cô. Nhưng cô cứ bị Hiệu NghiêM đàn áp, cuối cùng anh phải đứng phía sau giúp đỡ cô. Mà như vậy thì tình cảm đó cứ phát triển không cách gì để kiềm chế nổi.

Bây giờ Hiệu Nghiêm lại nhờ anh bảo bọc Yến Oanh, thật chẳng khác nào tình cảm bị cưỡng chế. Nó nặng nề đến nỗi anh muốn lập tức thoát ra tất cả mọi người.

7. Chương 7

Hôm sau vào công ty, Hữu Tri không cách nào tập trung làm việc được. Khi ra ngoài giải quyết công việc, anh thấy nhẹ nhàng và dễ chịu một chút, nhưng khi trở về công ty anh không sao cưỡng lại ý muốn nhìn thấy Thúy Vần. Hiệu Nghiêm đã vô tình khơi gợi những tình cảm thầm kín trong anh. Bây giờ không thể không nghĩ đến nó.

Anh rời phòng mình, lảng lạng xuống tìm Thúy Vần. Cô đang ngồi ở góc phòng, loay hoay phân phối lại các dụng cụ văn phòng. Thấy anh, cô ngược lên cười:

- Anh có cần lấy gì không?

- Không, cảm ơn.

- Tôi định mang cái này lên cho anh trước đây.

Vừa nói cô vừa chỉ về phía xấp giấy. Hữu Tri nhìn lướt qua một cách lơ đãng. Anh nhìn chăm chăm những ngón tay của Thúy Vần khi làm việc, đầu óc lại liên tưởng tới yọ Hiệu Nghiêm cứ canh cánh lo che chở cho Yến Oanh, còn với Thúy Vần thì không màng gì tình cảm của cô. Một cô tiểu thư lại phải bị đối xử như thế, anh thấy bất nhẫn cho cô quá.

Thúy Vần hơi lúng túng khi thấy Hữu Tri cứ dán mắt vào cô. Cô ngừng tay ngược lên nhìn anh, mỉm cười:

- Có chuyện gì vậy anh Tri, hôm nay tôi thấy anh rất lạ.

Hữu Tri chợt hỏi đột ngột:

- Thúy Vần này, chị bằng lòng đám cưới rồi sao, chị có yêu anh ấy không?

Thúy Vần có vẻ bị bất ngờ, cô lúng túng một thoáng, rồi nói giãi dị:

- Chuyện ấy đã quyết định rồi, tôi có muốn cãi cũng không được.

Hữu Tri hỏi gặng:

- Nhưng chị có yêu anh ấy không?

- Không, cũng như anh ấy không hề yêu tôi.

Thúy Văn trả lời một cách thật lòng. Không hiểu sao với Hữu Tri, cô không hề có chút đề phòng hoặc lo ngại. Và cách trả lời giản dị của cô làm anh thấy đau nhói trong lòng. Anh cũng hỏi rất thật:

- Vậy thì tại sao chị lại chấp nhận như vậy?

- Tôi không có cách nào cả. Từ bao giờ tôi chưa bao giờ có quyết định cái gì cho mình. Anh không hiểu được đâu.

Cô ngập ngừng một lát, rồi nói với vẻ phản kháng:

- Nhưng nếu có một chút tự do, tôi sẽ từ chối sự áp đặt này. Đối với tôi, lấy chồng là bước qua một địa ngục thứ hai, có thể, nó sẽ tệ hại hơn khi tôi còn ở trong gia đình.

Rồi như cảm thấy đã để Hữu Tri biết quá nhiều về mình, cô vội nói lảng đi:

- Anh có cần bảo tôi làm gì không?

- Không

Hữu Tri trả lời lơ lửng, đầu óc vẫn quay cuồng vì sự thổ lộ của cô. Cử chỉ của anh rất lạ mà chính anh cũng không nhận ra. Đến nỗi Thúy Văn cũng đâm ra hoang mang:

- Có chuyện gì không anh Tri?

- Không, không có gì cả. Nhưng mà ... nếu có một người thật sự lo cho chị, chị có dám bứt phá tất cả không?

Thúy Văn cười như không tin và lắc đầu:

- Nếu có được quyền đó, tôi đã chống đối rồi, chứ không cần phải dựa vào người khác. Nhưng sao anh hỏi vậy? Hôm nay anh rất lạ.

Hữu Tri lắc đầu:

- Không có gì cả, tôi chỉ hỏi vậy thôi.

Anh đứng lên, định đi ra. Thúy Văn cũng đứng lên:

- Anh có thể mang dùm tôi cái này không, như thế tôi khỏi phải lên chỗ anh.

- Được chứ, chị đưa đây.

- Cảm ơn anh nha.

Vừa nói cô vừa đặt xấp' giấy lên tay Hữu Tri. Anh nhìn nụ cười của cô với một chút băng khuâng. Quả thật với anh, cô không có vẻ gì là lợi hại cả, chỉ có một nét đáng yêu khiến người ta muốn nâng niu.

Có những hoàn cảnh thật khốn khổ, nó đặt người ta vào vị trí ngang trái mà không cách gì làm đảo lộn. Cũng như anh đang rất muốn thay vào vị trí của Hiệu Nghiêm mà không thể nào thay đổi được.

Hữu Tri đi lên tầng trên, đầu óc vẫn suy nghĩ miên man. Chợt một ý nghĩ lóe lên trong đầu khiến anh phải ngạc nhiên với chính mình. Anh vừa nghĩ ra rằng, nếu anh muốn Thúy Văn đỡ bất hạnh thì anh phải nhận lấy trách nhiệm lo cho Yến Oanh. Bởi vì nếu Hiệu Nghiêm tiếp tục đến với tình cảm cũ, có nghĩa là anh gián tiếp đẩy cô vào hoàn cảnh bị phản bội.

Hữu Tri tê liệt cả người vì nhận thức đó, nó mạnh mẽ đến nỗi anh xem đó như là một quyết định. Và anh bàng hoàng như mình vừa phán quyết buốt ngoạc của cuộc đời mình.

Hai tuần sau, buổi chiều khi mọi người đã ra về. Cũng giống như không khí vắng lặng lần trước, Hữu Tri bước vào phòng Hiệu Nghiêm, Anh nói ngắn gọn như thông báo một việc:

- Anh còn nhớ lời đề nghị với tôi không? Tôi không phản đối, anh cứ sắp xếp đi.

Hiệu Nghiêm thoáng ngạc nhiên nhưng anh chỉ hỏi một cách điềm tĩnh:

- Anh có thể cho tôi biết lý do không?

- Tôi muốn giúp anh, đó là lý do lớn nhất.

- Thôi được, anh không thích nói thì tôi không ép. Nhưng tôi tin anh không thay đổi quyết định này.

Hữu Tri cười một mình, anh nói một cách buồn rầu:

- Yên chí đi, tôi có lý do của tôi, còn lại là anh tự sắp xếp với Yến Oanh. Tôi thế nào cũng được.

Hiệu Nghiêm gật đầu trầm ngâm. Cả anh cũng không muốn kéo dài những trao đổi như thế này. Đây là chuyện bất thường, mà cũng không thể làm khác. Mà đã chấp nhận rồi thì anh không muốn khơi gợi nhiều nữa.

Khi Hữu Tri về rồi, anh còn ngồi lại một mình, lặng lẽ suy nghĩ. Cả anh cũng thấy bàng hoàng khi nhìn lại việc làm của mình. Bởi vì dù biết hoàn cảnh là như vậy, anh vẫn thấy bước ngoặt đó quá đột ngột.

Mấy ngày liền anh và Hữu Tri đều cố tránh mặt nhau. Còn nếu tiếp xúc vì công việc thì cũng không ai đá động gì tới chuyện đó.

Hiệu Nghiêm thần nhiên thần nhiên với cuộc hôn nhân của mình đến nỗi chỉ còn đúng một tháng nữa đám cưới, anh cũng chưa làm gì để chuẩn bị. Anh đứng đưng như đó là chuyện quan trọng của riêng gia đình Thúy Văn, chứ không liên quan gì đến mình.

*

**

o O o

Thúy Văn ngồi bên cạnh Hiệu Nghiêm. Đối diện với hai người là Hữu Tri ngồi nghiêm trang bên cạnh Yến Oanh. Căn phòng nhỏ trong nhà hàng dễ gây nên sự thân mật ấm cúng. Nhưng cả bốn người đều có vẻ miễn cưỡng, bị gượng ép bởi một nỗi buồn chán đè nặng, dù mỗi người buồn chán theo một cách riêng.

Chợt cánh cửa bị đẩy nẹ rụt rè. Rồi một cậu bé đi vào với một lẵng hoa hồng trên tay. Cậu ta đứng gần Hiệu Nghiêm:

- Chú, mua hoa tặng cho cô ấy đi chú.

Cậu ta quay qua Hữu Tri, cũng lặp lại câu nói cũ. Nhưng cả anh và Hiệu Nghiêm đều lảng tránh như không muốn nghe. Cậu ta nhắc lại nhu kèo nài, vừa có chút ranh mãnh:

- Mua tặng cô ấy đi mà chú, hoa hồng là biểu tượng của tình yêu đấy, chú không muốn thể hiện với cô ấy sao? Chú tiếc tiền làm gì, mua đi chú.

Yến Oanh nhìn Hiệu Nghiêm chăm chăm. Nhưng Thúy Văn thì nhìn lảng đi nơi khác, như không muo”n

vào một chuyện có liên quan đến Hiệu Nghiêm. Cả anh cũng vậy, anh bực mình khoát tay:

- Chúng tôi cần nói chuyện, em đi ra ngoài đi.

Nhưng cậu nhỏ không phải là loại con nít dễ đuổi, cậu ta cứ đứng kỳ kèo dai nhách như chewinggum, mặc ch khuôn mặt Hiệu Nghiêm lạnh như tiền. Thúy Văn chột đứng lên:

- Xin phép, tôi ra ngoài một chút.

Hiệu Nghiêm có vẻ dễ chịu hơn khi không có cô lúc này. Hôm nay là ngày tình yêu, anh đã tặng quà cho Yến Oanh từ lúc sáng, và anh không hề có ý định thể hiện tình cảm theo kiểu đó với Thúy Văn. Anh nói như gần giọng:

- Đi ra ngoài đi.

Thấy cậu nhỏ lì lợm đứng năn nỉ, Hữu Tri khoát tay:

- Thôi được, tôi lấy hai bó.

Anh trả tiền, rồi đặt mỗi bó hoa đến chỗ của Yến Oanh và Thúy Văn. Cách cư xử của anh không bắt bẻ vào đâu được. Yến Oanh nói nhỏ:

- Cảm ơn anh

- Không có gì.

Hữu Tri vừa nói vừa kín đáo nhìn ra ngoài tìm Thúy Văn. Một lát sau cô đi vào, thấy bó hoa trên bàn, cô nói mà không nhìn ai:

- Cảm ơn.

Thấy Yến Oanh nhìn mình như quan sát, cô cười thân mật đáp lại. Cô không biết tí gì về mối quan hệ giữa hai người với nhau. Cũng không biết đấng sau buổi tiệc nhỏ này là những sắp đặt của ba người mà trong đó cô là người ngoài cuộc. Thậm chí cô thấy thích Yến Oanh, đơn giản đó là người yêu của Hữu Tri.

Sự thơ ngây của Thúy Văn khiến Hữu Tri càng thấy thương cô hơn. Và cảm thấy mình là người có lỗi khi không nói sự thật. Nhưng nói ra làm Thúy Văn đau khổ thì tệ hại hơn là giấu giếm. Và anh chỉ biết lặng lẽ ngồi yên bên cạnh Yến Oanh

Hiệu Nghiêm cứ lầm lì mà uống. Anh như không đủ sức vượt qua đau khổ của mình. Phải cố gắng lắm anh mới đưa Thúy Văn đến đây như một hình thức để Hữu Tri tiếp xúc với Yến Oanh. Đối với anh, sẽ không có một lần như thế này nữa. Anh biết phía bên kia, Yến Oanh cũng tan nát trong lòng. Nhưng lúc này anh không biết cách nào hơn.

Buổi tiệc nhỏ diễn ra lặng lẽ như đưa đám. Ai cũng có tâm trạng riêng nên không muốn nói chuyện. Thúy Văn rất ngạc nhiên khi thấy mọi người có thái độ như vậy, Nhưng không biết tại sao nên cô cũng làm thinh.

Không ai buồn nhìn đến bàn ăn. Yến Oanh chợt bùm miệng như muốn oà lên khóc. Rồi cô chợt đứng dậy:

- Tôi xin phép về trước, tôi xin lỗi mọi người.

Hiệu Nghiêm bỏ ly xuống bàn, ngồi lặng câm nhìn theo, rồi anh nhìn Hữu Tri:

- Anh đưa cổ về đi.

Hữu Tri nặng nề đứng lên. Thúy Văn nhìn anh đi ra cửa bằng ánh mắt lạ lùng. Cô lý giải theo cách riêng của mình, rằng hai người họ giận nhau. Nhưng sao anh ta không nói gì hết vậy?

Cô cầm ly nước lên, lặng lẽ quan sát Hiệu Nghiêm, còn lại hai người anh càng trở nên lầm lì hơn. Rượu mà anh ta rót như rót nước suối Anh ta như không biết có cô ngồi bên cạnh, cứ lẳng lặng mà uống, thái độ thật dễ sợ.

Bất chợt anh ta gục xuống bàn, đẩy chiếc ly ra. Thúy Văn thấy vai anh ta run lên từng cơn. “Chẳng lẽ anh ta khóc?” cô tự hỏi một cách kinh ngạc.

Thúy Văn cần mọi một cách khó xử. Cô không biết làm gì với anh ta bây giờ, và tại sao anh ta lại gục ngã như thế? Lần đầu tiên cô thấy anh ta nhu vậy, thì ra anh ta không phải là người tuyệt đối sắt đá.

Cô lưỡng lự một hồi rồi thận trọng kéo nhẹ tay áo Hiệu Nghiêm:

- Anh say rồi phải không? Anh ráng về nhà được không?

Hiệu Nghiêm chợt ngẩng đầu lên, Cái nhìn của anh ta làm Thúy Văn bất giác rút tay lại. Bản năng làm cô ngồi nhích ra. Đôi mắt anh ta đỏ ngầu thật dữ dội, anh ta nhìn như muốn nuốt cô:

- Cô có biết cô là tai họa của đời tôi không? Cô chết ngay đi.

8. Chương 8

Hiệu Nghiêm chợt ngẩng đầu lên, Cái nhìn của anh ta làm Thúy Văn bất giác rụt tay lại. Bản năng làm cô ngồi nhích ra. Đôi mắt anh ta đỏ ngầu thật dữ dội, anh ta nhìn như muốn nuốt cô:

- Cô có biết cô là tai họa của đời tôi không? Cô chết ngay đi.

Thúy Văn sợ hãi đứng lên, lùi về phía tường:

- Anh say rồi phải không?

Hiệu Nghiêm như đã trấn tĩnh lại, giọng anh ta lạnh lùng:

- Tôi không say, cứ yên tâm, ngồi xuống đó đi.

Nhưng Thúy Văn không nghe câu ra lệnh của anh ta. Cô vẫn đứng yên:

- Tôi thấy anh nên về đi, này giờ anh uống nhiều quá rồi.

- Tôi uống bao nhiêu là việc của tôi, tôi không thích cô quan tâm.

Anh ta quay hắt lại nhìn cô, nhấn giọng:

- Bây giờ và sau khi cưới cũng vậy, cô hiểu không?

- Tôi không có ý định vấn sâu vào đời tư của anh đâu, tôi nói thật. Ngược lại, tôi cũng mong anh như thế.

Hiệu Nghiêm yên lặng như đang suy nghĩ chuyện riêng nào đó. Thúy Văn có cảm tưởng anh ta không hề để ý đến câu nói của cô. Anh ta chợt ngồi thẳng người lên:

- Còn bao lâu sẽ đám cưới, một tháng phải không? Dù sao thì tôi và cô cũng nên nói chuyện này một chút. Tôi nhớ là chưa bao giờ mình đối diện với nó mà, phải không?

- Anh muốn nói gì?

- Tính tôi vốn rạch ròi, và tôi cũng không cần giấu là tôi không hề yêu cô. Thực tế đây là một cuộc hôn nhân kinh tế. Không có chuyện tình cảm trong đó, cô có chấp nhận như vậy khng?

- Tôi không có ý kiến.

Hiệu Nghiêm khoát tay:

- Tôi bắt cần cô nghĩ gì và muốn gì ở tôi. Nhưng tôi nói để cô hiểu rõ, không bao giờ cô được phép quản lý tôi, cũng không nhận được ở tôi tình cảm vợ chồng. Tôi nói thẳng như vậy, cô cứ suy nghĩ và có quyền hủy bỏ đám cưới. Bây giờ cũng chưa muộn đâu.

Anh ta nhìn cô chằm chằm, chờ phản ứng của cô. Nhưng Thúy Văn vẫn thản nhiên không một phản ứng. Những gì anh ta nói không làm cô thấy đau đớn hay bị xúc phạm, bởi cô đã xuống địa ngục từ lâu rồi.

Thấy khuôn mặt trơ trơ của cô, Hiệu Nghiêm cười khinh bỉ:

- Cô đồng ý điều kiện đó để đạt cái gì vậy? Cô nuôi trong đầu những mưu mô gì vậy?

Vẫn không nghe trả lời, anh ta nhéc môi:

- Nhưng dù cô có âm mưu gì, cô cũng sẽ không đạt được đâu.

Thúy Văn để mặc anh ta nói, chỉ im lặng nghe. Cô không hiểu rằng sự nhẫn nhịn của cô chỉ làm anh ta hiểu khác đi. Và anh ta giận dữ:

- Có phải ba cô dạy cô cách im lặng để vô hiệu hóa những gì tôi nói không? Bị người sắp cưới ghê sợ mình, cô không thấy đau lòng sao?

Không nhận được nữa, Thúy Văn nhìn thẳng vào mắt anh ta:

- Tôi có thất cả những cái đó, có điều tôi không được phép bộc lộ như anh. Anh nghĩ rằng chỉ có anh là căm ghét tôi sao, sao anh không nghĩ ngược lại?

Hiệu Nghiêm hơi khựng lại trước phản ứng của cô. Anh yên lặng ngẫm nghĩ một lát rồi gật gù:

- Ít ra cô cũng bộc lộ được con người của cô, thật dễ chịu khi biết được cô không ưa tôi. Hy vọng sau đám cưới, cô sẽ vẫn như vậy và để tôi được yên ổn.

Thúy Văn hơi hất tóc ra phía sau, mặt ngẩng lên:

- Nếu anh cần một sự thỏa hiệp, thì tôi xem đây là thỏa hiệp ước trước khi cưới, rằng sẽ không ai xâm phạm đến ai cả.

- Tốt, đây là giao ước giữa tôi với cô. Sau khi cưới, tôi hứa sẽ không xâm phạm đến tự do của cô, và cô cũng vậy/

Anh ngừng lại, nhấn giọng:

- Đặc biệt là về chuyện công ty, cô không được xen vào bất cứ chuyện gì, cũng như không được để mắt theo dõi tôi.

Thúy Văn nói như trả đũa:

- Chỉ có một người vợ yêu chồng mới quan tâm đến sự nghiệp của chồng. Còn tôi chỉ yêu bản thân mình, anh yên tâm.

Hiệu Nghiêm nhìn cô, châm biếm:

- Cô nói năng dịu dàng lắm, đúng là mẫu người vợ lý tưởng.

Anh định đứng lên thì Thúy Văn chặn lại:

- Khoan, tôi còn một chuyện nữa.

- Chuyện gì?

- Từ trước tới giờ anh cứ luôn gán ghép tôi đủ thứ chuyện tồi tệ, tôi không muốn như vậy nữa. Chuyện giữa anh với ba tôi, tôi không liên quan gì hết, đừng có trút lên đầu tôi những gì của người khác làm. Tôi không chịu được đâu.

Hiệu Nghiêm nhìn cô hơi lâu, rồi nhếch môi:

- Muốn người ta nghĩ tốt về mình thì tự mình hãy chứng minh bằng việc làm đi. Cô đã làm gì thì hãy hỏi lại mình, tôi không thành kiến đâu.

- Còn tệ hơn cả thành kiến, anh có năng khiếu làm cho những người ở gần anh thấy cuộc sống là ngục tù.

Nói xong, cô bước lại ghế, lấy xắc tay khoác lên vai rồi bỏ đi ra cửa. Hiệu Nghiêm không hề có phản ứng trước thái độ của cô. Anh ngồi yên bên bàn khá lâu, đầu gục xuống suy nghĩ một mình. Anh đưa mắt nhìn bó hoa ở chỗ của Yến Oanh, hình ảnh tuyệt vọng của cô làm lòng anh như dậy sóng.

Khi Hiệu Nghiêm rời khỏi nhà hàng thì thấy Thúy Văn đang đứng bên đường đón taxi. Anh khẽ nhún vai

khi nhớ lại phản ứng của cô lúc này. Nếu lát nữa, cô ta để cho ông Nhị thấy cô ta về một mình, có lẽ ông ta sẽ bất mãn với anh.

Mặc kệ họ nghĩ gì, anh nhượng bộ đã quá mức rồi, không cần sợ nữa. Trong đầu anh rùng rục những cảm hận đến nổi trong mắt anh bây giờ, Thúy Văn là một nỗi ám ảnh nặng nề. Và anh đang cảm ghét bản thân mình.

*

**

o O o

9. Chương 9

Thúy Văn mở cửa rồi đứng tựa vào tường nhìn bao quát trong phòng. Phía trên đầu giường treo bức hình cô dâu chú rể đã được phóng to. Cô nhìn nó với cảm giác gai gai khắp người rồi vội đưa mắt nhìn nơi khác.

Hình dung đêm nay cô phải trải qua những giây phút với Hiệu Nghiêm trên chiếc giường nệm gối trang trọng kia, cô lại nhắm mắt rùng mình, không dám nghĩ tới nữa.

Thúy Văn đến ngồi trước bàn phấn, hối hả gỡ chiếc khăn voan và những thứ nữ trang trước khi anh ta vào phòng. Cô không muốn anh ta nhìn thấy những việc làm riêng tư của một cô dâu. Và cô biết chắc chắn anh ta cũng không muốn đối diện với sự thật là cô đang có mặt trong thế giới riêng của anh ta.

thật lâu mà Hiệu Nghiêm vẫn chưa vào phòng. Khi Thúy Văn từ phòng tắm bước ra, cô thấy anh ta đứng ngoài ban công nhìn xuống đường. Cô vội chải lại mái tóc rồi tìm quyển sách đến ngồi bên cửa sổ đọc.

Hiệu Nghiêm bước vào phòng. Anh ta có vẻ mệt mỏi vì tiếp khách suốt ngày và vì phải chờ lâu. Anh lẳng lặng cởi áo ngoài vắt lên thành ghế, rồi tiến vào phòng tắm mà không nhìn xem Thúy Văn đang làm gì. Rồi rằng anh ta cũng bức mình vì thế giới riêng của mình từ nay có người xâm phạm.

Thúy Văn cố để tâm đến quyển sách nhưng đầu óc rối ren và tim đập loạn lên trong ngực. Cô thấy nặng nề đến mức trong một phút cô muốn rời khỏi nơi này, chạy trốn về nhà mình, được đóng cửa ngồi trong phòng mình một cách yên ổn.

Cô chợt giật bắn người khi Hiệu Nghiêm đến đứng trước mặt cô. Anh đã nhìn thấy vẻ hốt hoảng của cô nhưng vẫn bình thản nhìn. Và hỏi như người ta bàn công chuyện:

- Trên nguyên tắc, cô có thể yêu cầu đi chơi trong tuần trăng mật, cô muốn đi đâu không?

- Không, tôi không muốn.

- Cô có quyền nghỉ phép một tuần đọ.

- Vậy tôi có thể về nhà tôi không?

Cô nói mà không hề biết yêu cầu của mình rất ngô nghê. Hiệu Nghiêm nhìn cô một cái, rồi nói nghiêm khắc:

- Chuyện đó không thể được, đừng đem tôi ra làm trò cười cho mọi người.

Nhận ra mình vô lý, Thúy Văn nói nhỏ:

- Thì thôi vậy, nếu anh không ngại bị người ta nói, thì ngày mai cứ để tôi đi làm bình thường.

Hiệu Nghiêm lắc đầu:

- Không được.

- Sao vậy?

- Bắt đầu từ ngày mai, cô sẽ không đến làm ở công ty nữa, cô hãy ở nhà đi.

- Cái gì? Thúy Văn kêu lên kinh hãi

Hiệu Nghiêm nói với giọng dứt khoát:

- Tôi khng yêu cầu cô phải làm dâu trong gia đình này. Cô có thể rãnh rỗi đi chơi tùy thích, nhưng dứt khoát không được đến công ty nữa.

- Như thế chẳng khác nào anh giết tôi. Không làm gì thì làm sao tôi chịu nổi chứ. Và tôi cũng không biết nấu ăn, tôi biết làm gì bây giờ?

- Tùy cô, tôi không có ý kiến.

- Nhưng tại sao anh không cho tôi đi làm? Tôi có đòi hỏi gì khác đâu, và tôi bắ'g lòng công việc cũ mà.

- Lúc trước được, nhưng bây giờ khác rồi. Trong mắt mọi người, cô là vợ tôi, cô không được làm gì tùy thích nữa.

- Mặc kệ cho người ta nói, tôi không quan tâm.

- Nhưng tôi thì quan tâm. Từ đây về sau khi làm việc gì cô cũng phải suy nghĩ đến thể diện của tôi, và cũng là của cô nữa.

Thúy Văn chiếu tia nhìn căm ghét về phía anh ta:

- Vậy mà trước đây anh bảo không xâm phạm đến tự do của nhau, anh trở mặt nhanh lắm.

Hiệu Nghiêm nói tỉnh bơ:

- Trước đây tôi không nghĩ đến chuyện này, bây giờ tôi vẫn không đổi ý. Trong cuộc sống riêng tư, cô hoàn toàn tự do, chỉ yêu cầu cô giữ thể diện cho tôi mà thôi. Cả tôi cũng vậy, tôi cũng sẽ không làm gì ảnh hưởng đến cô.

Thúy Văn ngân ngấn nước mắt:

- Anh Nghiêm, tôi biết anh không ưa tôi, nhưng đừng có khắc nghiệt như thế. Chẳng lẽ vừa đám cưới xong anh lại lập tức trả thù sao? Tôi đã làm gì anh kia chứ?

Hiệu Nghiêm nhú mày:

- Cô nghĩ cái gì vậy? Tôi không phải loại người ti tiện đâu, cô không phải là đối tượng ngang tay với tôi, và tôi không thêm trả thù con gái. Nếu cần tôi sẽ đổi đầu với ba cô, chứ 'không phải là cô.

- Nhưng anh cư xử như vậy, không phải trả thù là gì?

- Tôi cư xử thế nào?

- Vừa đám cưới xong, anh đã lập tức dùng quyền lực với tôi. Anh có biết tôi không muốn bị thất nghiệp không?

- Cô cần bao nhiêu tiền cứ nói, tôi sẽ cung cấp đầy đủ cho cô.

Thúy Văn vung tay lên tức tối:

- Tôi không cần cái đó, tôi thích ra ngoài làm việc, nếu bắt anh rảnh rỗi suốt ngày anh có chịu không? tôi không phải là con mèo mà bị nhốt ở nhà.

- Nếu vậy cô cứ làm gì tùy thích, nhưng dứt khoát không được làm trong công ty tôi.

- Vậy thì tôi sẽ xin chỗ khác, tôi cũng không thích làm chung với anh đâu.

Hiệu Nghiêm khoát tay:

- Với điều kiện cô không được làm gì để tôi bị đàm tiếu, có nghĩa là công việc đó phải tương xứng với tôi.

Thúy Văn bậm môi bướng bỉnh:

- Đó là quyền tự do của tôi, anh không được can thiệp.

Không kèm được, cô đứng bật dậy:

- Lúc trước tôi biết anh không ưa tôi, nhưng tôi không nghĩ sau đám cưới anh sẽ tìm cách trả thù. Chỉ việc anh không cho tôi đi làm cũng đủ thấy rồi.

Hiệu Nghiêm im lìm nhìn cô, ánh mắt vừa ác cảm vừa khinh bỉ. Rồi anh cười khẩy:

- Đúng là đầu óc đàn bà, chỉ nhìn thấy những điều nhỏ hẹp. Tôi tưởng cô cao tay lắm cơ đấy.

Thúy Văn im bật, không trả lời được dù cô rất tức. Cô định bỏ ra ngoài thì thấy Hiệu Nghiêm đi về giường lấy chăn gối, rồi quay về phía cô:

- Nếu muốn cô có thể gọi điện nói cho ba cô những việc làm của tôi.

Anh đi ra cửa, Thúy Văn nói với theo:

- Tôi không phải là người nhỏ nhen, tôi không giống như anh.

Hiệu Nghiêm nghe hết, nhưng không thèm trả lời. Khi anh đi ra rồi, Thúy Văn ngồi phịch xuống ghế, vừa tức vừa có cảm giác ngao ngán. Cô hoang mang tự hỏi rồi mình sẽ sống ra sao trong nhà này. Cô tự hỏi liệu mình có sai lầm không khi chọn cái khổ thứ hai?

Thúy Văn đứng lên, đến cài cửa cẩn thận rồi chuẩn bị đi ngủ. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh trăng tràn vào

phòng soi nghiêng một bên mặt cô, hàng mi cong vút của cô khẽ chớp chớp đầy tự lự. Tối nay cô cảm thấy khó ngủ dù rất mệt. Có lẽ là do lạ nhà.

Cô tự hỏi tối nay Hiệu Nghiệm ngủ ở đâu? Dù sao cô cũng thầm cảm ơn anh ta khi để cô yên ổn một mình trong phòng. Nói chung là đêm tân hôn tuy có chuyện để tức, nhưng không đến nỗi nặng nề như cô tưởng.

Sáng hôm sau, Thúy Văn vẫn thức sớm như thường lệ. Cô đang tập thể dục thì có tiếng gõ cửa phòng. Cô thận trọng ló đầu ra xem đó là ai, thì ra là Hiệu Nghiệm. Anh ta cũng thức sớm như cô. Không nhìn đến cô, anh ta đi thẳng vào phòng đặt mền gối vào giường rồi làm gì đó trong phòng tắm khá lâu. Thúy Văn phải ngưng buổi tập chờ anh ta ra. Mãi lâu sau mới thấy anh ta. Cô đứng sát tường, hồi một cách khó chịu:

- Mỗi sáng ah có thể đợi bảy giờ hãy vào phòng được không?

Hiệu Nghiệm quay lại:

- Tại sao?

- Vì tôi phải tập thể dục nữa.

- Cô cứ làm công việc của cô, tôi không ảnh hưởng gì cả.

- Nhưng có mặt anh tôi không tập được.

Hiệu Nghiệm có vẻ bực mình:

- Nhưng tôi đã quen sinh hoạt như vậy, buổi sáng tôi chỉ có bao nhiêu thời gian đó thôi, tại sao cô không lên sân thượng tập?

- Không được, tôi quen tập trong phòng rồi.

Hiệu Nghiệm bực mình thật sự:

- Thôi được, cô cứ làm theo ý cô. Nhưng nói trước là tôi sẽ vào lúc bảy giờ, và tôi không muốn bị cô ngăn trở thời gian của tôi đấy.

Thúy Văn gật đầu nhượng bộ:

- Tôi sẽ cố gắng.

Hiệu Nghiêm đi đến góc phòng mặc đồ. Rồi đến bàn cho vài thứ giấy tờ vào cặp. Khi anh định đi ra thì Thúy Văn lên tiếng:

- Anh làm ơn nói giùm tôi, sinh hoạt buổi sáng ở nhà thế nào? Tôi phải làm gì nữa?
- Buổi sáng cả nhà đều tập trung ăn sáng, nhà này có lệ là ‘không ăn sáng bên ngoài, hy vọng cô đừng làm ngược lại.
- Thế tôi có cần xuống chuẩn bị không?
- Không, chuyện đó có người lo rồi, mà tôi cũng không tin cô làm được đâu.
- Trái lại, tôi rất thích chuẩn bị bữa ăn cho gia đình, Lúc còn ở nhà, sáng nào tôi cũng lo sẵn cho ba tôi.
- Thế à?

Hiệu Nghiêm hỏi với vẻ lơ đãng. Dĩ nhiên anh không tin một người như Thúy Văn mà cũng biết nghĩ tới người khác. Anh đã nghe cô gắt gỏng với người làm. Và trong đầu anh, cô chỉ tạo cho mình một bề ngoài dễ thương ngọt ngào, còn bên trong là một bản chất ích kỷ, thiếu giáo dục, thậm chí rất thâm hiểm. Có một người cha như vậy cô làm sao mà khác đi được.

Anh nhìn thoáng qua cô, rồi nói như nhắc:

- Hy vọng là cô đừng bắt mọi người chờ cô.
- Tôi sẽ xuống ngay.

Thúy Văn đến cài cửa phòng rồi hối hả thay đồ. Cô không muốn lần đầu mà đã làm phiền mọi người. Trong thâm tâm, cô in trí tất cả thành viên trong gia đình Hiệu Nghiêm đều ghét cô, cho nên dù có tâm trạng đối phó, cô cũng không muốn làm mọi người có ác cảm thêm.

10. Chương 10

Thúy Văn xuống phòng ăn thì chưa có ai ngoài Hiệu Nghiêm đang ngồi đọc báo. Gần đó là một người đàn ông đang loay hoay dọn bàn ăn. Thúy Văn ngạc nhiên nhìn quanh tìm, nhưng không thấy một người phụ nữ nào, Cô nghĩ vậy là ông ta nấu bếp, lạ thật.

Cô không quen nhìn những người đàn ông là đầu bếp nên thấy ngại ngại. Cô nhìn qua Hiệu Nghiêm, thấy anh ta tỉnh bơ như đó là chuyện thường, nên nín lại không hỏi.

Thúy Văn đến đứng gần ông ta, nhìn ông ta chiêm trứng. Cô hỏi nhỏ nhẹ:

- Cái này có phải chia ra từng phần không hả chú?

- Có chứ, cô.

- Thế trong nhà có mấy người tất cả?

- Năm người.

“Ai mà nhiều thế nhỉ?” Thúy Văn nghĩ thầm một cách ngạc nhiên. Nhưng cô không hỏi, chỉ đến lấy đĩa gấp trứng ra. Người đàn ông nói vừa nghiêm nghị vừa hoảng hốt:

- Cô cứ để tôi làm, cô đừng làm vậy.

- Không sao đâu, con thích làm mấy cái này lắm. Thế ở nhà chỉ có mình chú nấu nướng thôi à?

- Vâng.

Ngay lúc đó, một cô bé đẩy cửa bước vào, nói như hối thúc:

- Xong chưa chú Ba, con trẻ giờ rồi' nè.

Hiệu Nghiêm ngẩng lên:

- Chờ một chút, sáng nay chú ấy phải dọn dẹp những thứ tối qua nên làm hơi trễ, chưa tới giờ đâu.

Thúy Văn lấy bánh mì đặt ra đĩa, rồi mang qua bàn. Cô cười làm quen với cô bé. Cô nhỏ chống cằm nhìn lại cô, rồi buột miệng:

- Sao chị dậy sớm thế?

Thúy Văn ngạc nhiên:

- Gần bảy giờ rồi, đâu có sớm.

- Em nghĩ chị ngủ đến tám giờ mới thức. Chị dâu của nhỏ bạn em như thế đấy, người ta bảo ai là cô dâu

cũng mệt hết.

- Nhưng chị, không thấy mệt, nếu không dậy sớm thì làm sao chị gặp được em, đúng không? Em tên gì vậy?

- Ủa, chị không biết tên em thật hả? Còn em thì biết tên chị lâu rồi

Thúy Văn làm thinh, cô chợt hối hận vì đã hỏi như vậy, Thật là bất lịch sự và vô tâm. Nhưng đúng ra đây là lỗi của Hiệu Nghiêm, anh ta chẳng khi nào đưa cô về nhà, cũng không kể tí gì về gia đình anh ta, làm sao mà cô biết được.

Tự nhiên cô thở dài, và tự nhủ trên đời này chỉ có cô và Hiệu Nghiêm là cặp vợ chồng nhạt nhẽo nhất, thậm chí người nhà của nhau cũng không biết hết, vậy thì biết được cái gì?

Hiệu Nghiêm hình như cũng có tâm trạng như cô. Anh ta bỏ tờ báo xuống, ngược lên:

- Cứ gọi nó là bé Hân.

Ngay lúc đó, một cô gái lớn hơn và một thanh niên khoảng bằng tuổi Thúy Văn bước vào, cả hai ngồi vào bàn và nhìn thoáng qua cô:

- Chào chị.

Thúy Văn cười đáp lại chứ không hỏi gì. Cô sợ sẽ bị hớ như lúc nãy mặc dù cô rất muốn biết tên hai người em chồng này. Cả hai đều ít nói chứ không hồn nhiên như cô bé tên Hân, và chắc không phải là dễ chịu.

Mọi người im lặng ăn. Hình như có mặt Thúy Văn nên không khí không được tự nhiên như bình thường. Chỉ có bé Hân là nói chuyện thoải mái với Thúy Văn, hình như cô nhỏ không quên được chuyện lúc nãy:

- Bộ chị không biết tên em thật hả chị Văn?

Thúy Văn hơi lúng túng:

- Ồ, ... chị biết chứ.

- Thế sao lúc nãy chị hỏi em tên em? Rõ ràng là chị không biết.

Hiệu Nghiêm nói át đi:

- Ăn đi Hân, trễ là anh không đợi đâu đấy.

- Vâng.

Cô nhỏ im lặng ăn nhưng một lát sau lại lên tiếng:

- Lát nữa chị có đi làm không chị Văn?

Thúy Văn đưa ánh mắt nhìn Hiệu Nghiêm, anh hơi cau mày:

- Em hỏi nhiều quá đó Hân, chị ấy sẽ ở nhà một thời gian sau đó mới đi làm. Ăn nhanh đi.

- Vâng, thế anh chị có đi chơi ở đâu không? Bạn em nói anh chị nó đám cưới xong đi chơi một tuần, chị dâu nó mua cho nó nhiều quà lắm. Nếu anh chị đi thì nhớ mua nhiều quà cho em nghe chị Văn.

- Ủ, nếu có dịp chị sẽ mua.

Thục Linh lên tiếng:

- Đủ rồi Hân, tối ngày cứ vùi vùi. Cấm em không được đòi quà chị Văn nghe không?

Cô bé chưa kịp phản đối thì Hiệu Nghiêm đã đứng dậy:

- Lên lấy cặp đi, anh đợi ngoài xe đấy. Nhanh lên!

- Vâng.

Cô nhỏ uống vội ngụm nước, rồi đẩy ghế đứng lên:

- Em đi nhé hai chị, em đi nha anh Ba.

Cô bé chạy biến ra ngoài. Còn lại ba người, không khí trở nên trầm lắng đi. Thục Linh quay lại nhìn Thúy Văn:

- Anh Hai không đưa chị đi chơi đâu à?

Thúy Văn mỉm cười:

- Công việc nhiều quá nên chị không muốn làm phiên ảnh.

- Nhưng đó là quy luật, chị có quyền yêu cầu mà.

- Chị không đòi hỏi gì cả, bận công việc như vậy, đi chơi cũng không vui gì đâu.

Thục Linh có vẻ suy nghĩ, nhưng không noi gì. Một lát sau cô nói một cách tự lự:

- Em hy vọng là chị sẽ sống hòa hợp với nhà em. Thật ra, nếu có một người khác ý, không khí sẽ nặng nề lắm.

Thúy Văn gật đầu:

- Chị hiểu, thật ra chi không như anh Hai em nghĩ đâu, chị nói thật.

- Em cũng mong như vậy.

Thục Linh nhẹ nhàng đứng lên, rồi như nhớ ra, cô lại ngồi xuống:

- Lúc nãy em nghe anh Hai nói chị sẽ không đi làm, chị nghỉ luôn hay chỉ thời gian đầu?

- Chị sẽ tìm chỗ khác làm, vì anh anh muốn vậy.

- Thật à? Sao mà ...

Cô như nghĩ ra điều gì rất tế nhị nên không hỏi nữa, chỉ quay qua nhìn Tuấn Phong:

- Sáng nay em không đi làm sao?

- Có chứ, hôm nay em đi xuống tỉnh, có lẽ chiều tối mới về nhà, ở nhà đừng chờ em nhé.

- Đi một mình hay đi với ai?

- Với vài người trong công ty.

- Nhớ tranh thủ về sớm đấy.

- Dạ.

Cả hai đứng lên, rời khỏi phòng. Thúy Văn phụ dọn bàn ăn, trong đầu nghĩ ngợi lẩn thẩn. Cô rất ngạc nhiên khi gia đình Hiệu Nghiênm nề nếp và quan tâm lẫn nhau như vậy. Nhà cô chỉ có hai chị em mà mỗi người là một thế giới riêng. Nhà Hiệu Nghiênm có vẻ vui hơn nhiều.

Một điều làm cô thấy nhẹ lòng là ở đây không có ai khó khăn, trừ Hiệu Nghiênm. Nhưng cô không thấy như vậy là nặng nề lắm. Cô đã chịu đựng được anh ta trong công ty thì ở nhà có chịu đựng hơn nữa cũng không sao.

Ăn sáng xong, Thúy Văn đi ra chẳng biết làm gì. Cô đi lên lầu, tò mò nhìn qua các phòng. Đối diện với phòng cô là phòng bé Hân, kế bên là cửa Thục Linh. Cô ta có vẻ rất ngăn nắp và có khiếu thẩm mỹ cao. Đặc biệt treo rất nhiều tranh. Trong khi bên bé Hân lại toàn là búp bê. Cô bé chỉ chăm sóc cho búp bê của mình, còn lại thì sách vở và quần áo vương vãi lung tung.

Thúy Văn ngồi xuống, tần mẩn sắp xếp lại các thứ rơi vãi về phòng mình. Cô nhìn lên đồng hồ, vẫn còn sớm chán. Cô nghĩ nếu cứ rảnh rỗi như thế này chắc chán đến chết mất. Đúng là Hiệu Nghiênm đã giam lỏng cô. Chớ tự do kiểu này chịu sao cho nổi.

Cô thay đồ đi ra ngoài đường và suốt buổi sáng cô đi loay quanh trong chợ mua đồ trang trí lại căn phòng.

Buổi chiều khi Hiệu Nghiênm về, trong phòng đã thay đổi hẳn. Từ màn cửa đến tấm rèm đều là màu hồng. Màn cửa bằng loại tyn mỏng nhìn tha thướt và làm căn phòng dịu mắt hẳn đi. Trên giường cô lại chất đến ba bốn thứ vừa búp bê vừa gối bông. Nó mang nét nữ tính chứ không đơn điệu như cách trang hoàng của Hiệu Nghiênm.

Anh nhìn mọi thứ trong phòng bằng con mắt bàng quang. Anh không hề bực mình vì sự thay đổi tự nhiên của Thúy Văn. Cũng không tán thành việc cô đã chất quá nhiều thứ linh tinh trên giường. Hình như anh muốn để mặc cho Thúy Văn muốn làm gì thì làm. Nhưng cái nhìn của anh làm Thúy Văn hoang mang. Cô hỏi một cách ái ngại:

- Tôi trang trí thế này có làm phiền anh không?

- Không. Nhưng tại sao phải đổi, cô không vừa ý căn phòng này à?

- Tôi không thích, nó đơn điệu quá, Xin lỗi vì đã làm mà không hỏi anh trước, nhưng tại tôi quên.

- Tôi không quan tâm, cô muốn sửa thế nào là tùy cô.

Thúy Văn thở nhẹ một cách dễ chịu. Ít ra anh ta phải tỏ ra mình là người đàn ông chứ, những chuyện thế này mà cũng khó khăn thì đem anh ta đi cầu sấu cho rồi.

Buổi tối anh ta cũng cách ly cô như đêm đầu tiên. Và Thúy Văn cũng không còn sợ phải mất tự do nữa, dần dần cô xem việc anh ta ngủ nơi khác là hiển nhiên. Như thế không ai xâm phạm đến ai.

Nhưng mọi chuyện không đơn giản như cô nghĩ. Sáng nay, khi đang ăn bé Hân chợt lên tiếng:

- Anh Hai này, tại sao anh không ngủ chung với chị Văn? Tối nào em cũng thấy anh ngủ ở phòng khác, sao lạ thế? Không phải vợ chồng già phải ngủ chung sao?

Trong phòng chợt lặng tanh. Mọi người bị bất ngờ không sao bịt miệng được con bé. Mặt Thúy Văn đỏ bừng vì xấu hổ. Cô bị què với Tuấn Phong và Thục Linh đến dở khóc dở cười. Và vì què, cô đâm ra giận sự ngô nghê của cô bé. Cô đứng dậy bỏ ra khỏi phòng mà không ý thức được mình đang làm gì.

Qua phút đột ngột, Thục Linh lập tức quá mắng bé Hân:

- Con nít biết chuyện gì của người lớn. Sao em ăn nói lung tung vậy?

Bé Hân ngơ ngác vì bỗng nhiên bị mắng/. Cô bé cố cãi lại:

- Nhưng em có nói gì bậy đâu, tại tối nào em cũng thấy anh Hai cầm mền gối ra khỏi phòng mà.

- Thấy thì thấy nhưng không được hỏi.

Hiệu Nghiêm khoát tay:

- Đừng la nó, con nít không biết gì đâu.

Anh quay lại bé Hân:

- Tại anh phải làm việc đến khuya, nên anh ngủ ở đó luôn cho tiện. Hiểu không?

- Chứ không phải anh và chị ấy ghét nhau à? Hay là chị ấy đuổi anh?

- Không có đuổi, cũng không ghét nhau. Mà vì phải thức làm công việc. Ở đâu tiện thì ngủ. Mai một em đừng hỏi như vậy nữa nhé.

Cách giải thích như vậy lập tức thuyết phục được cô bé ngay. Và nó không hỏi gì nữa. Nhưng đó chỉ là thuyết phục con nít, với người lớn thì không. Tuấn Phong và Thục Linh vừa thấy buồn cười, vừa coi sự việc là nghiêm trọng. Tuấn Phong chỉ tiếp tục ăn không nói gì, nhưng Thục Linh thì thấy hơi ngại. Cô cúi mặt xuống cố nín cười rồi ngẩng lên nói nghiêm chỉnh:

- Anh Hai này, em thấy.. em thấy anh không nên đối xử cách biệt với chị ấy như vậy.. Nếu anh Bình mà đối với em như vậy em buồn lắm.

- Anh biết.

Hiệu Nghiêm buông một tiếng ngán gọn. Anh ngồi yên tư lự một lát, rồi quay qua bé Hân:

- Hân này, chuyện em hỏi lúc nãy, đừng bao giờ em kể cho ai nghe, nhớ không? Tuyệt đối không kể với ai, kể cả bác Tư, hiểu chưa?

- Sao vậy anh Hai?

- À.. ờ.. Vì như vậy người ta sẽ ghét anh.

Cô bé lập tức gật đầu:

- Vâng, vâng, em sẽ không nói cho ai hết, kể cả bạn em, em cũng không kể luôn.

- Vậy thì tốt, em ngoan lắm.

Thục Linh dặn thêm:

- Và nhớ là không được kể với chị Văn về chị Oanh, nhớ chưa, em mà kể thì chị Văn sẽ ghét anh Hai mình đấy.

- Vâng, em nhớ rồi, mấy lần nói chuyện với chị Văn em đâu có kể, chị ấy không biết gì đâu.

- Vậy là giỏi.

Bé Hân lại múc súp ăn. Chợt nhóo ra, con bé tỏ vẻ hoang mang:

- Anh Hai ơi, em nói như vậy chị Văn ghét em rồi phải không? Sao chị ấy bỏ đi như vậy?

Thục Linh hốt ngang:

- Tại chị ấy mắc cỡ đấy, mai mốt em nhớ đừng hỏi như vậy nữa nghe chưa.

Vừa nói cô vừa giấu mặt chỗ khác giấu nụ cười. Cách hỏi ngây ngô của con bé không làm sao mà nín cười được. Đúng là con nít/

Hiệu Nghiêm đi lên phòng lấy cặp. Anh thấy Thúy Văn đang ngồi ở góc phòng đọc sách. Anh lấy vẻ tự nhiên, nói mà không nhìn cô:

- Bé Hân còn con nít lắm, hy vọng cô không chấp nhặt nó.

- Tôi không nghĩ gì cả.

Cô nói mà mắt không rời quyển sách. Hiệu Nghiêm cũng không nói gì thêm nữa, anh đi ra khỏi phòng và xuống sân. Bé Hân đang đợi anh trong xe. Con bé đã quên hẳn chuyện lúc nãy và nói huyên thuyên những chuyện trong lớp nó. Hiệu Nghiêm nghe một cách lơ đãng, đầu óc anh vẫn còn nghĩ chuyện vừa rồi. Quả thật anh cũng bị bất ngờ khi chuyện riêng bị phát hiện. Để cho một đứa con nít biết có nghĩa là cả xóm cũng biết. Nếu bé Hân đi kể lung tung thì thật chẳng ra làm sao. Anh không sợ ông Nhị biết, nhưng không thích như vậy.

11. Chương 11

Khi người khách cuối cùng đến tạm biệt cô dâu chú rể, những người trong gia đình cũng lần lượt ra về, chỉ có Hiệu Nghiêm và Thúy Văn ở lại với hai nhân vật chính. Cô dâu có vẻ rất mệt nên khuôn mặt không có lấy nụ cười. Cả chú rể cũng thế. Nếu có chăng là những cái nhếch môi gượng gạo như thể họ bắt buộc đến đây dự lễ cưới của chính mình.

Không riêng gì hai người trong cuộc, cả Hiệu Nghiêm cũng đỡ đỡ vì nỗi đau khổ day dứt. Khi tiễn khách xong, anh quay lại nói với Hữu Tri:

- Tôi sẽ đưa hai người về, còn nếu kong một chúng ta ở lại uống riêng với nhau đi.

Hữu Tri chưa kịp trả lời thì Yến Oanh đã lên tiếng:

- Thôi, anh cho tụi em về đi. Em cảm thấy không được khoẻ.

Hiệu Nghiêm nhìn cô chăm chú:

- Em mệt lắm rồi phải không?

- Vâng

Thúy Văn vô tình không nhìn thấy cử chỉ săn sóc lộ liễu ấy, cô khẽ vịn tay Yến Oanh:

- Mình dọn đồ đi, tôi sẽ phụ với chị.

Cô và Yến Oanh trở lại nhà hàng, vào phòng thu dọn áo cưới. Nhìn vẻ mặt buồn hiu hắt của Yến Oanh, Thúy Văn ái ngại:

- Chị mệt nhiều lắm hả? Nhìn chị có vẻ mất sức quá.

Ý cô muốn nói trông Yến Oanh thật buồn, nhưng không tiện hỏi. Cô không biết sự chu đáo của cô chỉ gọi trong lòng cô dâu một tình cảm mâu thuẫn. Vừa oán trách vừa dè dặt, Yến Oanh cố cười dịu dàng:

- Hôm qua tôi bệnh mới hết, nên hôm nay còn mệt.

- Vậy à, xui quá nhỉ, có lẽ tại chị lo nhiều đó.

- Ồ, chắc vậy.

Cả hai đi xuống dưới, Hiệu Nghiêm và Hữu Tri đang ngồi bên bàn chờ hai người. Hữu Tri vội đứng dậy bước tới đỡ chiếc vali trên tay Thúy Văn:

- Cái này nặng lắm, chị để tôi.

Thúy Văn hơi đứng lại, nhìn anh một cách quan tâm:

- Hôm nay tôi thấy cả anh và chị Oanh đều có vẻ mệt, anh có sao không?

- Không, cảm ơn chị.

- Hôm qua chị Oanh bệnh mới hết, anh nhớ giúp chị ấy dọn dẹp nhé. Có cần tôi tới phụ dọn với hai người không?

Hữu Tri lơ đãng nhìn cô. Cặp mắt anh biểu lộ một tình cảm đau đớn và say đắm. Nhưng anh chỉ nói bình thường:

- Không cần đâu, cảm ơn chị.

Và anh vẫn cứ nhìn cô, Thúy Văn không hiểu được tình cảm đó, cô buột miệng:

- Sao anh có vẻ buồn thế?

Hữu Tri hơi nhắm mắt lại một chút, rồi anh mở mắt ra:

- Chị có biết câu thơ này không Thúy Văn, tôi nhớ là mình đã đọc ở đâu đó, nhưng bây giờ tôi mới hiểu.

Anh nhíu mày như cố nhớ rồi đọc:

- “Cùng trong một tiếng tơ đồng

Người ngoài cười nụ, người trong khóc thầm”

Đấy, tôi là thế đấy, chị có biết bây giờ tôi đau khổ lắm không? Nhìn chị tôi càng thấy đau khổ.

Mắt Thúy Văn mở lớn nhìn anh, ngạc nhiên và ngơ ngác. Rồi cô khe ~lắc’ đầu:

- Tôi không hiểu gì cả, anh nói gì vậy?

Hữu Tri lắc đầu:

- Không có gì đâu, tôi say quá nên nói bậy, xin lỗi chị. chúng ta về thôi.

Và anh nắm tay Thúy Văn, dắt cô về phía bàn. Thúy Văn rất lạ lùng về cử chỉ táo bạo khác thường đó, nhưng cô nghĩ anh đang say nên không rút tay lại.

Khi ra đến xe, Hữu Tri giữ tay Thúy Văn lại, và quay qua nói với Hiệu Nghiêm:

- Hãy để cô ấy ngồi phía sau với tôi, tôi muốn cảm ơn cô ấy.

Nói rồi anh đẩy Thúy Văn vào xe. Cô còn phân vân thì đã thấy cô dâu mở cửa ngồi vào ghế trước. Cô không còn cách nào hơn là nghe lời anh.

Hiệu Nghiêm không bật đèn nên trong xe tối om. Thúy Văn nhìn ra bên đường, cô tưởng Hữu Tri muốn cảm ơn cô vì cô đã nhiệt tình với Yến Oanh trong tiệc cưới. Nhưng anh không nói gì. Cô cười thầm một mình và tự nhủ anh đang say.

Cô chợt giật mình vì bàn tay mình bị nắm chặt. Trong bóng tối, Hữu Tri lặng lẽ siết chặt những ngón tay cô trong tay anh. Cử chỉ đó làm cô hoang mang thật sự và cô chỉ biết nhìn ngơ ngác.

Quả thật hôm nay Hữu Tri rất lạ, Thúy Văn biết anh quý mến cô. Trước đây anh đã giúp đỡ cô rất nhiều

nhưng không bao giờ có một cử chỉ hay một câu nói biểu hiện tình cảm. Nó giống như một người tốt bụng cư xử với kẻ bị hiếp đáp. Chỉ có thể nên cô không gợn chút hoài nghi. Thế mà tối nay anh ...

Thúy Văn không muốn xúc phạm anh, nên vẫn để yên. Nhưng cử chỉ đó làm cô có cảm tưởng Hữu Tri sẽ ôm lấy cô, nếu phía trước không có hai người kia. Điều đó làm cô hoảng sợ.

Hiệu Nghiêm chợt lên tiếng:

- Có thể đi một vòng thành phố không, chú rể?

- Tùy anh /

Hiệu Nghiêm khẽ liếc qua Yến Oanh:

- Còn em thì thế nào, Oanh?

Yến Oanh nhỏ nhẹ:

- Em thế nào cũng được.

Thúy Văn không nghe Yến Oanh nói, cô vội lên tiếng:

- Hai người mệt rồi, nên về đi anh Nghiêm.

Không nghe Hiệu Nghiêm trả lời, cô nói thêm:

- Tôi mệt lắm rồi, tôi thấy nên về đi.

Hiệu Nghiêm có vẻ bực mình:

- Cô không thể chịu ý moi người một chút sao?

Nhưng Thúy Văn đang hoảng sợ vì cử chỉ của Hữu Tri nên cô phản đối quyết liệt:

- Tôi mệt lắm, tôi muốn về. Nếu mọi người muốn đi chơi thì cho tôi xuống đây cũng được.

- Được, tôi chịu ý cô.

Nói rồi Hiệu NghiêM tấp xe vào lề đường:

- Cô chịu khó đi taxi về vậy.

Thái độ thẳng thừng của anh làm Thúy Văn tức muốn khóc. Cô vừa quê với vợ chồng Hữu Tri, vừa cảm thấy bẽ bàng vì bị coi thường. Thậm chí anh ta còn sẵn đón vợ bạn hơn là vợ mình. Và cô tự ái mơ? của bước xuống.

Cử chỉ của cô làm Hữu Tri bàng hoàng, anh gần như kêu lên:

- Tại sao anh đối xử với Thúy Văn như vậy, đưa cô ấy về đi.

Hiệu NghiêM nhìn Thúy Văn đi băng băng phía trước, anh cau mặt với một vẻ khó dăm dăm:

- Cứ để cô ta làm theo ý cô ta.

Hữu Tri đập mạnh tay vào thành ghế:

- Anh quá đáng thật. Thôi được, để tôi đưa cô ấy về.

Nói rồi anh cũng mở cửa bước xuống, đi nhanh theo Thúy Văn.

Yến Oanh chợt quay lại:

- Sao anh cư xử với chị ấy như vậy, anh không sợ chị ấy buồn sao?

Hiệu NghiêM không trả lời, anh vẫn cho xe lướt tới, thái độ đầy vẻ mệt mỏi. Yến Oanh nói mà không nhìn anh:

- Nếu vì em mà anh lạnh nhạt với vợ, lương tâm em không thanh thản đâu.

- Đừng nghĩ tới cô ấy nữa Oanh, nói về mình đi. Anh biết Hữu Tri muốn tạo điều kiện cho mình gặp nhau lần cuối. Em nghĩ gì về đám cưới của em, nói với anh đi.

Yến Oanh kéo khăn voan che ngang mắt., buồn buồn:

- Anh biết là em không hề vui, anh hỏi làm gì.

- Suốt ngày nay anh cảm thấy.. Khi nhìn em đi bên cạnh Hữu Tri, anh tưởng mình sắp ngã quỵ. Thật kinh khủng khi người yêu mình đi lấy chồng. Em có hiểu được tâm trạng đó không?

- Em biết chứ, cũng như tâm trạng của em trong ngày cưới của anh vậy, bị đát lắm.

Hiệu Nghiêm gục đầu trên vô lăng:

- Anh cảm thấy mình không còn nghị lực nữa, anh hối hận điên cuồng vì đã để mất em. Không bao giờ anh tha thứ cho mình về sai lầm này, không bao giờ.

- Đó là anh chỉ nghĩ trong nhất thời. Nếu bắt đầu lại, anh cũng không làm khác được đâu. Tốt hơn là bằng lòng với thực tế anh Nghiêm ạ, cả em cũng vậy.

Hiệu Nghiêm chột ngắc đầu lên:

- Anh yêu em, dù là em có chồng cũng vậy, chỉ có thể yêu một mình em.

- Nhưng em thua kém vợ anh. Chị ấy là hoa lan trong lồng kiếng. Còn em là loại bông búp bên hàng rào, anh có thể yêu mãi được không?

- Anh không so sánh em với Thúy Văn. Em là em, và anh yêu em.

Anh cúi xuống, hôn cô một cách điên cuồng. Yến Oanh chỉ ngần ngại một thoáng, rồi cũng đáp lại cuồng nhiệt.

12. Chương 12

Thật lâu cô rời anh ra, đưa tay lên môi:

- Anh và em vừa làm gì vậy, cả hai đứa tội lỗi quá anh Nghiêm, bây giờ mình không có quyền nữa rồi.

Hiệu Nghiêm gục đầu không trả lời. Nhìn cử chỉ của anh, Yến Oanh có cảm tưởng anh đã mất hết nghị lực, chỉ còn sự đau khổ rã rời. Điều đó làm cô thấy vui sướng về tình yêu dành cho mình đồng thời có chút thương hại Thúy Văn. Cô nhẹ nhàng:

- Đưa em về đi anh, giờ này chắc anh Tri đã về rồi, em không muốn anh ấy có ấn tượng với em.

Hiệu Nghiêm nhìn cô một cách đặc biệt:

- Em thật sự quan tâm đến chồng em sao?

- Khi chấp nhận là vợ anh ấy, em cần phải làm vậy thôi. Cuộc sống của em là lệ thuộc anh ta mà.

Hiệu Nghiêm cười gượng:

- Anh hiểu.

Anh bật công tắc, cho xe lướt tới. Cả hai không nói gì cho đến lúc về nhà cô. Khi xe thủng lại, Yến Oanh vẫn ngồi im. Rồi bất chợt cô gục đầu vào ngực Hiệu Nghiêm:

- Thông cảm cho em, em vẫn yêu anh, không bao giờ em quên anh.

- Anh biết, anh yêu em.

Hiệu Nghiêm xiết cô vào người, rồi buông ra:

- Em vào nhà đi, đừng để chồng em chờ.

Yến Oanh bước xuống, ngó lên ban công. Hữu Tri đang đứng nhìn xuống, hy vọng là anh không thấy được gì. Cô khẽ thở dài, rồi đến mở cửa.

Hiệu Nghiêm chạy trên đường như người mất hồn. Anh đang buồn. Nỗi buồn mênh mông và tuyệt vọng. Đêm nay lại chính mình đưa người yêu về nhà chồng. Thật không còn nỗi xót xa nào hơn. Anh hình dung Yến Oanh trong tay chôn găm tâm hồn như bị dày xéo. Nếu biết trước cuộc chia tay đau đớn thế này thì lúc trước anh chấp nhận đánh đổi công ty để được cô.

Hiệu Nghiêm vào một quán rượu. Anh ngồi bên quầy, trút nỗi cô đơn của mình vào những ly rượu. Đây là lần đầu tiên anh uống nhiều như vậy, uồn gấm mà không thấy say.

Người ta bảo uống rượu mềm môi, nhưng mà nỗi buồn nghiền nát lòng anh thì không thấy mềm dịu được.

Anh về nhà lúc khuya, đi ngắt ngưỡng lên phòng. Đèn trong phòng tắt ngấm, không thấy Thúy Văn trong phòng, anh nghĩ cô còn lang thang đâu đó ngoài đường. Mặc kệ cô ta với những giận hờn, cô ta không làm lòng anh rung động để thấy tội nghiệp. Đêm nay anh và Yến Oanh còn đau đớn hơn cô ta gấp trăm lần.

Hiệu Nghiêm mò mẫm tìm công tắc. Nhưng anh say quá nên không còn khả năng định hướng. Anh vấp phải chiếc ghế bên cửa sổ và ngã chúi vào Thúy Văn đang ngồi đó. Cô né người để tránh, mùi rượu nồng nặc làm cô thấy cuộn cuộn ở cổ họng. Cô bặm miệng cố đẩy anh ra:

- Tránh qua một bên, anh làm gì vậy?

Hiệu Nghiêm cố định thần đứng lên. Trong bóng tối, giọng anh khô khan:

- Cô làm gì ở đây vậy?

Thúy Văn không trả lời, cô quỳnh quáng đến bật đèn, rồi đứng xa xa nhìn Hiệu Nghiêm:

- Tôi không chịu nổi mùi rượu, mai mốt anh vui lòng cẩn thận dùm một chút.

- Xin lỗi vì đã làm cô khó chịu. Nhưng tôi không thấy đường. Còn cô, tại sao ngồi ở đây? Cô không nghĩ là mình làm vướng víu người khác sao?

Thúy Văn hiểu câu nói đó theo cách nghĩ của cô, tự nhiên cô giận phùng lên:

- Tôi biết mình làm phiền người khác nên đã tự động về trước. Nhưng tôi thấy anh đi với chị Oanh giờ này mới về thì quá vô lý. Anh làm thế không sợ người ta dị nghị sao?

Hiệu Nghiêm lừ lừ nhìn cô:

- Tôi làm gì là chuyện riêng của tôi, đừng phê phán tôi. Tôi không coi cô là vợ đâu, và cô cũng không đủ tư cách để can thiệp. Ý thức lại mình đi.

Thúy Văn như bị tát nước mắt vào mặt. Cô lặng đi một lát, rồi mím môi.

- Tôi không can thiệp, cũng không phê phán. Nhưng tôi thấy đám cưới bạn bè mà anh có vẻ đau khổ như thế, thật là khác thường.

Đến lượt Hiệu Nghiêm lặng đi vì bị chạm đến chỗ đau sâu kín của mình. Cộng với hơi rượu làm máu nóng như bốc lên đầu. Anh phóng đến Thúy Văn, dẫn cô vào tường, anh nghiêng rặng, bóp mạnh mặt cô:

- Cô có biết cô vừa nói gì không, tôi nói cho cô biết, nếu cô còn ăn nói bừa bãi như thế tôi sẽ tống cổ cô ra đường. Còn bây giờ thì đi cho khuất mắt tôi, tôi không muốn thấy cô.

Mặt Thúy Văn xanh mét, đau đến thót cả người. Cô cố đẩy tay anh ra. Trong mắt cô hiện lên một sự căm ghét ngấm ngấm và bất lực.

Bị đẩy mạnh, Hiệu Nghiêm loạng choạng ngã xuống giường. Anh muốn ngồi lên, nhưng say quá nên không gượng dậy nổi. Và cứ để nguyên áo quần mà nằm. Chẳng bao lâu anh ngủ say.

Thúy Văn đứng thẩn thờ nhìn anh ta. Đầu óc cô quay cuồng vì những chuyện xảy ra. Lần đầu tiên cố ý thức được hết cảnh khổ của mình, và bắt đầu hình dung cuộc sống sau này. Cô thấy nơi đây thật sự là một địa ngục.

Cô bước tới lấy mền gối đi ra ngoài Nhưng ra đến cửa, cô cứ đứng tựa vào tường phân vân. Đêm nay biết qua phòng ai bây giờ. Thục Linh thì không, vì cô không muốn nói chuyện của mình. Còn qua phòng bé Hân thì sợ con bé sẽ nói lung tung.

Cô ngược mắt nhìn lên trần nhà, khuôn mặt chìm khuất trong bóng tối càng đượm nét thê lương.

Cuối cùng cô đẩy cửa bước vào phòng bé Hân. Con bé đã ngủ say giữa mớ chăn gối hỗn độn. Cô lẳng lặng xếp tất cả qua một bên, rồi ngã người xuống giường. Cặp mắt khép lại một cách buồn rầu.

Sáng hôm sau Thúy Văn dậy thật sớm và rời khỏi phòng trước khi bé Hân kịp thức. Cô không muốn lát nữa dưới bàn ăn con bé hỏi oang oang trước mặt mọi người rằng tại sao cô không ở cùng phòng với Hiệu Nghiêm. Một lần cũng đủ sợ rồi.

Cô ra khỏi nhà để khỏi phải gặp Hiệu Nghiêm. Và cứ đi lang thang suốt buổi sáng. Cuối cùng, cảm thấy nhớ nhà, cô rẽ vào nhà mình.

Bước vào phòng khách, Thúy Văn rất ngạc nhiên khi thấy ông Nhị đang ngồi một mình ở salon. Cô chưa kịp chào thì ông đã lên tiếng:

- Sao con về nhà một mình vậy, có chuyện gì không?

- Dạ không, tại con nhớ nhà nên về thăm. Chị Lan có nhà không ba?

- Nó đi làm, giờ này chưa về đâu. Con ngồi xuống đi.

- Dạ

Thúy Văn ngồi xuống đối diện với ông. Cô chưa biết nói gì thì ông đã lên tiếng:

- Chuyện nó bắt con ở nhà, sao con không nói với ba?

Bị hỏi đột ngột, Thúy Văn lúng túng:

- Dạ, anh ta đâu có bắt con ở nhà, con muốn làm ở đâu cũng được. Con định chơi một thời gian thì đi xin việc làm đó ba.

Ông Nhị chợt đập cái rằm xuống bàn, làm Thúy Văn giật bắn mình. Giọng ông gay gắt:

—

13. Chương 13

Ông Nhị chợt đập cái rằm xuống bàn, làm Thúy Văn giật bắn mình. Giọng ông gay gắt:

- Nhưng ba gả con cho nó không phải để con đi ra ngoài làm. Nếu cần cho con làm việc thì ba đã để con làm cho ba rồi. Ba muốn gì con không hiểu sao?

Thúy Văn cúi gằm mặt, không trả lời. Ông Nhị bực tức nói tiếp:

- Con phải biết cách quản lý công ty nó, con làm vợ nó mà không làm được chuyện đó thì ai làm. Nếu không như vậy thì ba gả con về đó làm gì.

Thúy Văn vẫn ngồi im, âm thầm nuốt nước mắt. “Ba có biết chỉ vì sự tính toán ích kỷ của ba, con đã trả một giá đắt như thế nào không? Ở gia đình chồng thì bị hắt hủi tẻ lạnh, về nhà thì bị ba tra gạn trách cứ. Ba chỉ coi con là công cụ chứ không phải là con mình” Cô muốn hét lên, nói tất cả những điều đó. Nhưng uy lực của ông làm cô không sao mở miệng được và chỉ biết ngồi lặng câm.

Ông Nhị khoát tay:

- Nó nhất quyết không cho ba can thiệp sâu vào chuyện làm ăn của nó. Thằng này cao thay lắm. Nhưng ba cũng có cách trị. Con phải giúp ba, phải làm sao nắm được mỗi buôn bán của nó. Con có hứa với ba không?

Thật đúng là một chuyện quá sức, Thúy Văn biết điều đó. Nhưng cô sợ quá nên chỉ biết nhắm mắt gật đầu, rồi có ra sao thì ra.

Ông Nhị nhíu mày như suy tính chuyện gì đó, thật lâu ông mới ngược lên bực bội:

- Ba thật không hài lòng con chút nào cả. Con thiếu bản lĩnh và thậm chí là ngu ngốc., Nếu con khôn ngoan 1 chút thì mọi chuyện đã khác đi rồi.

Thúy Văn cúi gằm mặt như có lỗi, cử chỉ đó cũng không làm ông thấy động lòng:

- Con có học, có nhan sắc vậy mà vẫn không dụ được nó. Con có biết là ba đã đổ vốn cho công ty nó biết bao nhiêu không, vậy mà tới giờ vẫn không thu được kết quả gì. Không khéo rồi ba mất trắng với thằng

nhóc đó.

Thúy Văn thu hết can đảm nói ra ý nghĩ của mình:

- Tại sao ba muốn chiếm đoạt công ty ảnh? Ảnh là chồng con, nếu ảnh bị phá sản thì con cũng khổ, ba không thương con sao? Con là con của ba mà.

- Con của ba à?

Ông Nhị lặp lại rồi cười gằn. Cái cười của ông làm Thúy Văn hoang mang rối rắm. Cách thể hiện đó không có chút tình cảm cha con nào cả. Tại sao như thế?

Chợt có tín hiệu điện thoại, ông Nhị mở máy ra nói chuyện. Thúy Văn buồn bã đứng lên. Cô định lên phòng mình một chút, nhưng không hiểu sao hai chân cứ đi ra ngoài đường. Buổi trưa nắng như đổ lửa, vậy mà cô vẫn không nhận ra và cứ bước tới như người mộng du.

Chợt một chiếc xe trắng sát bên Thúy Văn làm cô giật mình thoát khỏi cơn mê nặng nề. Cô nhận ra Hữu Tri, nhưng chỉ biết đứng nhìn anh. Hữu Tri mỉm cười:

- Trời nắng thế này sao lại lang thang thế, chị đi đâu vậy?

- Tôi ở nhà tôi ra.

Hữu Tri nhíu mày:

- Chị định đi bộ về nhà à? Sao không đón taxi?

Thúy Văn lắc đầu không trả lời. Hữu Tri nhìn cô chăm chú:

- Chị làm sao vậy? Có chuyện gì phải không?

- Cũng không có gì, anh đi đâu vậy?

- Đi làm, chị quên đã trưa rồi à?

- Ồ, tôi quên.

- Thúy Văn này, chị gặp chuyện gì phải không?

- Sao anh hỏi vậy? Tôi khác thường lắm hả?

Hữu Tri không trả lời, lần đầu tiên anh nói với cô bằng giọng ra lệnh:

- Lên xe đi, tôi đưa chị về.

- Anh không về nhà sao, coi chừng chị ấy trông.

- Tôi hay đi đột xuất, cô ấy không trông đâu, chị lên đi.

Thúy Văn lưỡng lự một lát, rồi ngồi lên phía sau Hữu Tri, đi một đoạn, anh chợt quay lại:

- Tôi nghĩ chắc chị chưa muốn về nhà đâu, đi ăn với tôi nhé Thúy Văn?

- Vâng

Trả lời xong, Thúy Văn chợt thấy hoang mang. Không biết như thế có phiền Hữu Tri không, nhưng cô thật sự đang cần một người bạn. Nếu anh quan tâm đến cô thì công việc của anh không quan trọng nữa. Và cô để mặc anh muốn đưa đến đâu thì đưa.

Hữu Tri vào một nhà hàng quen. Anh đề nghị một căn phòng riêng biệt. Khi cả hai người đối diện nhau qua bàn, anh bắt đầu điều tra ngay:

- Chị nói thật với tôi đi, lúc này chị gặp chuyện gì vậy?

Thúy Văn nói thật lòng:

- Không phải lúc này, mà là tối qua và cả sáng nay nữa. Tôi cảm thấy mình không thể chịu đựng được nữa. Tôi không có chỗ cho mình nữa, nếu không gặp anh, có thể tôi sẽ vào một công viên mà ngồi, tôi đã định như vậy.

Chợt nhớ ra, cô ngước lên:

- Tại sao anh lại đi làm, anh vừa đám cưới mà?

- Tôi không muốn đi hưởng tuần trăng mật, mà thôi, nói tiếp chuyện của chị đi. Tại sao chị lại bị dồn nén như vậy?

Thúy Văn ngáp ngừng:

- Tôi qua về, tôi với anh Nghiêm cãi nhau, thế là anh ấy đuổi tôi đi.

- Đuổi đi à?

Hữu Tri nhú mày, rồi anh giận bùng lên:

- Không ngờ anh thô bạo như vậy. Tại sao hai người lại cãi nhau?

- Tôi không hiểu, nói ra thì có vẻ vô lý. Nhưng tôi không hiểu tại sao anh đâm ra như vậy, anh như có vẻ đau khổ chuyện gì đó. Tôi tự hỏi, không lẽ đám cưới của anh làm anh buồn, nghe ra thì có vẻ vô lý. Nhưng thái độ của anh là như vậy.

Đến lượt Hữu Tri ngồi yên, bần thần. Chuyện đa~ như vậy anh còn biết nói gì bây giờ. Nếu biết sự hi sinh của mình chỉ có tác dụng ngược lại, thì anh đã không hi sinh một cách ngu ngốc như thế.

Anh nắm mạnh tay xuống bàn, cử chỉ phần nộ bộc phát. Thúy Văn ngỡ ngàng ngồi im. Thái độ ngơ ngác của cô làm Hữu Tri như dịu lại, anh cố tự chủ, mỉm cười:

- Chị đừng sợ, tại tôi hơi bất mãn anh Nghiêm. Thật ra anh buồn chuyện của công ty thôi. Chị đừng quan tâm.

Thúy Văn mở to mắt:

- Có phải buồn ba tôi không? Tôi biết, tôi thật không biết nói sao.

Cô chợt nguẩy mạnh đầu, phần uất:

- Tôi không có lỗi gì cả, tại sao ba tôi và anh đối đầu nhau rồi lại trút tất cả vào tôi?

Tôi có cảm tưởng mình là tưởng mình là thùng rác, những điều xấu xa họ đều vứt hết vào tôi.

- Bình tĩnh đi Thúy Văn, chuyện không như chị nghĩ đâu.

- Làm sao tôi bình tĩnh cho nổi, tôi qua anh ấy đuổi tôi đi vì ghét ba tôi. Thế rồi buổi sáng nay tôi về nhà thì lại bị mắng. Ba tôi bảo tôi là đồ vô dụng.

Cô chợt nghẹn lại, khóc nức lên:

- Tôi muốn chết đi cho rồi, anh có biết cảm giác của một người bị oan ức và ruồng bỏ không? Trên đời này tôi không tìm được một ai yêu thương tôi cả.

Cô ngừng lại, như nhớ ra mình đang nói gì, cô hít mũi nói nhỏ:

- Chỉ có mình anh nâng đỡ tôi, rất may là tôi còn có anh.

Hữu Tri im lặng, có lẽ chỉ có anh mới hiểu hết nỗi khổ của Thúy Văn. Rất may cô không biết mình còn thêm một bất hạnh khác, đó là Yến Oanh. Và anh thề với lòng sẽ giữ mãi cho cô bí mật đó. Thúy Văn khổ như thế cũng đủ rồi.

Thúy Văn quệt mắt, cố giữ bình tĩnh:

- Tôi cũng biết ba tôi thật quá đáng. Nhưng tôi không làm sao ngăn được. Anh thấy đó, ngay cả chuyện hôn nhân của mình tôi cũng không được quyền lựa chọn. Thế thì tôi làm sao chống nổi ba tôi chứ. Tôi ước sao anh ta bị sống oan ức, để anh ta hiểu được cái khổ của tôi

Hữu Tri diu dàng:

- Yên tâm đi Thúy Văn, đến lúc nào đó Hiệu Nghiênn cũng sẽ nhận ra. Thời gian sẽ thanh minh cho chị. Còn bây giờ anh ấy vừa cần đối phó với ba chị, anh không còn thời gian để khám phá đâu.

- Đợi đến khi anh ta hiểu ra thì tôi không tin lúc đó mình còn đủ sức chịu đựng.

- Chị phải đi làm đi, có việc làm rồi chị sẽ thấy đỡ nặng nề hơn.

- Nhưng ba tôi không cho, ba tôi cứ một mực bắt tôi tìm cách quản lý công ty, tôi làm sao mà làm nổi việc đó. Tôi sợ lắm.

- Chị sợ gì?

- Sợ ba tôi không cho đi làm, và sợ cả anh Nghiênn nữa.

Giọng Hữu Tri nghiêm nghị:

- Nghe này Thúy Văn, chị phải vượt lên nỗi sợ của mình. Từ đó giờ chị chỉ biết nghe lời ba mình, bây giờ tập tự chủ lại đi. Chị có chồng rồi, có tự do của chị, và có quyền quyết định cuộc sống của mình. Ba chị

hết quyền với chị rồi, chị hiểu không?

Thúy Văn mở mắt lớn nhìn Hữu Tri. Anh đã nói một điều quá mới mẻ với cô. Nó như giúp cô mở mắt nhìn một thế giới khác, có cách suy nghĩ khác. Nó làm cô hoảng sợ, dù thừa nhận anh nói đúng.

Hữu Tri điềm nhiên nhìn vẻ ngơ ngẩn của cô, anh tiếp:

- Đó là với ba chị, còn với anh Nghiêm thì chị càng không nên sợ, Vì chị có làm gì bậy đâu.

- Nhưng ba tôi,, ba tôi..

- Tôi biết, nhưng đó là chuyện của ba chị, còn trên thực tế chị có làm hại ai đâu.

Thúy Văn nhìn anh, mắt vẫn mở to im lặng. Điều mới mẻ này hãy còn làm cô bàng hoàng, nhưng đồng thời cô cũng cảm thấy vui sướng kỳ lạ, giống như mình vừa được giải thoát.

14. Chương 14

Cô cười rụt rè:

- Có lẽ tôi sẽ nghe lời anh. Từ lâu rồi không có ai chỉ cho tôi thấy như vậy là hay. Có lúc tôi cũng hình thành tư tưởng phản kháng, tôi muốn tự bảo vệ mình, nhưng sau đó ...

- Sau đó chị lại sợ hãi?

- Vâng, đó chỉ là tư tưởng thoáng qua.

- Tập làm chủ lấy mình đi Thúy Văn ạ. Lúc đó chị sẽ cảm thấy sung sướng hẳn. Tôi không nói sai đâu.

Thúy Văn gật đầu như hiểu. Cả hai im lặng khá lâu, lơ đãng ăn và mỗi người theo đuổi suy nghĩ riêng/. Rồi Thúy Văn không ngăn được tò mò:

- Tôi rất ngạc nhiên là anh đi làm ngay hôm nay.

Hữu Tri mỉm cười:

- Anh Nghiêm cũng đi làm ngay sau khi cưới đó thôi/

- Nhưng chúng tôi khác, chúng tôi không thích ở gần nhau. Còn anh và chị Oanh thì yêu nhau, làm thế anh không sợ chị ấy buồn sao?

Hữu Tri giải thích lấp lửng:

- Tôi coi công việc quan trọng hơn.

Thúy Văn nói như băng khuôn”

- Tôi nghĩ,, Tôi nghĩ những người yêu nhau lấy được nhau chắc là sướng lắm. Chắc chẳng có chuyện gì để thấy nặng nề đâu. Vì thế nếu yêu nhau thì người ta sẽ tha thứ tất cả. Tôi nghĩ có đúng không/

- Chắc là vậy.

- Sao anh trả lời lấp lờ thế, chẳng lẽ anh không hiểu được mình?

- Chính vì hiểu quá nên tôi không dám chắc.

Thúy Văn mỉm cười:

- Anh nói chuyện khó hiểu quá

Lại im lặng khá lâu, Hữu Tri lên tiếng:

- Chị đang nghĩ gì vậy?

Thúy Văn ngược lên, ngập ngừng:

- Tôi muốn nhờ anh đi với tôi, tôi muốn mua đầu đĩa để nghe nhạc, nhưng không rành những thứ đó.

- Anh Nghiêm không cho chị xài à?

- Không phải, không phải vậy.

Cô hơi đỏ mặt vì phải để Hữu Tri biết chuyện riêng tư của mình, nhưng cũng không giấu giếm:

- Có thể tôi hơi con nít, nhưng thật tình tôi không muốn dính dáng bất cứ thứ gì đến anh ta, kể cả chuyện

xài đồ của anh ta.

- À, tôi hiểu rồi.

Hữu Tri vừa nói vừa ngả người ra ghế. Anh muốn cười nhưng không dám, và nói thật nghiêm chỉnh:

- Như vậy thì không phải chỉ đầu đĩa thôi, còn phải có tivi, đầu máy và nhiều thứ khác. Nếu chị có đi làm thì phải có máy vi tính nữa.

- Vâng đúng đấy, nhưng tạm thời chỉ cần một thứ thôi, vì tôi rất mê nghe nhạc.

- Nhưng nếu mua tất cả những thứ đó, vô tình chị đã làm nên một thế giới riêng.

Mặt Thúy Văn lại đỏ lên, cô thấy quê với Hữu Tri thật sự:

- Vâng, tôi muốn ngăn phòng ra. Anh đừng cười tôi nhé.

Hữu Tri lắc đầu:

- Tôi không bao giờ phản đối bất' cứ điều gì chị làm.

- Tôi cũng thấy vậy là kỳ, nhưng không làm thế thì không chịu nổi.

Hữu Tri gật đầu liên tục:

- Tôi hiểu.

Thật ra anh không chỉ thông cảm mà còn thấy một cảm giác gì đó sung sướng. Anh biết như vậy là ích kỷ, nhưng không muốn xóa bỏ nó. Sự sung sướng ích kỷ của một người thấy người mình yêu vẫn giữ thanh tân dù đã có chồng.

Anh nhìn Thúy Văn hơi lâu rồi hỏi đột ngột:

- Thường buổi sáng chị ở nhà một mình phải không?

- Vâng

- Sáng mai chị đừng đi đâu nhé.

- Chi vậy anh Tri?

- Đừng hỏi, mai tôi sẽ đến giúp chị.

- Ôi, đừng. Như thế không tiện đâu, kỳ lắm.

- Cứ coi như tôi phục vụ cho vợ sếp đi, không có gì cả.

Thấy cô định phản đối tiếp, anh khoát tay:

- Chuyện đến đây coi như xong, không bàn tới nữa nhé.

Anh nhìn đồng hồ rồi cười nhẹ nhàng:

- Bây giờ chị thấy hết buồn chưa, chị có muốn đi đâu nữa không?

- Tôi muốn về, dù sao tôi cũng đi suốt buổi sáng nay rồi. Phải về xem nhà cửa ra sao.

Hữu Tri nhìn cô một cách ý nghĩa:

- Chị đã bắt đầu xem đó là nhà mình rồi đó Thúy Văn.

- Vậy sao? Nhưng chắc là vậy thật. Anh biết không, tôi thích không khí nhà anh Nghiêm lắm, mọi việc đều thoải mái. Nhiều lúc tôi nghĩ giá anh ta cứ đi mãi đừng về nhà, có lẽ cuộc sống của tôi sẽ vui vẻ hơn nhiều.

Hữu Tri bật cười:

- Thật là nghịch lý phải không?

- Vâng, thật là nghịch lý.

Cả hai rời nhà hàng, Thúy Văn chia tay ở cổng:

- Để tôi đón taxi về, anh không cần phải đưa đâu.

Hữu Tri ngần ngừ một chút, nhưng cũng gật đầu:

- Thôi được, mai gặp lại.

Thúy Văn nhìn anh một cái, cô có cảm giác đây là một cuộc hẹn hò riêng tư với nhau. Điều đó làm cô nhớ lại cử chỉ của anh tối qua. May là lúc đó anh say, nếu không cô sẽ không tự nhiên nổi với anh như sáng nay.

Thúy Văn về nhà thì đã quá trưa. Trong nhà yên lặng như tờ, mọi người đã ngủ nên cô không gặp ai. Cô nhẹ nhàng đi lên phòng mình. Vừa mở cửa, cô suýt đứng tim khi thấy Hiệu Nghiệm ngay trước mặt. Anh cũng đang định đi ra. Thấy cô, anh chỉ nhìn lướt qua rồi nhìn chỗ khác:

- Ba cô vừa gọi điện tìm cô và nhắn khi nào về thì gọi ngay cho ông ấy.

Thái độ của anh như không nhớ gì chuyện tối qua cũng không quan tâm về sự vắng mặt của cô từ sáng đến giờ. Sau khi đã xúc phạm người khác nặng nề, anh ta mặc kệ không cần biết tâm trạng người ta ra sao. Thật là vô tâm, vậy thì cô không còn gì để ngại khi cách ly với anh ta.

Sáng hôm sau cô loay hoay dọn một góc phòng cho mình. Căn phòng khá rộng nên việc ngăn đôi không khó lắm. Cô đang lui cui đóng đinh lên tường thì có tiếng chuông gọi cổng. Cô nhảy xuống ghế, chạy ra cửa sổ nhìn. Đó là Hữu Tri, anh ta đúng hẹn thật.

Hữu Tri đem đến cho cô một giàn máy làm Thúy Văn ngạc nhiên kinh khủng. Cô tròn mắt định hỏi, nhưng anh đã trả lời trước:

- Không phải hôm qua chị bảo chị cần những thứ này sao? Tôi muốn tặng cho chị.

- Cái gì? Trời đất!

- Khi chị ở trong thế giới riêng của chị, chị hãy nghĩ đến tôi. Như thế là tôi thỏa mãn rồi, tôi không muốn chị thiếu tiện nghi nào cả.

- Nhưng tôi không có quyền nhận một món quà lớn như vậy, tôi sẽ trả tiền lại cho anh. Anh không được hào hiệp với tôi như thế, chị Oanh biết được sẽ buồn lắm đấy.

Cô định đi lên cầu thang, nhưng Hữu Tri đã tự nhiên kéo tay cô lại, nghiêm mặt:

- Trong những chuyện thế này nghĩ đến trả nợ là vô nghĩa, chị hiểu không? Đừng làm tôi hụt hẫng.

Thúy Văn ngơ ngác nhìn anh, rồi chợt rút tay về. Cô gật đầu nhè nhẹ:

- Tôi hiểu, và sẽ không nghĩ đến tiền nữa. Nhưng quả thật chưa ai tặng tôi món quà lớn như thế bao giờ.

Hữu Tri khom người nhắc chiếc tivi lên:

- Tôi sẽ làm ổ điện sẵn cho chị, chị không làm được đâu.

Anh đi lên phòng, và gần cả buổi sáng anh ở lại sắp xếp căn phòng cho Thúy Văn. Cô lảng xảng phụ giúp anh. Cô có cảm giác vui thích vì mình được chăm sóc và cứ nói chuyện liếng thoắng không ngớt. Cô chạy xuống bếp mang lon nước lên cho anh:

- Anh có mệt không, uống đi.

Một cử chỉ săn sóc như thế cũng làm Hữu Tri thấy sung sướng. Anh đón lon nước trên tay cô, mỉm cười:

- Cảm ơn!

Cả hai đứng nhìn thành quả của mình. Hữu Tri thấy một chút tự hào thầm kín khi nghĩ rằng chính anh chứ không phải Hiệu Nghiêm chăm sóc cho Thúy Văn. Và chuyện đó chỉ có cô và anh biết mà thôi. Bí mật này sẽ gắn bó với anh một cách thầm lặng.

Hiệu Nghiêm chỉ nghĩ đến chuyện chăm sóc cuộc sống của Yến Oanh, vậy thì chính anh sẽ làm tất cả để Thúy Văn hạnh phúc.

—

15. Chương 15

Xe ra Vũng Tàu thì đã sáng hẳn. Hữu Tri lo sắp phòng cho mọi người, rồi cùng Yến Oanh đi lên phòng mình. Đối diện với phòng anh là phòng của vợ chồng giám đốc. Hữu Tri cố ý chuẩn bị như thế để tiện săn sóc Thúy Văn. Anh biết cô không thích tắm biển vì rất dễ bị say nắng. Nhưng vì đây là chuyến nghỉ mát của cả công ty nên cô không thể từ chối không đi.

Mọi người rời khách sạn, ủa ra bãi tắm. Thúy Văn đi bên cạnh Hiệu Nghiêm, cả hai người giữ khoảng cách gần như thể như một thỏa thuận ngầm để che mắt thiên hạ Nhưng không ai nói gì với ai, đứng ra là không có gì để nói.

Thúy Văn chợt đi chậm lại chờ Yến Oanh. Cô kéo áo khoác sát vào người, nheo mắt nhìn ra biển:

- Nắng quá, chị có thích tắm không?

- Cũng hơi ngại, nhưng cất công ra đây rồi, không tắm thì uống, còn chị?

- Tôi chỉ ngồi chơi thôi.

- Chị không tắm à, uống vậy?

Thúy Văn mỉm cười:

- Tôi không thích ra ngoài lúc nắng, ngâm mình dưới nước vào buổi chiều thích hơn.

- Vậy hả?

Yến Oanh cũng không rủ thêm, thậm chí cô còn thấy dễ chịu vì không phải tiếp xúc với Thúy Văn. Nếu Thúy Văn không cởi mở thân mật với cô chắc cô cũng giữ một khoảng cách như không hề quen biết. Cô không ghét, nhưng không thể thân mật. Ở Thúy Văn có cái gì đó cao xa so với cô. Còn cô thì không muốn với tới xóa bỏ khoảng cách đó.

Và còn một thứ tình cảm khác không hẳn là ghen tuông, nhưng nó làm cô khổ sở ở một mặt nào đó, cô coi đó là kẻ thù của mình.

Thúy Văn chợt dừng lại vẩy tay:

- Anh chị ra đó đi, tôi sẽ ngồi ở đây chơi.

Nói xong, cô bước đến chiếc bàn đặt dưới cây dù. Cô gọi nước rồi khoanh tay trước ngực, lơ đãng nhìn mọi người tắm ở ngoài xa.

Một lát mọi người đi lên/. Một nhóm bốn năm người ngồi cùng bàn với cô. Hiệu Nghiêm ngồi xuống bên cạnh cô, hỏi với giọng quan tâm:

- Sao em không ra ngoài đó, ngồi một mình buồn lắm.

- Em thích ngồi ở đây hơn/

Thúy Văn nói một cách gượng gạo. Cô không quen với cách nói chuyện thân mật kiểu vợ chồng với anh, và cả Hiệu Nghiêm cũng vậy. Nhưng trước mặt mọi người cả hai đều dùng cách nói đó như một sự thỏa thuận ngầm. Và càng ít nói càng tốt.

Yến Oanh chợt tỳ tay vào trán, nhắm mắt lại ngồi im. Hiệu Nghiêm không kèm chế được, anh nhìn cô

chăm chăm:

- Em làm sao vậy, bệnh hả?

Yến Oanh ngược lên, cười gượng:

- Không có gì, nhưng tự nhiên tôi thấy nhức đầu quá. Tôi không thấy gì phía trước cả

Hữu Tri quay lại:

- Hay là em bị cảm?

Hiệu Nghiêm cố giấu sự lo lắng, nói thận trọng hơn vì nhớ ra sự có mặt của mọi người:

- Có lẽ ại chị ra nắng, anh đưa chị ấy về phòng đi anh Tri, tôi sẽ đi mua thuốc ngay.

Nói xong, anh đứng dậy đi trước cặp mắt ngạc nhiên của mọi người. Trong công ty, giám đốc là người khô khan và ít khi xã giao với nhân viên. Thế mà lại đích thân săn sóc cho vợ người trợ lý mình. Sự ưu ái đó thật lạ lùng khó hiểu. Cả Thúy Văn cũng thấy lạ nhưng cô không biểu lộ ra.

Cô và Hữu Tri đưa Yến Oanh về khách sạn. Cô định ở lại với Yến Oanh nhưng lại thấy sự có mặt của mình là thừa. Cô trở về phòng mình, đứng bên cửa sổ, thấy Hiệu Nghiêm đang nhanh nhẹn đi lên. Cử chỉ vội vàng và quá nhiệt tình của anh làm cô thật khó mà giải thích được lòng mình. Nhưng cô không thể không khó chịu. Thật ra anh có thể bảo người khác làm việc đó kia mà.

Rõ ràng là có cái gì đó không bình thường, một cái gì đó không thể khẳng định hồ đồ nhưng nó làm cô bất an.

Khá lâu Hiệu Nghiêm mới về phòng. Anh thay đồ rồi nằm xuống giường, chìm đắm trong suy nghĩ. Thúy Văn không ngăn được tò mò, cô đứng sát về phía tường để khuất tầm mắt của anh ta và nhìn anh ta thật lâu.

Về mặt thn có vẻ gì đó buồn thật buồn, như giấu kín một sự đau khổ ghê gớm. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh ta vô tình phơi bày nội tâm của mình. Tự nhiên cô vụt liên tưởng đến sự đau khổ của anh ta lúc đám cưới Hữu Tri.

Thúy Văn vội lắc đầu, tự trách đầu óc mình tầm thường, đa nghi. Cô tự nhủ anh ta đang lo lắng chuyện của công ty để đánh lừa cảm giác xốn xang của mình.

Cô rời khỏi phòng, và đi lang thang dọc bãi biển. Buổi trưa, du khách vắng hơn, có đoạn không một bóng

người. Cô đứng lại dưới hàng dừa, tư lự nhìn ra biển. Thật lạ, trong lòng không một chút bình yên.

Suốt cả buổi chiều cô ở ngoài bãi biển. Nhưng đến súp tối cô định về khách sạn thì chợt thấy Hữu Tri đi ngược đường với mình. Thấy cô, anh thở nhẹ:

- Trưa giờ chị đi đâu vậy?

- Tôi ở ngoài này chơi.

Cả hai đứng tựa vào phiến đá to, không ai nói chuyện với ai. Rồi cảm thấy Hữu Tri có thể đoán được nỗi lòng của mình, Thúy Văn vội tìm cách nói chuyện:

- Lâu ghê tôi không được nhìn cảnh thiên nhiên, tôi thích những nơi vắng người thế này lắm.

Hữu Tri nhìn cô một cái, nhưng không nói gì. Thúy Văn gượng cười như rất vui vẻ:

- Gió mát ghê.

- Có lẽ vậy

Lại im lặng rất lâu. Cuối cùng không chịu nổi, Thúy Văn cố lấy giọng bình thản:

- Chi ấy khỏe chưa anh tri?

- Cô ấy chỉ bị say nắng một chút, bây giờ hết rồi.

- Chị Oanh có vẻ yếu đuối quá nhỉ?

Hữu Tri chợt quay lại đứng trước mặt cô:

- Nay, chị hãy sống thật với mình đi. Chị đang buồn ghê gớm vì cảm giác nghi ngờ. Chị hoang mang vì những điều đã thấy nhưng không dám thừa nhận nó, phải không/

Thúy Văn ngơ ngác:

- Sao anh hỏi vậy?

- Với tôi, chị không cần giấu giếm tình cảm của mình. Hãy nói thật đi, chị đang nghi ngờ chuyện lúc trưa phải không?

- Không có, không có.

- Nếu không thì tại sao chị buồn thế. Không giấu được tôi đâu.

Thúy Văn vẫn cố chống đỡ:

- Nhưng tôi đâu có buồn.

- Hãy nói thật đi, trên đời này chị có thể giấu giếm người khác sự buồn khổ của mình, trừ tôi, chị hiểu không?

Thúy Văn im lặng. Cô rất cảm động về sự chân thành của anh. Nhưng thà cô chết còn hơn nói với chính Hữu Tri chuyện này, và cô tìm cách thoát khỏi anh:

- Tôi mệt quá, tôi muốn tìm cái gì ăn, về nhé anh Tri.

Nói xong cô quay đi, nhưng Hữu Tri bước chặn trước mặt cô:

- Đừng né tránh, nếu chị không muốn nói thì tôi sẽ nói thay chị.

- Đừng, đừng. Nếu anh có nghĩ gì đó cũng đừng nói ra, tôi sợ nghe lắm.

Nhưng Hữu Tri vẫn cương quyết:

- Chị phải nghe, vì tôi không muốn chị buồn khổ vô lý, như thế khổ lắm. Chị đang bị ám ảnh vì hành động của anh Nghiêm lúc trưa nhưng cố tự dối mình. Việc gì chị phải như vậy?

- Không, tôi không nghĩ gì mà.

- Có, chị có nghĩ. Nhưng đừng có dẫn vật mình, chị thanh cao quá nên không dám nghĩ xấu cho người khác. Không phải mình chị nghĩ đâu, mà nhiều người cũng lắm như vậy.

Thúy Văn mở lớn mắt thì thầm:

- Lâm à, thật vậy chứ?

Hữu Tri điềm nhiên:

- Rất lắm, đơn giản trước đây chúng tôi là bạn thân với nhau. Anh Nghiêm có lo lắng thế nào cho Yến Oanh cũng là tất nhiên thôi.

- Thế à?

Thúy Văn chợt thấy nhẹ bỗng đi như cát được gánh nặng trong lòng. Tự nhiên cô thấy xấu hổ kỳ lạ vì đã nghi ngờ, mà điều tệ hại hơn là lại để chính anh biết. Cô buột miệng:

- Tại sao anh hiểu được ý nghĩ của tôi, anh luôn biết được tôi nghĩ gì, tại sao lại như thế?

- Vì tôi quan tâm đến chị, tôi buồn dùm chị khi vướng vào cuộc hôn nhân như vậy

Thúy Văn cúi đầu nhìn xuống chân, nói nhỏ:

- Cảm ơn anh nhiều lắm.

Hữu Tri cười bao dung:

- Không còn buồn nữa chứ, bây giờ về nhé

- Vâng

Thúy Văn đã nhận ra cách nói âu yếm ấy. Anh thường vô tình thân mật như thế với cô. Đó là những lúc hoàn toàn vô tình. Còn bình thường thì luôn giữ một khoảng cách để cô có thể yên tâm rằng mình không làm gì mờ ám.

Hữu Tri đề nghị:

- Bây giờ về khách sạn, sau đó bốn người sẽ đi ăn, chị đồng ý chứ?

- Vâng

Thúy Văn đi về phòng, nhưng chẳng có Hiệu Nghiêm ở đó. Anh ta đi đâu mà không nhắn lại với cô một chữ, cô còn đứng thừ người suy nghĩ thì có tiếng gõ cửa, rồi Yến Oanh lộ đầu vào:

- Chị Văn, anh Nghiêm, đi chưa?

Thúy Văn quay lại:

- Anh ấy không có ở đây, thôi hai người đi đi. Đừng chờ tôi nhé, tôi muốn nằm một chút.

Yến Oanh hình như chỉ mồi lấy lệ, nên khi nghe lời từ chối cô cũng không năn nỉ thêm.

Chờ hai người đi rồi, Thúy Văn gọi điện đặt phần ăn mang lên phòng. Và suốt buổi tối cô không đi đâu, Hiệu Nghiệm cũng không về. Cô chờ anh ta đến khuya, rồi mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Nửa đêm giật mình thức dậy, Thúy Văn nhìn qua giường bên kia không thấy Hiệu Nghiệm đâu, cô ngồi hẩn dậy nhìn lên đôn'g hồ. Đã hơn một giờ, không lẽ anh đi suốt đêm?

Thúy Văn khoát chiếc áo choàng lên người, mở cửa nhìn ra hành lang. Dây phòng đóng kín cửa im lìm, không một bóng người. Hoàn toàn im lặng, nhà hàng đã đóng cửa. Vậy thì anh đi đâu?

Thúy Văn hơi lo lo, cô vội trở lên tầng trên, định gõ cửa phòng Hữu Tri cho anh hay. Nhưng ngại phiền anh nên thôi. Cô suy nghĩ một lát, rồi đi lên sân thượng.

16. Chương 16

Khoảng sân mệnh mông vắng ngắt dưới ánh trăng. Ban đầu không để ý nhìn góc sát tường nên cô sợ sợ, vội vàng đi xuống. Nhưng ngay lúc đó, một tiếng hích khe khẽ vang lên. Rồi là giọng nói nghẹn ngào của Yến Oanh:

- Em chịu không nổi khi cứ phải đóng kịch như thế này nữa, thà là đừng gặp nhau chứ gặp mà làm như xa lạ em khổ sở lắm. Ngày mai về đi anh.

- Anh biết, nhưng chỉ lần này thôi. Thật ra khi cho công ty đi chơi anh cũng rất phân vân.

- Anh có sợ gặp em không?

- Anh rất mâu thuẫn, muốn gặp em cho đỡ nhớ, đồng thời cũng thấy vậy là không nên.

Thúy Văn bấu chặt lấy cánh cửa, cả người bủn rủn khi nghe giọng nói Hiệu Nghiệm, một giọng nói âu yếm đầy tình cảm. Nó khác xa với cách nói lạnh nhạt, khô khan mà anh dùng với cô. Nó ẩn tượng đến nỗi dù tâm trí bàng hoàng cô vẫn nhận ra điều đó.

Cô có cảm tưởng mình mù mịt đi vì kinh hoàng. Và áp đầu vào cánh cửa, run bần. Mãi đến khi giọng Yến Oanh vang lên cô mới như bừng tỉnh:

- Lẽ ra lúc trưa anh không nên làm như vậy, sợ Thúy Văn nghi ngờ sao và cả anh Tri nữa, anh ấy sẽ nghĩ gì?

- Lúc đó lo cho em quá nên anh không nhớ gì cả, cho anh xin lỗi.

Thúy Văn bật tai lại, cô quay người chạy điên cuồng xuống cầu thang. Cô đóng sập cửa phòng, đứng giữa đầu vào tường, tim đập cuồng loạn. Cô bắt mình phải bình tĩnh mà cả người cứ run rẩy.

Thúy Văn không nhớ mình đã đứng bao lâu, cho đến khi cửa phòng bị đẩy nhẹ, rồi Hiệu Nghiêm bước vào. Cô nhìn anh ta trân trối. Cái nhìn chứa đầy hoảng loạn, căm thù và khốn khổ. Nhưng vẫn lặng thinh.

Cử chỉ khác lạ của cô đập vào mắt Hiệu Nghiêm, khiến anh ta không thể không chú ý. Anh ta cũng nhìn lại cô:

- Chuyện gì vậy?

- Anh Tri bảo với tôi hai người là bạn thân. Không ngờ cả tôi và anh ấy đều bị lường gạt như vậy.

Thúy Văn nói mà cũng không nhận ra giọng nói của mình khác lạ dù cô đã cố nói bình thường. Trong một phút, cô thấy Hiệu Nghiêm đứng yên kinh ngạc, rồi anh thở hắt bực mình:

- Thì ra cô đã biết rồi, lúc nào vậy?

- Anh có thể thản nhiên hỏi như vậy sao?

Hiệu Nghiêm ngồi xuống giường, loay hoay tìm thuốc hút. Cử chỉ của anh ta không có gì là biết lỗi, hối hận hay xấu hổ, chỉ có sự chán ngán đứng đưng. Thậm chí như bất cần hậu quả.

Phản ứng của anh ta làm Thúy Văn bị xúc phạm, cô cắn chặt răng:

- Anh không cần giải thích gì hết sao?

- Tôi không giấu hay phủ nhận. Cái gì đã thấy thì đã thấy, sự thật là sự thật. Trốn tránh cũng không ích gì.

Môi Thúy Văn run bần bật:

- Có nghĩa là anh công khai thừa nhận?

Hiệu Nghiêm hỏi thờ ơ:

- Hữu Tri đã nói những gì với cô?

- Khi tôi nghi ngờ hai người, anh ấy bảo với tôi hai người là bạn thân, đến nỗi tôi thấy xấu hổ vì đã nghi bậy.

Cô ngừng lại nói như hụt hơi:

- Thật là một cơn ác mộng. Hai người có thể phản bạn sao? Tôi nghiệp anh Tri.

- Cô chưa hiểu gì thì đừng phán đoán.

Thúy Văn kêu lên phẫn nộ:

- Thế anh không thấy xấu hổ sao? Tại sao hai người ngang nhiên phản bội người khác vậy? Tôi có lỗi gì với anh chứ?

Thấy Hiệu Nghiêm lặng thinh, cô nói đầy vẻ thất vọng:

- Vậy mà tôi rất quý mến Yến Oanh, không ngờ chị ta là người như vậy.

Hiệu Nghiêm ngẩng đầu lên:

- Yến Oanh không xấu xa như cô nghĩ đâu. Cô ấy đáng thương và bị thiệt thòi đủ thứ. Đến giờ tôi vẫn bị day dứt vì làm khổ cô ấy. Cô thì biết gì về sự hy sinh. Có nói cũng chưa chắc cô hiểu.

Thúy Văn hét lên:

- Anh dám nói như vậy sao?

- Khuya rồi, cô đừng làm ồn. Cô bình tĩnh lại đi. Tôi chỉ giải thích mọi chuyện với điều kiện cô phải bình tĩnh.

Thúy Văn ngồi sụp xuống salon, thất vọng và đầy phẫn nộ. Anh ta không hề thấy mình có lỗi, còn sử dụng cách nói ngang ngang đó, cô chột gục đầu trên tay chán nản.

Hiệu Nghiêm đến ngồi trước mặt cô, giọng đều đều, rõ ràng là anh ta có tâm trạng chán ngán:

- Người có lỗi là oti, chứ ‘không phải Yến Oanh. Chúng tôi yêu nhau, nhưng rồi kết cuộc như cô đã biết. Hãy thử đặt mình vào hoàn cảnh của Yến Oanh, cô sẽ thấy cô ấy đáng thương hơn cô nhiều.

“Anh ta dám nói như vậy với mình” Thúy Văn nghĩ thầm. Cô nhìn anh bằng cặp mắt căm giận, nhưng vẫn ngồi yên.

Hiệu Nghiêm không hề trốn tránh hay nao núng trước cơn giận. của cô. Anh ta tiếp tục giọng nói hờ hững đáng nguyên rủa:

- Cô sinh ra trong đầy đủ, cô khó mà hiểu được hoàn cảnh thiếu thốn của Yến Oanh. Đã thế còn bị người yêu bỏ rơi. Suốt một năm nay tôi không ngừng bị dằn vặt vì điều đó. Chúng tôi là nạn nhân của ba cô. Giữa cô với chúng tôi, ai khổ hơn ai?

- Vậy anh coi tôi là gỗ đá sao? Tôi cũng là người, cũng biết tự ái và đau khổ, sao anh chà đạp tôi quá vậy? Nếu đã có gia đình riêng rồi, thì mỗi người phải tự biết kềm chế mình chứ.

- Chúng tôi đã cố gắng kềm chế để làm bốn phận của mình. Nhưng cô đã từng yêu chưa? Nếu có, cô sẽ hiểu được tình cảm bị dồn nén của chúng tôi.

- Nói vậy, có nghĩa là hai người vẫn tiếp tục quan hệ lén lút? Anh khẳng định như thế phải không?

Hiệu Nghiêm nghiêm mặt:

- Đừng dùng từ đó với chúng tôi. Thực tế là từ lúc đám cưới đến giờ, đây là lần đầu tiên chúng tôi nói chuyện riêng tư như thế.

Thúy Văn cố dằn cơn run, nhưng giọng cô vẫn đầy âm sắc gai góc:

- Khi anh lợi dụng ba tôi như thế, anh có nghĩ đến cuộc sống của tôi không? Anh biết xót xa cho người yêu của anh, thì tại sao lại làm hại người khác? Ở hoàn cảnh này tôi biết phải làm sao đây?

Hiệu Nghiêm cau mặt:

- Nói chính xác hơn, là tôi và ba cô lợi dụng lẫn nhau. Và ông ấy dồn tôi vào đường cùng. Ông ta gây áp lực bắt tôi cưới cô, cô hãy sáng suốt nhìn nhận vấn đề đi.

Thúy Văn nguẩy đầu, nói như hét:

- Nhưng tại sao lúc đó anh không nói với tôi? Có phải anh cố tình lừa gạt không?

Hiệu Nghiêm điềm nhiên:

- Cô là người bản lĩnh và nhiều thủ đoạn, tôi nghĩ cô sẽ đạp đổ mọi thứ để đạt được điều mình muốn. Điều đó càng làm tôi giấu kín để bảo vệ Yến Oanh.

Thúy Văn khựng người lại, tê tái. Thì ra đến giờ anh ta vẫn đánh giá cô như vậy. Cô còn biết nói gì hơn nữa bây giờ.

Phản ứng của cô làm Hiệu Nghiêm hiểu ngược lại. Anh nói như cảnh cáo:

- Cô hiểu được tôi đau khổ ra sao khi bỏ rơi người yêu không? Tôi đã vì tồn tại của công ty, vì cuộc sống của đám em tôi. Bây giờ tất cả đã ổn định, tôi sẽ làm mọi cách để đền bù cho Yến Oanh, nếu cô làm hại cô ấy, có nghĩa là cô buộc tôi phải thô bạo với cô. Tôi không muốn vậy đâu.

Thật là quá sức chịu đựng, một sự dày xéo đến tận cùng. Thúy Văn ngồi yên như hóa đá. Rồi cô chợt đứng lên, bỏ đi ra hành lang. Cô chạy đến cầu thang, gục đầu trên chấn song khóc nức nở.

Chỉ một ngày mà cuộc đời như đảo lộn, đẩy cô rơi vãi cơn lốc nghiệt ngã. Đã bất hạnh càng thêm bất hạnh, Thúy Văn chỉ biết đau khổ chứ không biết phải làm thế nào, dù cô rất muốn làm cái gì đó.

Chợt có người đi xuống cầu thang, cô vội ngẩng lên, quệt mắt và đi về phòng.

Hiệu Nghiêm nằm dài trên giường. Anh ta như quá mệt mỏi nên không muốn có một cố gắng nào để thu xếp. Anh ta chỉ ngẩng đầu lên nhìn khi nghe tiếng mở cửa rồi lại nằm ngửa ra nhắm mắt lại như không muốn tiếp tục câu chuyện vừa rồi nữa.

Thúy Văn ngồi bó gối trên giường mình. Nếu bây giờ có một cây súng chắc cô sẽ thẳng tay bắn vào ngực anh ta. Cô nghĩ như thế khi nhìn chằm chằm thái độ vô trách nhiệm của anh ta.

Cô cứ ngồi như thế cho đến sáng. Còn Hiệu Nghiêm thì ngủ vùi. Mãi đến gần trưa khi Hiệu Nghiêm qua gọi cửa anh ta mới thức dậy.

Hữu Tri bước thẳng vào phòng, và ngồi xuống salon, mỉm cười:

- Tôi nghĩ anh đã ra tắm rồi, định gọi hú họa thôi, không ngờ anh ngủ trưa đến thế.

Hiệu Nghiêm ngồi lên, lắc mạnh đầu mấy cái:

17. Chương 17

- Đi suốt ngày, mệt quá. Mọi người chuẩn bị rồi à?

- Họ đang tắm, đến chiều mới về nhà.

Hiệu Nghiêm lặng thinh, thái độ của anh ta làm Thúy Văn nhớ ra Yến Oanh muốn về sớm. Có lẽ anh ta đang muốn về lắm.

Cô nhìn anh ta đi vào phòng tắm, vẻ mặt ảm đạm không một chút cảm xúc, như đúc bằng sáp. Cô chợt cúi đầu, tự hỏi mình có nên nói với Hữu Tri chuyện này không.

Phía bên ghế, anh đang nhìn cô. Một bên mắt nhắm lên như hỏi. Nhưng cô chỉ lắc đầu ra dấu không có gì. Anh không nhìn cô nữa nhưng rõ ràng không tin.

Thúy Văn biết chắc anh sẽ tìm cách hỏi tới nơi tới chốn, còn cô cũng không muốn nói bây giờ. Từ đây đến lúc đó cô sẽ suy nghĩ xem có nên nói hay không.

Một lát Hiệu Nghiêm bước ra, anh vừa lau mặt vừa nói như ra lệnh:

- Anh ra gọi mấy người đó đi, tôi muốn về thành phố ngay bây giờ.

- Sao có sự thay đổi đột ngột vậy? Chương tirinh là chiều mới về mà.

Hiệu Nghiêm khoát tay:

- Tôi sẽ về sớm để giải quyết vài việc.

Hữu Tri không hỏi nữa, anh đứng dậy đi ra ngoài. Thúy Văn nhìn Hiệu Nghiêm bằng tất cả sự uất hận và bất lực. Một ý muốn nhỏ của Yến Oanh cũng được tôn trọng vậy sao? Anh ta có bao giờ coi trọng cô đâu, trong khi cô đã là vợ anh ta.

Trên suốt đường trở về thành phố, Thúy Văn im lìm quay mặt ra phía ngoài. Cô đeo kính để khỏi ai phát hiện đôi mắt sưng húp của mình. Bên cạnh cô, Hiệu Nghiêm cũng im lặng. Sau chuyện đêm qua, cả anh ta cũng không đủ sức đóng kịch trước mặt mọi người nữa.

Thúy Văn không biết Hiệu Nghiêm nghĩ gì, nhưng cô biết chắc anh ta không hề hối hận. Thậm chí cũng không ngại ngần vì có lỗi với cô. Anh ta vô tâm đến mức không buồn tự hỏi những gì anh ta gây ra sẽ ảnh hưởng tới cô ra sao.

Về đến nhà, cô chui ngay vào góc phòng riêng của mình, nằm cuộn tròn trên mặt nệm. Đầu óc quay cuồng những ý nghĩ bứt phá. Cô tự nhủ đến hàng chục lần, rằng cô sẽ đề nghị ly dị với anh ta, bất kể sự ngăn cấm của ông Nhị.

Hữu Tri đã từng bảo cô phải làm chủ lấy mình. Có lẽ Hiệu Nghiêm đã khinh thường givì cô quá yếu đuối. Cô sẽ vùn glên chứ không để mình lơ dờ như đám rong nữa.

Ngày mai cô sẽ tuyên bố li dị với anh ta. Phải, chắc chắn là sẽ thế Cô không chịu đựng nổi nữa.

Buổi tối bé Hân gõ cửa gọi cô xuống phòng ăn, nhưng cô trả lời vắng ra rằng rất mệt. Một lát sau Thực Linh đi lên gõ cửa:

- Chị Văn có bệnh không, có cần em mua thuốc cho chị không?

Không trốn tránh được, Thúy Văn đành mở cửa bước ra:

- Chị hơi nhức đầu, nhưng đã uống thuốc rồi, không sao đâu Thực Linh.

Thực Linh nhìn mặt cô:

- Chị có vẻ xuống sắc lắm đấy, bộ chị không quen đi xa hả?

- Ồ

- Thôi chị nghỉ đi, cần gì gọi em nhé.

- Ồ, cảm ơn Linh.

Thúy Văn khép cửa rồi trở vào nằm. Đến tối lại có tiếng gõ cửa. Rồi Thực Linh mang cho cô ly sữa và bánh mì:

- Chị ăn đi, từ chiều tới giờ không ăn chịu sao nổi.

Thúy Văn bậm môi nhìn ly sữa, bất giác nước mắt rơi xuống mặt. Cô vội cầm chiếc khay, gượng cười:

- Cảm ơn Linh nghe, nhưng chị không sao đâu.

- Có gì nhớ gọi em.

Cô định đi nhưng lại tần ngần:

- Chị có biết anh Hai đi đâu không? Ảnh đi từ chiều giờ, không biết có ‘chuyện gì gấp không.

- Chị cũng không biết, anh ấy cũng không nói với chị.

- Vậy hả, thôi chị vô ngủ đi.

Chờ Thục Linh đi rồi, Thúy Văn khép cửa lại. Cô đặt chiếc khay xuống gạch, rồi dựa tường mà nhìn. Cử chỉ săn sóc ân cần của Thục Linh làm cô mỉm lòng. Và tự an ủi rằng, trong nhà này không phải mình đã mất tất cả.

“Phải, chưa phải là chỉ có địa ngục. Nếu mình ly dị, mình sẽ trở về nhà, và chắc chắn sẽ không yên ổn. Nếu vậy thà mình ở đây” Cô tự nhủ như vậy.

Nửa đêm cô nghe tiếng Hiệu Nghiêm về. Không biết lần này anh ta có say không. Cô nằm im nghe tiếng anh ta mở cửa rồi có tiếng gì đó rơi xuống gạch. Cô hé màn nhìn ra, anh ta nằm sóng xoài dưới giường. Áo quần và cả giày đều để nguyên, có lẽ anh ta say hơn cả lần trước, thật kinh khủng.

Thúy Văn lại nằm xuống, khép mắt lại cố ngủ, nhưng bỗng nhiên tiếng nôn mửa của anh ta làm cô mở mắt ra. Lạ trời, chưa bao giờ cô thấy một cảnh tượng như vậy ở ngay gần mình. Thật là ‘khủng khiếp. Anh ta nghiêng đầu nôn xuống gạch, nhưng lại tràn cả ra giường. Chưa bao giờ cô thấy anh ta bê bối đến vậy.

Thúy Văn phân vân một chút rồi bước ra ngoài nhìn. Cô bấm môi tháo giày cho Hiệu Nghiêm rồi kéo anh ta nằm qua một bên để dọn dẹp. Lần đầu tiên cô phải làm những chuyện kinh khủng như thế này. Vừa làm mà cô vừa thấy tức mình và tự hỏi tại sao mình tốt được với một người như vậy.

Dọn dẹp xong, cô mệt đờ người. Cô bỏ mặc mọi thứ và chui vào chỗ của mình, ngủ vùi.

Hôm sau khi cô thức dậy thì đã gần chín giờ. Bước vào phòng tắm cô rất ngạc nhiên vì mọi thứ đã được dọn dẹp sạch sẽ. Ai đã làm việc này nhỉ? Hiệu Nghiêm thì không khi nào để những người trong nhà vào phòng mình. Vậy thì không lẽ anh ta dọn?

Buổi trưa, anh ta đi làm về. Khi gặp nhau ở hành lang, anh ta chặn cô lại:

- Cám ơn cô về chuyện tối qua.

- Không có gì

- Tại sao tôi giúp cô như vậy?

- Vì lúc đó tôi quên mất anh là kẻ thù của tôi.

Cô vừa nói vừa liếc xéo anh ta một cái, rồi bỏ đi chỗ khác. Thật sự cô cũng không ngờ mình nói như vậy. Chanh chua và ngoa ngoắt hết sức. Có lẽ cách nói đó gây thêm ấn tượng cho anh ta. Nhưng dù không nói thì anh ta cũng đã có ấn tượng với cô rồi, nói thêm cũng không sao. Từ đây về sau cô sẽ không nhẫn nhịn nữa.

—

18. Chương 18

Thúy Văn ngồi bên cạnh giường bà nội, lâu rồi cô không ghé thăm bà. Cô rất ngại khi qua đây lại gặp chú Út. Ông và ba cô tuy là anh em nhưng lại thù nghịch một trời một vực, cái ghét đó lây sang cả cô. Thúy Văn biết điều đó nên khi nào nhớ bà lắm cô mới xâm mình đến đây.

Bây giờ trong phòng chỉ có hai bà cháu. Thúy Văn cảm thấy được ở thế giới riêng dễ chịu hẳn và cô trở lại tâm trạng vui vẻ như mỗi khi được ở gần bà. Cả bà cũng vui khi có cô qua thăm:

- Sáng nay con không đi làm sao mà qua nội vậy?

Thúy Văn lắc đầu:

- Con nghỉ làm lâu rồi, bây giờ con chỉ ở nhà thôi.

- Mấy lúc sau này chồng con có tốt với con hơn không?

Thúy Văn thờ ơ người ra, buồn hẳn đi:

- Càng lúc càng tệ hại thêm nội ạ. Bây giờ con phát hiện anh ta thương người khác, con không biết phải làm sao nữa

- Thằng đó đổ đốn đến mức vậy à? Con có nói với ba không?

- Không nội ạ. Nội biết rồi đó, ba sẽ không quan tâm đến chuyện của con đâu

Bà cụ thở dài:

- Nội thật là buồn, có đứa cháu cũng không bên cạnh được, càng ngày ba con càng tệ thêm. Không biết khi

nội chết còn ai khuyên nó được nữa.

Thúy Văn buồn buồn:

- Con không hiểu sao lúc nào ba cũng ghét bỏ con, trong khi ba rất thương chị Lan. Chẳng lẽ con không phải là con của ba sao nội?

- Đừng nói bậy con.

- Có lần con nói với ba như vậy, tự nhiên ba hỏi lại “Con của ba à?” và ba nhìn con kỳ cục lắm. Lúc đó tự nhiên con thoáng nghĩ hay là con không phải con của ba.

- Sao con nghĩ đại đột vậy?

- Thật đấy nội ạ, càng lớn con càng nhận rõ thái độ của ba đối với con. Con mơ hồ cảm thấy mọi chuyện rất không bình thường. Nội có thấy như thế không?

Thấy bà im lặng, cô chớp mắt như muốn khóc:

- Ba ép con lấy chồng, rồi bây giờ đòi con thế này. Vậy mà con cũng không thể nhờ ba bảo vệ. Con muốn li dị với anh ta nhưng không dám, nội bảo con phải làm sao đây?

Cô im lặng, khót thút thích thật lâu. Bà cụ cũng ngồi yên trầm ngâm. Cuối cùng bà quyết định nói cái điều mà lâu nay bà vẫn giữ kín.:

- Bây giờ con lớn rồi, nội không được phép giấu nguồn gốc của con nữa. Cứ để con biết con là ai, rồi con tự quyết định. Thật ra con chẳng phải là con ruột. Mẹ con tự tình với người tài xế của ba con, mà người đó cũng có gia đình rồi.

Trước cái nhìn chết lặng của Thúy Văn, bà mỉm cười dịu dàng:

- Đừng mặc cảm con, dù ba con có cư xử thế nào, nội vẫn coi con là cháu nội của nội.

Thúy Văn thì thào:

- Trời ơi!

- Nội chưa bao giờ trách móc mẹ con. Tha[^].m chí còn thông cảm với nó. Ba con là một đứa hung bạo, chỉ biết dùng thủ đoạn để làm giàu. Trong khi mẹ con giàu tình cảm, trái hẳn với ba con. Sống bên cạnh một

người như vậy nó sa ngã cũng đúng thôi.

Thúy Văn kinh ngạc:

- Nội rộng lượng đến thế sao?

- Có lẽ nội không được như vậy, nếu nội không trải qua cuộc sống của mẹ con.

- Mẹ đã như vậy sao ba còn chịu nuôi con?

- Thật ra ba con rất thương vợ, có điều là thương kiểu độc đoán của nó. Lúc đó mẹ con muốn li dị nhưng nó dùng bạo lực bắt phải trở về. bắt chấp cái thai trong bụng là của người khác. Nó chấp nhận con vì không muốn mất vợ, chứ không phải rộng lượng.

Không đủ can đảm nghe nữa, Thúy Văn bịt chặt tai lại, vừa nói vừa lắc đầu:

- Con sợ lắm, con không dám nghe nữa đâu. Bây giờ con biết mình là ai rồi để con không còn thắc mắc nữa.

Bà cụ ôm cô vào lòng:

- Nội nói để con hiểu rằng con có quyền làm theo ý con. Nhưng nội cũng không muốn con trở mặt coi ba con là kẻ thù, dù sao đó cũng là người nuôi con lớn, con không được vô ơn nghe Văn.

Thúy Văn khóc sục sịt:

- Con không dám làm vậy đâu nội

- Và con cũng phải nghĩ lúc nào cũng có nội bên cạnh, lo lắng cho con dù trên thực tế nội không giúp được gì.

- Vâng con biết. Trên đời này con chỉ có nội là thương con thật sự. Trong cái bất hạnh của mình, con chỉ duy nhất có sự may mắn đó thôi.

Bà cụ mỉm cười:

- Nội không ngờ con phản ứng nhẹ nhàng như vậy. Con ngoan lắm Văn. Con Lan là cháu ruột nhưng không gần nội như con đâu.

Thúy Văn không trả lời, chỉ khóc. Cô khóc với bà nội thật lâu và trút hết những sự cay đắng mà cô gánh chịu.

Cô nhớ thời gian gần đây mình có quá nhiều chuyện để khóc. Hôm nay cô thấy mình dụi đi rất nhiều, bên cạnh người thân duy nhất của mình.

Thúy Văn ở chơi đến tối mới về. Cô ngồi lại phòng khách nói chuyện khá lâu với bé Hân, rồi mới lên phòng mình. Và theo thói quen cô đi thẳng vào góc riêng của mình, loay hoay với những công việc vặt vãnh của mình/

Chợt có tiếng chuông reo, rồi tiếng Hiệu Nghiêm vọng vào:

- Điện thoại của cô.

Thúy Văn chạy ra lấy máy, rồi đi về phía cửa sổ nói chuyện. Đó là bà nội gọi xem cô về chưa, cô nói một lát rồi đem máy đến phía bàn trả cho Hiệu Nghiêm. Anh ta đang làm gì đó trước máy vi tính, và chợt ngẩng lên:

- Suốt ngày cô đi đâu vậy?

- Đi chuyện riêng – Thúy Văn trả lời một cách ngạc nhiên

- Nhưng là đi đâu?

- Tôi qua nhà nội tôi, nhưng có gì không?

- Tôi chỉ hỏi để biết cô đã làm gì. Mai mốt đi đâu cô nên nói với ở nhà một tiếng.

- Tôi có nói với chú Ba, vì lúc đó không có ai ở nhà/.

Hiệu Nghiêm lặng thinh một lát rồi lên tiếng:

- Nội khỏe không?

- Khỏe, cảm ơn anh.

Thúy Văn trả lời một cách khách sáo, rồi về góc phòng kéo màn lại. Cô nằm cuộn tròn giữa đống gối, áp mặt vào nệm, lặng lẽ suy nghĩ về câu chuyện lúc này.

Một câu hỏi thôi thúc trong cô. Ba thật sự của cô bây giờ ra sao? Làm thế nào để gặp ba? Cô mơ màng tưởng tượng đó là một cuộc gặp thiêng liêng và xúc động nhất đời mình. Và cô chìm đắm trong sự tưởng tượng hạnh phúc đó.

Chợt có tiếng chuông reo ở ngoài, Thúy Văn vừa chạy ra thì Hiệu Nghiê đã nhấc máy rồi đưa cho cô:

- Cửa Hữu Tri

Thúy Văn cầm máy đi về phía cửa sổ như lúc này. Cô cố nói thật nhỏ vì sợ Hiệu Nghiê nghe:

- Alô, anh đã tìm được tôi chỗ nào chưa?

- Rồi, và tôi gọi đến báo với chị đâu. Đây, lúc này là Hiệu Nghiê nghe điện à? Anh ấy có mặt ở nhà vào giờ này sao?

- Tôi không để ý, anh nói nhanh nhanh đi.

- Có hai chỗ để chị chọn, hoặc làm kế toán tổng hợp cho công ty thương mại nhưng phải ra ngoài Vũng Tàu, con' chỗ kia là làm thông dịch viên, làm việc tại thành phố. Nhưng chị có rành tiếng Nhật không?

- Tôi có bằng C, được chứ? Và có cả bằng C tiếng Pháp nữa.

Giọng Hữu Tri kinh ngạc:

- Chị tuyệt thật, có cả bằng C tiếng Nhật. Không phải ai cũng học nổi tới đó đâu, chị làm cách nào mà học nhiều thứ vậy??

- Tôi cũng không biết nữa, nhưng làm thông dịch có khó lắm không? Nếu nói sai có hậu quả gì không?

Hữu Tri bật cười:

- Làm gì tới nỗi sai, chắc không ghê gớm như chị nghĩ đâu. Chị suy nghĩ đi, rồi mai gọi cho tôi.

Anh nói như gợi ý:

- Nhưng theo tôi thì chị nên làm thông dịch, cái đó có vẻ thoải mái hơn, lại giao tiếp nhiều. Nó làm cuộc sống không tẻ nhạt như ngồi một chỗ ở công ty/

Thúy Văn mỉm cười:

- Để tôi nghĩ xem, thôi nhé. Mai tôi gọi cho anh.

Cô tắt máy, rồi đứng yên suy nghĩ. Khi cô quay lại thì thấy Hiệu Nghiêđ đang nhìn cô chăm chăm, rồi anh ta tắt máy, nghiêng người tới rút điện. Anh quay hẳn về phía cô:

- Chuyện gì vậy?

Thúy Văn thoáng một chút bực mình. Hình như nãy giờ anh ta tò mò chuyện của cô hơi nhiều. Cô nói một cách miễn cưỡng:

- Anh Tri gọi điện cho tôi

Hiệu Nghiêđ gật đầu:

- Tôi biết

- Biết rồi thì anh hỏi làm chi?

- Vì là anh ấy nên tôi mới hỏi

- Chẳng có gì cả, ảnh báo là xin được chỗ làm dùm tôi rồi.

Hiệu Nghiêđ nhú mảy:

- Cô muốn đi làm à, làm việc gì?

- Chưa biết, tôi còn đang suy nghĩ.

Hiệu Nghiêđ cau mặt:

- Có nhất thiết phải làm khó tôi không?

- Tại sao anh nghĩ vậy?

- Cô muốn đi làm để bôi nhọ tôi phải không? Cô thừa biết là mọi người đàm tiếu về điều đó mà.

Thúy Văn nghiêm mặt:

- Anh ích kỷ thật, chỉ biết có mình mà thôi. Trong khi tôi thì đã quá chán cảnh thất nghiệp.
- Cái đó không phải là thất nghiệp
- Đó cũng là hình thức tra tấn tinh thần người khác, anh hiểu không? Nếu không cho tôi ra ngoài làm thì anh cho tôi đến công ty anh đi.

Hiệu Nghiêm nói dứt khoát:

- Không bao giờ.
 - Thế thì tại sao?
 - Vì tôi chưa bao giờ tin được cô. Tôi không muốn có người ngoài phá hoại sự nghiệp của tôi.
- “Người ngoài à? “ Thúy Văn nghĩ thầm. Mặc dù biết thực tế là như vậy. Nhưng khi nghe anh ta nói ra, cô vẫn thấy tức ghê gớm. Giống như anh ta cố tình sỉ nhục. Đã vậy thì cô sẽ làm theo ý mình. Có hơi hất mặt lên như sân sàng đối đầu với anh ta:
- Bất kể anh có lý do chính đáng hay không, tôi vẫn không để anh cản trở tôi, tôi sẽ làm theo ý tôi mà thôi.

Hiệu Nghiêm lạnh lùng:

- Nếu vậy cô hãy ở hẳn nơi cô làm, đừng bước chân về nhà này nữa.

Thúy Văn đứng lặng, choáng váng. Mãi đến mấy phút sau cô mới bình tĩnh lại, và cô trả lời Hiệu Nghiêm bằng hành động của mình. Cô bước đến bàn anh ta, cầm máy lên, bấm số của Hữu Tri, rồi đứng tựa cạnh bàn chờ.

Hơi lâu anh mới cầm máy lên:

- Alo

Thúy Văn nói ngay:

- Anh Tri này, tôi đã quyết định rồi, tôi đồng ý ra làm ở Vũng Tàu.

- Sao chị quyết định gấp vậy?

- Tại tôi thích thể, tôi thích đi xa.

- Khoan đã, như vậy bất tiện lắm. Để mai tôi gọi cho chị rồi sẽ bàn cụ thể hơn.

Thúy Văn bướng bỉnh:

- Khỏi bàn gì cả, tôi thích đi càng xa càng tốt. Ngày mai tôi sẽ đến đó nộp hồ sơ. vậy nhé, chào anh.

Nói rồi cô tắt máy, đặt xuống bàn. Cô nhìn thẳng vào mặt Hiệu Nghiêm:

- Từ đó tới giờ tôi chưa bao giờ làm trái ý anh, lần này cũng vậy. (Yess!! You go girl!!!)

Và không cần biết phản ứng của anh ra sao, cô bỏ đi vào góc phòng với cảm giác đầy phần nộ. Đây là lần thứ hai anh ta đuổi cô thẳng thường. Thật là nhục nhã. Vậy thì cô không nhu nhược nữa, vì nhịn như thế chẳng khác nào hèn nhất.

19. Chương 19

Cô không thấy phía sau cô. Hiệu Nghiêm cười gằn 1 cách giận dữ. Anh không nói gì, nhưng như thế không có nghĩa là buông xuôi cho cô muốn làm gì thì làm

Hôm sau đến công ty, việc đầu tiên là anh gọi Hữu Trí vào phòng:

- Anh giải thích đi, tại sao anh tìm chỗ làm cho Thuý Văn? Hình như anh chiều ý cô ta hơn là quan trọng thể diện của tôi?

Hữu Trí như đã đoán trước phản ứng này, anh nói 1 cách bình tĩnh:

- Chị ấy nắn nỉ tôi mãi. Anh hãy nghĩ xem, ở vị trí của tôi, tôi làm sao từ chối. Chị ấy là vợ anh mà, nói giám tiếp, chị ấy cũng là sếp của tôi.

Hiệu Nghiêm phẩy tay:

- Nhưng mối quan hệ giữa tôi với cô ta không bình thường như ngược khác. Anh cũng thừa biết chưa bao giờ tôi xem cô ta là vợ

Cách nói của Hiệu Nghiêm làm Hữu Trí thấy nhẹ lòng cho Thuý Vân. Nhưng anh vẫn giữ vẻ thản nhiên:

- Có thể tôi đã sai lầm, nhưng bây giờ chị Văn lỡ biết rồi

Hiệu Nghiêm chống tay xuống bàn, quay lại:

- Đó là công việc gì vậy?

- 1 là kế toán tổng hợp, hoặc làm phiên dịch, tùy chị ấy chọn

- Việc nào làm ở Vũng Tàu?

- Cái đó là công ty thương mại. Thật ra tôi cũng khuyên chị ấy đừng đi xa, dù sao chị Văn cũng là phụ nữ, lại có gia đình, đi như thế không tiện

Hiệu Nghiêm khoát tay:

- Cô ta đi xa như vậy, những người trong gia đình tôi sẽ nhìn vào tôi mà phê phán, tôi không muốn cô ta làm tôi mất thể diện

Hữu Trí nói như gợi ý:

- Thuý Vân muốn đi làm như vậy, chứng tỏ chị ấy không hề nhắm nhe vào công ty. Và cả 1 thời gian dài chị ấy cũng không tìm cách chen chân vào đây, anh không thấy vậy sao?

- Tôi có nhận ra chuyện đó, nhưng tôi chưa dám khẳng định

Anh cười nhếch môi:

- Thật ra tôi không muốn đề phòng 1 người lẽ ra phải là thân thiết với mình đâu. Tôi rất muốn xem cô ta là vợ, xây dựng 1 gia đình thật sự. Nhưng vị trí của tôi không cho phép tôi làm điều đó

- Anh đề phòng ông già vợ của mình?

- Điều đó hiển nhiên rồi

Hiệu Nghiêm ngược mặt nhìn lên trần nhà, dáng điệu tư lự:

- Tôi luôn sống trong tâm trạng đề phòng nội công ngoại kích. Anh có hiểu tâm lý đó nặng nề thế nào không? Đó là cái giá tôi phải trả cho sự lựa chọn của tôi đấy

Hữu Trí thở dài:

- Tôi biết, ở vị trí của anh có lẽ tôi cũng phải như vậy. Nhưng tôi khuyên anh, hãy vị tha với Thúy Vân 1 chút. Đã lỡ cưới rồi, không thể bỏ được, vậy thì anh hãy chấp nhận hoàn cảnh đi.

Hiệu Nghiêm im lặng, Hữu Trí hiểu anh đã nói chạm vấn đề nóng bỏng mà thầm lặng giữa 2 bên. Đó à chuyện của Yến Oanh.

Cả 2 chưa bao giờ đá động đến chuyện riêng tư của nhau, nhưng trong thâm tâm, Hữu Trí ngầm hiểu Hiệu Nghiêm vẫn chưa quên người yêu cũ. Cho nên Thuý Văn dù có vô tội, anh ta cũng khó mà tiếp nhận hoặc yêu thương cô.

Hiệu Nghiêm chợt quay lại, nói như quyết định:

- Nếu Thuý Văn muốn đi làm, cứ chiều ý cô ta. Nhưng anh chỉ nên giới thiệu cô ta làm phiên dịch, như thế sẽ không ảnh hưởng đến ai cả

Hữu Trí hỏi gặng:

- Anh không muốn chị Văn đi xa à?

Hiệu Nghiêm nói lơ lửng:

- Tôi không muốn có sự xáo trộn trong gia đình

- Nhưng chị ấy bước bình lăm, tôi không tin là sẽ thuyết phục được

Hiệu Nghiêm khoát tay:

- Nếu muốn, anh sẽ làm được đấy. Có rất nhiều cách để đối cô ta.

Hữu Trí suy nghĩ 1 lát, rồi nhìn Hiệu Nghiêm 1 cách ý nghĩa:

- Anh biết không giám đốc, anh đang giữ 1 kho báu trong tay mà không biết khai thác đấy. Vợ anh rất thông minh và nhiều năng lực

- Thế à? - Hiệu Nghiêm hỏi thờ ơ.

- Chị ấy biết 3 ngoại ngữ, lại đi theo ngành ngoại thương. Nếu tuyển người, anh khó tìm ai hội nhiều điều kiện đến vậy. Chị ấy mà giao dịch với khách hàng thì tuyệt

Hiệu Nghiêm suy nghĩ 1 lát, rồi nói lạnh nhạt:

- 1 nhân tài mà thiếu đạo đức thì tác hại của nó ghê hớm hơn nhiều, anh không nhớ điều đó sao?

- Tôi không quan tâm. Vì trong mắt tôi, chị Vân là người vô hại và là vợ anh.

Hiệu Nghiêm khoát tay:

- Đừng nói chuyện này nữa, cứ làm vậy đi.

- Anh còn bàn chuyện gì nữa không?

- Không, anh cứ làm việc của anh đi.

Hữu Trí đi ra ngoài. Nhưng Hiệu Nghiêm vẫn ngồi yên bên bàn, lẳng lặng suy nghĩ. Những gì anh ta nói đã khơi gợi những ý nghĩ thầm kín của anh. Có điều anh không muốn thừa nhận

20. Chương 20

Sống cùng nhà với Thuý Văn rồi, anh lơ mơ cảm thấy cô không ghê gớm như anh tưởng. Anh không khẳng định cô hoàn toàn vô hại, nhưng tích cách của cô không làm anh dị ứng như đã từng có thành kiến.

Hiệu Nghiêm rất ngạc nhiên khi nhớ lại những gì Hữu Trí nói về cô. 1 điều gần như anh không biết, cô ta biết 1 lúc 3 thứ tiếng. Nếu tuyển nhân viên anh chỉ đòi hỏi thế là cùng

Mà cũng không ngờ cô ta nhút nhát như thế, cô ta không dám tự mình bung ra mà phải dựa vào Hữu Trí. Như thế này không chừng chính Hữu Trí ủng hộ sự nổi loạn của cô ta. Có thể lắm chứ

Buổi chiều vừa về nhà, anh đã nghe tiếng cười nói văng xuống phòng khách. Anh lên lầu, và đẩy cửa phòng bé Hân xem chuyện gì. Trong phòng, con bé đang mặc chiếc áo dài và rộng thùng thình, nó đang hai tay vẫy như cánh vịt, chân nhún nhún như lò xo. Thục Linh và Thuý Văn ngồi trên giường tán thưởng. Con bé hứng hì làm trò nhiều hơn, cả 3 hình như mới đi mua sắm về. Vì anh thấy những gói to nhỏ còn vương vải trên giường:

Hiệu Nghiêm bước hẳn vào phòng. Thấy anh, bé Hân reo lên:

- Anh 2, coi em múa nè, đẹp không?

Hiệu Nghiêm mỉm cười:

- Mặc áo của ai mà rộng thùng thình vậy, coi chừng té đấy

Con bé noi như khoe:

- Tụi em mới đi chợ về nè, gom hết chợ về luôn, đi với 2 chị vui quá trời

Hiệu Nghiêm quay qua nhìn Thúy Văn, nãy giờ cô ngồi im như không quen có người lạ trong phòng. Thái độ thay đổi hẳn với lúc nãy. Anh phớt lờ thái độ đó và noi như thông báo:

- Anh Trí bảo công ty thương mại đã tuyển đủ người, em có thể xin làm thông dịch viên, nếu em muốn đi làm ngay, còn không thì phải tự tìm mấy nơi khác

Giọng anh có vẻ ngọt ngào hơn, đó là khi có mặt mọi người, như 1 sự thoả thuận ngầm. Thúy Văn gật đầu:

- Vậy hả, để em nghĩ lại xem.

Bé Hân tò mò:

- Bộ chị định đi làm hả chị Vân, chị làm ở đâu vậy? Và có đi suốt ngày như anh 2 với anh 3 không?

- Có chứ, ai đi làm cũng phải vậy thôi.

Mặt con bé tiu ngĩu:

- Chị mắc đi suốt ngày, ở nhà không có ai chơi điện tử với em, buồn thấy mồ. Thôi chị đừng làm gì đi.

Thục Linh cốc đầu con bé:

- Con nhỏ này, không lẽ chị Văn ở nhà để chơi với em. Chị ấy phải đi làm nữa chứ

- Thế chị đến công ty làm chung với anh 2 phải không, như thế anh và chị cùng đưa em đến trường 1 lượt,

vui thật

Hiệu Nghiêm lắc đầu:

- Chị Văn không làm ở công ty mình, ở đó không có công việc nào thích hợp với chị ấy cả, em hiểu không?

Bé Hân tin ngay, không cần giải thích gì thêm. Thục Linh thì có vẻ nghĩ ngợi nhưng không nói gì

Không khi vui vẻ lúc này đã lắng xuống, nhất là vì Thúy Văn cứ ngồi im. Một lát cô đứng lên đi về phòng mình. Còn lại mấy anh em, Thục Linh hỏi khẽ:

- Như thế có kỳ không anh 2, nhà mình có công ty mà chị ấy lại đi ra ngoài làm, em sợ mấy bác phê bình đấy

Hiệu Nghiêm khoát tay:

- Anh sẽ có cách giải thích, em đừng lo

Anh ngồi lại 1 lát, rồi đi về phòng Thúy Văn cũng từ phòng tắc bước ra. Anh đứng tựa cạnh bàn nhìn cô:

- Tôi thấy cô nên làm thông dịch, đừng tìm kiếm công việc hợp với cái nghề của cô nữa. Như vậy mọi người không có lý do gì để phê bình cô và tôi, cô nghĩ sao?

Thúy Văn yên lặng 1 chút, rồi nói nhát gừng:

- Tôi sẽ bàn chuyện này với anh Trí

- Tại sao không bàn với tôi?

- Tại sao tôi phải bàn với anh? - Thúy Văn hỏi vặn lại

Hiệu Nghiêm không hề nao núng trước thái độ đối đầu thâm lặng của cô và nói tỉnh bơ:

- Trước đây tôi đã từng nói, những việc cô làm sẽ ảnh hưởng đến tôi và ngược lại. Bây giờ cũng có lý do đó

Thúy Văn chợt ngược lên nhìn anh:

- Anh luôn luôn áp đặt tôi, ngay cả lúc tôi muốn vượt ra, tôi cũng không thoát được sự khống chế của anh.

Nói xong cô bỏ đi vào góc phòng, kéo màn lại. Cử chỉ vừa chống đối vừa có gì đó vùng vằng như đứa trẻ. Hiệu Nghiệm vẫn đứng yên bên bàn, hơi cúi đầu suy nghĩ. Anh chợt tự hỏi mình, thật sự anh có độc đoán với cô quá không?

Quả thật là anh đã như vậy. Và trên thực tế Thúy Văn không làm gì để đối đầu với anh, ngoài những phản kháng yếu ớt. 1 tích cách như vậy, có lẽ sẽ quá đáng nếu cứ gán ghép cho cô những tội lỗi mà anh tưởng tượng

Hiệu Nghiệm lắc đầu, không muốn nghĩ tới nữa. Dù sao cũng không thể thiếu thận trọng. Cả 2 đều cần thời gian để hiểu nhau hơn. Và anh tin đến lúc nào đó, Thúy Văn sẽ nhận ra rằng anh không đến nỗi ích kỷ như cô tưởng

Hôm sau vào công ty, anh đi ngay lên tìm Hữu Trí

- Sáng nay Thúy Văn đi phòng vấn phải không? Anh đến đó xem cô ta như thế nào. Tôi thấy cô ta hình như rất dễ mất bình tĩnh

- Có lẽ vậy. Chị ấy có vẻ hơi nhát khi ngồi trước người lạ. Nhưng tôi nghĩ, cái đó khắc phục được, so với những chi tiết đó, chị ấy có quá nhiều ưu điểm, anh không thấy sao?

Hiệu Nghiệm nhìn Hữu Trí chăm chú:

- Tôi cảm thấy anh hiểu cô ấy nhiều hơn tôi

- Ồ, cũng đâu có gì nhiều, tại tôi không bị thành kiến như anh.

- Hữu Trí nói xong vội đi ngay. Anh cảm thấy lúng túng trước cách nhìn và cách nói của Hiệu Nghiệm. Không biết đó là sự khám phá hay nghi ngờ. Nhưng dù thế nào đi nữa, anh vẫn nhột nhạt như mình bị bắt quả tang làm chuyện xấu

Anh đi ra ngoài đường, đầu óc vẫn suy nghĩ miên man. Anh chợt nhận ra sự thay đổi rất lạ ở Hiệu Nghiệm. Hình như có 1 vẻ gì đó dịu dàng hơn khi nói về Thúy Văn. Và 1 sự quan tâm thật sự về bản thân cô, chứ không phải sợ mất uy tín của công ty.

21. Chương 21

Tự nhiên ý nghĩ đó làm anh băng khuâng, không biết mình đang vui hay buồn

oOo

Hiệu Nghiêm ngồi 1 mình trong phòng, chìm đắm trong dòng suy nghĩ riêng. Sáng nay Thuý Văn đến công ty bằng xe riêng của cô, với lý do là cô cần xe để đi lại trong giờ làm việc. Cách giải thích đó có vẻ hợp lý. Nhưng Hiệu Nghiêm biết rất rõ, đó chỉ là cái cớ để cô tránh tiếp xúc riêng với anh.

Những ngày đầu đi là, cô thụ động để anh đưa đón. Với anh, những lúc như vậy rất dễ chịu. Buổi sáng anh đưa bé Hân đến trường. Sau đó đến công ty cô rồi mới trở về công ty anh, buổi trưa cũng đón như thế. Và anh nhận ra khi có mặt bé Hân, cô nói chuyện cởi mở rất linh hoạt. Nhưng khi chỉ còn 2 người trong xe, vẻ dễ thương đó biến mất. Còn lại là cử chỉ khép kín khó khăn.

Đó là thái độ thường xuyên trước đây khi cô tiếp xúc với anh ở công ty, lúc 2 người chưa cưới. Sau này anh mới nhận ra rằng, lúc đó cô không có thái độ kháng ngầm ngầm, chắc có lẽ anh không bị nhiều thành kiến như vậy

Mà cũng không thể trách Thuý Văn. Vừa mới ra đời đã gặp phải 1 áp lực nặng nề như vậy, cô làm sao mà vui cho nổi. Bây giờ nhớ lại cách xử sự nặng tay của mình trước đó, anh thấy có 1 chút hối hận

Quả thật là cô rất hiền, rất dễ thương, tuy có hơi bướng 1 chút

Chợt nhớ ra. Hiệu Nghiêm đứng dậy đến tủ lấy hồ sơ của Thuý Văn ra xem. Đây là hồ sơ mà trước đây cô nộp để xin việc. Trong công ty chưa có nhân viên nào có nhiều bằng cấp như cô. Nhưng cuối cùng cũng không có ai bị đẩy xuống làm công việc tạp nham như cô. Nhớ lại chuyện đó, anh thấy nao nao.

Hiệu Nghiêm nhìn lướt qua bản lý lịch. Hôm nay đúng là ngày sinh nhật của Thuý Văn. Rất may là anh đã nghĩ ra chuyện này sớm. Anh nhìn đồng hồ rồi cất tập hồ sơ vào tủ và rời khỏi công ty.

Đích thân anh đến bưu điện chọn 1 bó hoa thật đẹp và yêu cầu gửi đến chỗ làm của Thuý Văn

Anh trở về công ty giải quyết vài việc rồi lại ngồi 1 mình trong phòng suy nghĩ miên man về cô. Anh hình dung thái độ ngỡ ngàng của cô khi nhận thái độ thân thiện của anh. Lúc ở nhà cũng vậy. Bao giờ cô cũng có vẻ ngạc nhiên khi anh quan tâm đến cô bằng những săn sóc nhỏ nhỏ. Có lẽ cô không quen như vậy

Rồi em sẽ quen, và sẽ không cảm thấy có chồng là địa ngục như em đã từng nghĩ. Hiệu Nghiêm nghĩ thầm với 1 chút âu yếm

Chợt có tiếng chuông reo. Anh nghiêng người tới nhắc máy. Phía bên kia là giọng Thuý Văn:

- Alô, có phải là anh Nghiêm không?

- Văn hả?

- Vâng.

Im lặng 1 chút, rồi cô nói có vẻ thận trọng:

- Tôi đã nhận được điện hoa của anh, cảm ơn anh rất nhiều

- Chúng mừng sinh nhật

- Cảm ơn.

Hình như cô muốn nói gì đó nhưng còn ngập ngừng. Hiệu NghiêM cầm ống nghe, kiên nhẫn chờ. Nhưng cuối cùng ôc không nói gì và gác máy. Có lẽ cô không quen nói chuyện riêng tư với anh, mà cũng không biết gì để nói

Hiệu NghiêM rất muốn biết cô có vui không? Nhưng cách nói của cô không bộc lộ được gì để anh có thể đoán. Vừa là vợ chồng, vừa là xa lạ để chinh phục, anh thấy nó hay hay.

Buổi trưa anh định về thì Yến Oanh gọi cho anh. Đây là lần đầu tiên cô gọi điện đến chỗ anh làm việc kể từ sau đám cưới. Điều đó làm anh rất ngạc nhiên

- Có chuyện gì vậy Oanh?

- Anh NghiêM, chiều nay đi làm về, anh hãy đến gặp em được không anh?

- Chuyện gì vậy em?

- Gặp rồi sẽ nói, em đang buồn lắm, em cảm thấy không đủ sức chịu đựng được nữa

- Tại sao? Chồng em hắt hủi em à?

- Chuyện dài lắm. Gặp rồi em sẽ nói

- Em muốn gặp ở đâu?

- Ở khách sạn. Chiều nay 5 giờ em sẽ đến đó và sẽ gọi điện cho anh biết số phòng

Hiệu NghiêM bắn khoản:

- Có nên không em? Tại sao lại gặp ở đó?

- Em những như vậy sẽ kín đáo, ra ngoài sợ gặp người quen la9 m

- Thôi được, chiều gặp sẽ nói tiếp

Yến Oanh nói ảo não:

- Nếu anh không đến, chắc em sẽ chết mất

Nói xong cô gác máy. Hiệu Nghiêm đứng chống tay xuống bàn, lặng lẽ suy nghĩ, đúng hơn là lo lắng. Tình cảm với Yến Oanh vẫn còn nặng trong lòng anh. Cho nên 1 chút buồn vui của cô cũng vẫn là quan trọng với anh.

Anh bị cái hẹn chị phối đến nỗi quên mất món quà đã tặng Thuý Văn sáng nay. Và ý định làm 1 buổi tiệc cho cô cũng bay biến đâu mất

Buổi trưa gặp nhau ở nhà, anh hoàn toàn không có 1 cử chỉ gì tỏ vẻ quan tâm đến cô, cũng không thấy vẽ ngơ ngàng, chờ đợi thầm lặng

Cuối cùng Thuý Văn chỉ quay qua nói chuyện với Thực Linh. Còn anh thì ăn 1 cách lơ đãng vì cái đầu còn đeo đũa?i những ý nghĩ lo lắng

Khi lên phòng, Thuý Văn nhắc lại:

- Sao anh nhớ được ngày sinh nhật tôi? Nếu không có món quà của anh, tôi cũng đã để nó qua 1 cách lặng lẽ. Cảm ơn anh nhiều lắm

Câu nói của cô làm Hiệu Nghiêm sực nhớ lại ý định của mình. Nhưng anh xem trọng cái hẹn với Yến Oanh hơn. Anh nói 1 cách thờ ơ:

- Chuyện nhỏ thôi mà. Nhưng mong là cô vui vẻ

- Thật sự là tôi rất vui.

- Vậy à?

Anh nhìn cô hơi lâu, rồi quyết định:

- Tôi any cô có đi đâu không?

- Không đi đâu cả

- Vậy chúng ta sẽ đi chơi, coi như là 1 buổi tiệc nhỏ mừng sinh nhật cô. Đồng ý chứ?

- Tôi không từ chối

- Vậy thôi sẽ đặt phòng trước ở nhà hàng Hoa Hồng

Thúy Văn hơn ngạc nhiên nhưng chỉ đáp nhỏ:

- Vâng

Hiệu Nghiêm không nói gì nữa. Anh bước đến bàn lấy quyển sách rồi nằm qua giường đọc. Thúy Văn cũng vào góc phòng của mình như vừa rồi giữa cô và anh không có chuyện gì xảy ra.

Buổi chiều Hiệ Nghiêm đến khách sạn, Yến Oanh đang chờ anh ở đó. Khi cách cửa khép lại rồi, cô nhào vào ôm cổ anh, gục đầu trên vai anh trong 1 cử chỉ vừa buồn khổ tội nghiệp vừa như khát khát bốc lột tình cảm

Hiệu Nghiêm rất ngạc nhiên về cử chỉ đó. Anh im lặng vuốt nhẹ vai cô, dịu dàng:

- Chuyện gì vậy em?

Yến Oanh ngược lên:

- 2 đứa gặp nhau thế này, tội lỗi quá phải không anh?

Hiệu Nghiêm không trả lời, chỉ chăm chú nhìn vào mắt cô như 1 câu hỏi. Rồi không thấy cô trả lời, anh lên tiếng:

- Anh không xem trọng chuyện đó bằng suy nghĩ của em. Em nói đi, chuyện gì vậy? Em đang rất buồn phải không?

- Buồn ghê gớm. Em nhận ra bây giờ em mất tất cả, sai lầm ghê gớm anh ạ

Hiệu Nghiêm dìu cô ngồi xuống giường:

- Em muốn nó sai lầm gì?

- Sai lầm vì đã lấy anh Trí

- Anh ấy ngược đãi em à?

- Gần gần như vậy

Hiệu Nghiêm hơi nghiêng đầu suy nghĩ 1 chút rồi lắc đầu

- Anh không nghĩ Hữu Trí là người như vậy, chơi với anh ấy từ nhỏ nên anh biết, anh không thể thô bạo được với ai cả. Có lẽ em đã bị ấn tượng rồi Oanh ạ

Yến Oanh lắc đầu:

- Em có nói là anh ấy thô bạo đâu. Nhưng thà là thô bạo mà con quan tâm đến em, còn hơn lúc nào cũng coi em là người lạ

Hiệu Nghiêm im lặng nhìn cô. Ví tế nhị, anh chưa bao giờ hỏi cô về cuộc sống của 2 người. Nhưng anh tin Hữu Trí sẽ yêu được cô. Vì anh ta chưa từng yêu ai. Và Yến Oanh rất dễ chinh phục người khác bằng sự dịu dàng của mình. Còn nếu như chưa có được tình yêu thì chắc chắn anh ta cũng sẽ không làm cô đau khổ. Như vậy thì là chuyện gì?

Anh rất sợ sự sắp đặt của mình sẽ có kết quả ngược lại. Nếu vậy thì anh càng có lỗi với cô hơn.

Bên cạnh anh, Yến Oanh ngồi gục đầu buồn phiền. Dáng điệu làm cho người khác phải xao động vì sự yếu đuối của cô. Chỉ 1 cách ngồi như thế cũng đủ làm anh thấy yếu mềm. Anh choàng tay qua người cô:

- Anh không bắt em kể chuyện thâm kín riêng. Nhưng nếu được, hãy nói cho anh biết, Hữu Trí có gì để em không hài lòng? Nói hết với anh đi.

Thấy Yến Oanh vẫn cứ gục đầu, anh hỏi tiếp:

- Anh ấy có rộng rãi với em không? Em sống thoải mái không?

Yến Oanh ngước lên, buồn rầu:

- Em biết anh đã tạo điều kiện để anh kiếm tiền. Em hiểu lòng anh lắm. Và quả thật đời sống vật chất của em quá đầy đủ. Có điều

Giọng cô ghen lại:

- Cô điều anh ấy không bao giờ quan tâm tới em. Cũng như anh đã không quan tâm đến Thuý Văn vậy. Và điều làm em thất vọng nhất là anh ấy đã từng yêu 1 người, 1 người rất gần với anh.

Hiệu Nghiêm nhú mày:

- Không có lý nào như vậy. Anh ở gần anh ấy suốt mười mấy năm, anh biết chuyện đó rất rõ. Nếu không thì anh đã chẳng điên khùng làm mai cho em.

- Trước đây em cũng nghĩ như vậy. Nhưng sau này em mới phải hiện ảnh yêu người đó.

- Đừng đa nghi vậy Oanh.

Yến Oanh kêu lên:

- Em không đa nghi, em chỉ nói những điều chắc chắn. Anh có biết anh ấy yêu ai không? Là vợ anh đó, Thuý Văn đó. Nếu hoài nghi em, hãy hỏi thẳng anh ấy đi.

- Không thể như vậy được

Hiệu Nghiêm vừa nói vừa đứng bật dậy. Anh nhìn Yến Oanh vừa nghiêm khắc vừa phũ phẫn. Nhưng khi thấy vẻ mặt đau khổ căm lạng của cô, 1 liên tưởng vụt đến trong đầu bắt buộc anh phải tin. Và anh hoàn toàn bị chấn động vì điều đó

22. Chương 22

Hiệu Nghiêm buông mình xuống giường, ôm đầu chán nản:

- Tất cả là tại anh, có lẽ anh đã phạm 1 sai lầm ko thể cứu vãn được.

Yến Oanh níu tay Hiệu Nghiêm:

- Ko đâu. Vẫn còn kịp nếu anh ly dị với Thuý Văn. Bây giờ anh ko còn lệ thuộc vào ông Nhị nữa, ly dị đi anh, nếu ko thì sau này chúng ta sẽ khổ suốt đời.

- Ko đơn giản vậy đâu Oanh.

- Tại sao ko đơn giản chứ? Anh chỉ yêu em, còn anh Tri thì yêu chị Văn. Tại sao mình ko làm theo ý mình muốn chứ?

HN lắc đầu:

- Khi yêu, người ta còn có thể thay đổi. Nhưng khi lập gia đình rồi, mọi thứ đều có nền tảng, muốn đập đổ ko phải dễ đâu.

- Ko có gì khó cả. Anh và em đều chủ động ly dị thì mình sẽ đạt được ý muốn. Em chỉ sợ anh ko muốn thôi.

HN ôm cô vào lòng:

- Em là người duy nhất mà anh yêu và muốn sống với em hơn bất cứ ai. Em hiểu điều đó mà.

- Vậy thì hãy đập bỏ mọi thứ khác đi, sống với em đi. Đã đến lúc mình sống cho mình rồi anh ạ.

HN cúi đầu, trán cau lại suy nghĩ căng thẳng. Nhưng Yến Oanh ko để anh có thời giờ suy nghĩ gì khác ngoài cô. Cô đứng dậy, tắt đèn. Hành động của cô làm HN ngẩng đầu lên ngạc nhiên. Trong cử chỉ đó, môi anh chạm vào môi cô khi cô cúi xuống. Yến Oanh thì thầm:

- Từ đó tới giờ mình chưa bao giờ được riêng tư như vậy, em thấy thích lắm. Còn anh?

- Anh...

HN trả lời bằng 1 cái hôn. Và ko hẹn mà cả 2 đều có chung 1 ý muốn, 1 sự ham muốn mãnh liệt ko gì kèm chế nể. Yến Oanh vẫn giữ giọng nói thì thầm bên tai anh:

- Anh là của em chứ ko phải là của cô ấy. Trước kia em bằng lòng chỉ giữ trái tim của anh. Nhưng bây giờ em muốn anh là của em hoàn toàn. Cả em cũng vậy, em cho anh nguyên vẹn, điều mà anh Tri ko thể có. Cách nói của cô càng như làm bùng cháy trong lòng HN ngọn lửa mê đắm, thiêu rụi mọi lý trí. Và anh cũng cuồng nhiệt thì thầm bên tai cô:

- Anh chưa bao giờ quan hệ với TV, chỉ có 2 đứa là trọng vẹn với nhau phải ko em?

- Vâng.

Yến Oanh trả lời với tất cả sự sợ hãi. Và mọi chuyện cứ diễn ra như cái gì đến là phải đến. Ko còn bị lý trí chi phối. Và trong cơn hoan lạc đó, YO chấp nhận cái đau xé rách để được điều mình mong muốn. Bởi vì cô quá tuyệt vọng, chờ đợi.

Chợt có tiếng tín hiệu của máy. HN nghiêng người tới tắt nó, quăng bừa trên đầu giường. Trong đầu anh bây giờ chỉ còn niềm hoan lạc trước mắt.

Cả 2 ở khách sạn đến khuya và chia tay như 1 đôi tình nhân lén lút. HN đi xuống đường, ngồi vào xe, anh ngược lên nhìn khung cửa sổ còn thấp thoáng bóng YO đứng nhìn theo anh. 1 cảm giác gì đó đau đớn gợn lên trong lòng anh ko giải thích được. Anh lắc đầu cố ko nghĩ tới cái gì khác nữa và cho xe lướt tới như 1 người mộng du.

Về nhà, anh bồn thần đi lên phòng. Lần đầu tiên anh có cảm giác mình ko phải là mình, ko còn là mình nữa.

Đèn trong phòng đã tắt. Hoàn toàn yên lặng. HN thay đồ quăng bừa qua bàn rồi lặng lẽ xuống nhà mang chai rượu và chiếc ly lên phòng.

Trong bóng tối, anh ngồi uống lặng lẽ với cơn buồn day dứt.

Hôm sau anh dậy muộn. Khi anh đi làm thì TV đã ra khỏi nhà. Đến trưa thì cô ko về nên cả 2 ko gặp. TV nhắn về là đi ăn trưa với khách hàng. Nếu Thực Linh ko nói lại thì anh cũng ko biết cô đi đâu.

Buổi tối khi có mặt 2 người trong phòng, anh đến đứng phía ngoài bức màn nói vọng vào:

- Tôi có thể vào phòng cô ko?

TV kéo màn qua, như tiếp khách. Cô đang ngồi quỳ trên mặt nệm, tay cầm chiếc lược trong dáng điệu bình thản. Thậm chí cười mỉm như tiếp người bạn lần đầu tiên đến nhà. Cô chỉ nhìn anh chứ ko tìm cách hỏi chuyện.

HN ngồi dựa lưng vào tường, đối diện với TV. Anh im lặng quan sát thể giới bé nhỏ của cô. Đây là lần đầu tiên anh thâm nhập vào thể giới này và rất ngạc nhiên khi TV trang bị góc phòng mình cũng đầy đủ như 1 phòng riêng thật sự.

Anh quay lại nhìn cô:

- Tôi ko biết là cô thích nghe nhạc và xem tivi.

- Đó là nhu cầu bình thường của mọi người.

- Trong phòng có sẵn, tại sao cô phải mang thêm về cho chật?

TV chỉ lắc đầu chứ ko trả lời. Những ngón tay thon thả của cô vẫn thờ ơ lướt trên chiếc lược. HN ko thể

rời mắt khỏi cử chỉ ấy, như 1 phát hiện mới lạ. Mãi 1 lúc sau anh mới nhìn được chỗ khác và trở lại vấn đề:

- Dù sao cô cũng ko nên cách biệt quá như vậy.

TV vẫn ko trả lời. Trên môi cô vẫn là nụ cười nhả nhặn như khi người ta tiếp khách chưa thân. Cô đang tự hỏi anh ta vào đây để làm gì sau khi đã cho cô leo cây 1 cách bẽ bàng. Anh ta có thể nói chuyện thân nhiên như thế thì... đúng là cô chẳng có gì để nói nữa.

Nhìn thái độ của cô, HN ko đoán được cô đã quên chuyện hôm qua hay đó là phản ứng của sự tự ái. Anh mong điều thứ 2 xảy ra hơn và sẵn sàng xin lỗi

). Nhưng nhìn mãi ko thấy TV có thái độ gì, anh buộc lòng lên tiếng.

- Xin lỗi cô về chuyện tối qua. Lúc đó tôi có cái hẹn bất ngờ nene ko gọi điện cho cô được.

- Ko sao, tôi ko để ý đâu.

- Hôm qua cô có đến đó ko?

TV mím môi, tự ái dâng lên làm cô muốn khóc. Tối qua cô đã gọi điện cho HN ở nhà hàng. Nghe tiếng tắt máy, cô đã ngỡ ngàng ko ít. Cô đã ngồi 1 mình trong phòng chờ anh ta đến khuya. Đã nghĩ ra đủ chuyện để lý giải hành động đó. Nhưng ko có kết luận gì ngoài sự ý thức rằng mình đang lỗ bịch bởi vì anh ta ko hề quan tâm đến việc chúc mừng sinh nhật cô.

Đêm qua khi nghe anh ta về, cô vẫn nằm im. Và tự nhủ đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng cô tin vào những cử chỉ quan tâm của anh ta.

TV ngồi yên, đầu óc lướt qua vô vàn ý nghĩ. Nhưng trên hết là cảm giác xấu hổ tự ái. Cô ko để ý cái nhìn quan sát chăm bẵm của HN. Cho đến lúc anh phải lên tiếng nhắc lại:

- Cô nghĩ gì vậy TV?

TV ngước lên:

- Tôi đang nhớ chút chuyện riêng. Sao ạ?

- Tôi muốn biết hôm qua cô có đến đó ko?

Sợ anh ta đến hỏi nhân viên nhà hàng, cô đành nói thật:

- Tôi có đến và có gọi điện cho anh. Nhưng tôi nghĩ anh bận gì lắm nên ko nói chuyện được. Thế là tôi về.

HN hơi sượng người. Anh nhớ lại chuyện xảy ra đêm qua. Lúc đó anh tắt phăng máy ko chút bận tâm. Và trong cơn mê đắm anh đã ko 1 thoáng nhớ đến cái hẹn với cô.

- Tôi bất lịch sự thật, lần đầu tiên hẹn đi chơi vậy mà lại cư xử như vậy. Xin lỗi cô!

TV chỉ lắc đầu và cười. Cô đang âm thầm trấn áp cảm giác bẽ bàng của mình và thầm mong anh ta đi ra ngoài cho rồi. Nhưng anh ta vẫn cứ ngồi đó, gần quá gần. Và chính vì ko quan quá nhỏ nên sự gần gũi đó có vẻ thân mật. HN ko hiểu anh ta đang làm cho cô muốn chạy trốn để khỏi phải thấy anh ta.

Giọng HN chợt vang lên, kéo cô về thực tại:

- Cô hay nhờ vả Hữu Tri lắm à?

- Sao kia?

Bị hỏi đột ngột, TV ngẩng nhanh lên nhìn anh ta, ngơ ngác. Cử chỉ của cô làm HN thoàng cười châm biếm:

- Sao vậy? Sao cô có vẻ giật mình vậy?

- Tôi hơi bất ngờ vì anh chuyển đề tài nhanh như vậy?

- Vậy cô có thể trả lời ko? Và tôi thích nghe nói thật.

- Anh ko đồng ý vì anh Tri giúp tôi đi làm phải ko?

- Tôi hơi lạ là tại sao cô ko nói thẳng với tôi.

TV suy nghĩ 1 chút rồi nói nhỏ:

- Ko ngờ anh tự ái vì chuyện đó. Tại sao đến giờ anh mới nói ra?

- Tôi có lý do riêng. Cô trả lời đi.

TV nhìn thẳng vào mắt anh ta, giọng thẳng thắn:

- Nếu đặt vào vị trí của tôi, anh sẽ hiểu tại sao tôi ko nhờ anh.

- Tôi ko hiểu. Nhưng khi dựa vào Hữu Tri, cô ko thấy vậy là kỳ sao? Anh ấy là trợ lý của tôi kia mà.

- Lẽ ra là thế, lẽ ra anh ấy phải đứng về phía anh để đối lập với tôi. Nhưng anh ấy hiểu tôi ko có ý phá hoại công ty, 1 điều mà anh ko hiểu. Điều đó làm tôi tin cậy anh. Còn ảnh thì rất tốt đối với tôi.

Cô im lặng 1 chút rồi nói rành rọt:

- Đó là lý do tại sao tôi hay nhờ vả ảnh.

HN tiếp tục điều tra:

- Ngoài chuyện này ra, còn chuyện gì nữa ko?

TV ko hề giấu giếm:

- Lúc trước khi đi làm ở công ty, anh ấy cũng hay giúp đỡ tôi những chuyện lặt vặt. Và những thứ này là của ảnh tặng đấy.

Vừa nói cô vừa khoát tay chỉ về phía dàn máy, vẻ mặt thành thật:

- Tôi nhờ cậy anh ấy nhiều quá, nhất định tôi sẽ tìm cách trả ơn anh ấy. Nếu xem tôi là người nhà thì anh hãy làm điều đó giúp.

HN nhìn theo hướng tay cô. Trong anh chợt bùng lên 1 tình cảm mâu thuẫn gay gắt. Anh ko giải thích hết được, nhưng nó làm anh muốn nổi điên

TV ko hiểu ý nghĩ của HN, cô vẫn thành thật 1 cách thơ ngây:

- Điều làm tôi quý mến anh ấy là ảnh ko tách rời tôi ra khỏi gia đình anh và xem tôi như 1 thành viên bình đẳng. Nếu ở vị trí của tôi, anh sẽ hiểu điều đó an ủi tôi thế nào.

HN đứng phắt dậy. Anh muốn dang tay tát cho cô 1 cái

Nhưng có 1 cái gì đó thuộc về lý trí ngăn cản lại (thế là biết khôn đấy). Anh gạt tấm màn đi ra ngoài, trước cái nhìn ngơ ngác của TV.

23. Chương 23

HN ra ban công đứng hút thuốc. Gió đêm làm thân kinh anh đỡ căng thẳng 1 chút. Qua phút choáng váng, anh cảm thấy buồn thật buồn. 1 nỗi buồn day dứt vì nhận ra bằng sự sắp đặt của mình dẫn đến 1 đổ vỡ ko trách khỏi.

Anh thật kinh ngạc khi biết HT có thể có tình cảm như thế với TV. Nó có từ lúc nào và tại sao HT đồng ý lấy YO? Thật ko hiểu anh ta nghĩ gì. Ko lẽ anh ta cũng hy sinh như anh? Ko lẽ anh ta yêu cuồng nhiệt và cao thượng như vậy?

Và điều quan trọng hơn là TV có đáp lại tình cảm đó ko? Thái độ của cô ta có vẻ vô tư quá. Nhưng anh ko tin cô ta ko biết. Cô ta cứ bám lấy HT mà nhờ vả, trong khi lẽ ra người đó phải là anh. Rốt cuộc thì cô ta là người thơ ngây hay thâm hiểm đây?

Có phải TV muốn chinh phục HT để trả thù anh và YO? Nếu vậy thì chỉ có thể ly dị mà thôi.

Những ngày tiếp theo, cuộc sống trở nên nặng nề đối với cả 2 người. HN mang trong lòng sự say dứt nặng nề. Anh ko nói gì với HT nhưng cũng ko vô tư với cả anh ta lẫn TV.

TV ko hiểu tâm lý đó. Cho nên cách cư xử lạnh nhạt của anh ta làm cô lý giải theo ý nghĩ của cô. Từ trước đến giờ anh ta đã vậy, bây giờ có tiếp tục như vậy cũng ko làm cô buồn hơn. Có điều cô hơi ngạc nhiên vì có lúc anh ta đâm ra tử tế với cô.

Đi làm được rồi, cô càng có lý do để tránh mặt HN hơn. Buổi trưa cô ít về nhà với lý do đi ăn với khác. Buổi tối lại rút vào góc phòng của mình. Có điều khác trước là giờ đây cô có quá nhiều chuyện để quan tâm, nên ko bị cho phối vì cuộc sống nặng nề của gia đình.

o O o

TV vừa đến văn phòng thì cô thư ký từ trong phòng đi ra:

- Chị Văn, sếp bảo khi nào chị đến thì lên gặp sếp.

- Vậy hả?

TV đi vội về phòng mình cất đồ rồi đi lên tầng trên. Nhưng cô chưa lên hết cầu thang thì ông Quang đã đi xuống. Thấy cô, ông đứng lại:

- Cô Văn vào đây. Tôi có chuyện cần trao đổi với cô.

Cả 2 đi vào phòng ông. Ông đến bàn lấy tờ giấy đưa đến trước mặt cô:

- Bên công ty được nhờ chúng ta đưa người qua giúp họ tiếp 1 phái đoàn từ Pháp qua. Người của họ bận công tác chưa về kịp. Còn bên chúng ta thì cô Uyên vừa nằm viện, chẳng còn ai ngoài cô còn nghỉ phép. Cô có thể thay cô Uyên được ko?

Thấy vẻ ngần ngại của TV, ông nói tiếp:

- Tôi biết cô chưa từng thông dịch cho người Pháp. Nhưng tôi đã nghiên cứu hồ sơ của cô trước đây. Cô nói được tiếng Pháp phải ko? Vậy thì cứ mạnh dạn đi nào.

TV vẫn e ngại:

- Nhưng tôi chỉ học trên lý thuyết chứ chưa có điều kiện nói nhiều. Tôi sợ...

Ông Quang khoát tay:

- Họ qua đây chủ yếu là để thăm dò thị trường, ko có gì căng thẳng lắm đâu.

Ông đẩy tờ giấy về phía cô:

- Đây là chương trình tiếp đoàn. Cô hãy về xem trước 1 ngày. Còn hôm nay cô có thể nghỉ.

TV miễn cưỡng cầm lên, xem lướt qua. Lịch làm việc kéo dài trong 2 ngày, rồi còn đi xuống tỉnh nữa. Cô ko ngại đi xa nhưng ko hiểu sao lần này cô hơi bị căng thẳng.

TV vội vã về nhà. Cô lôi những băng cassette dạy tiếng Pháp ra ôn suốt ngày nhưng vẫn còn tâm trạng bồn chồn. Số cô thật là xui. Mới tháng trước phải liều lĩnh tiếp đoàn từ Anh đến vì anh Hiếu bị tai nạn. Nhưng lần đó ko có trục trặc gì vì cô nói tiếng Anh rất thông thạo. Nhưng lần này ko biết có gặp trở ngại gì ko.

TV hồi hộp ko ngủ được. Cô cứ loay hoay xem lại bài rồi nghe băng đến khuya. Chợt HN vén màn nhìn vào:

- Cô làm gì vậy?

TV gỡ phone ra khỏi tai, ngược lên:

- Anh hỏi gì?

- Cô làm gì thức khuya vậy?

- Tôi muốn ôn bài 1 chút. Nhưng có chuyện gì vậy?

HN ko trả lời, anh có vẻ quan tâm đến khía cạnh khác:

- Tại sao phải ôn bài? Cô đã thông dịch gần đây thời gian mà vẫn chưa thông thạo à?

TV miễn cưỡng:

- Tôi chỉ rành chuyên môn, còn những việc ko phải của mình làm sao tôi rành được. Tôi có phải là thánh đâu.

- Tại sao phải làm những việc ko phải chuyên môn?

- Chuyện trong công ty tôi, anh ko biết đâu.

Nhưng HN ko có ý định bỏ cuộc, anh hỏi tới:

- Cô nghĩ tôi ko coa quyền bit công việc của cô sao? Hay là tôi ko đủ trình độ để hiểu?

TV thoáng nhăn mặt nhưng ko trả lời. Cử chỉ khó chịu của cô ko lọt qua mắt HN. Nét mặt anh cũng cau lại:

- Cô có vẻ ko muốn nói với tôi chuyện của cô?

TV buột miệng:

- Tại sao tôi phải nói với anh?

Nói xong câu đó, cô thấy mình hơi quá đáng. Nhưng quả thật là như thế. Mọi quan hệ giữa cô với HN ko bình thường như người khác. Nên ngay cả nói những điều bình thường cũng thấy là ko cần. Và cô quay mặt chỗ khác, tùy anh ta hiểu.

HN nhìn cô với chút châm biếm trong ánh mắt:

- Cô ko quen nói chuyện với tôi chứ gì? Bì vì đó là cách hay nhất để cô giấu kín những điều bí mật của mình.

- Tôi ko có bí mật nào cần phải giấu kín cả.

- Phải ko? - Giọng anh càng có vẻ mỉa mai nhiều hơn.

TV rất dị ứng với cử chỉ và cách nói của anh ta. Cô đã quen với cung cách châm biếm lẫn vẻ khô khan khi anh ta tiếp xúc với cô nhưng vẫn ko thể nào thấy nó bình thường được. Nhất là khi nhớ lại cách anh ta nói với Yến Oanh. Tự nhiên cô nói thẳng thừng:

- Tôi trong sáng hơn anh nhiều, vì ít ra tôi ko hề yêu vợ của cấp dưới của mình. Rất may cho anh là anh Trí ko biết chuyện này. Nếu ko chắc anh ko giữ được 1 người trung thành với mình đâu.

HN quay phắt lại:

- Cô nói gì?

TV mím môi:

- Tôi nghĩ cách hay nhất là chấm dứt câu chuyện ở đây, trước khi đi đến xích mích. Tôi và anh ko bao giờ có cùng quan điểm đâu.

- Bởi vì người nào cũng có những dối trá cần giấu kín chứ gì?

TV ko trả lời. Cô chấm dứt cuộc nói chuyện bằng cách đeo phone lên và quay lại bấm nút cho máy chạy. Nhưng HN ko dễ dàng bỏ cuộc. Anh nghiêng người tới tắt máy và ngang nhiên gỡ phone trên đầu cô

Cử chỉ của anh làm TV quắc mắt lên:

- Tôi ko chấp nhận cách xâm phạm của anh.

Nói xong cô đứng dậy, bỏ ra ban công đứng, kết thúc 1 buổi nói chuyện sắp biến thành gây hấn. Thái độ quyết liệt của cô làm HN bất buộc phải bỏ cuộc, bỏ ra ngồi trước máy tính, bắt đầu làm việc.

1 lát sau, TV mới trở vào. Ko ai nói đến ai. Nhưng trận chiến thầm lặng đó chưa phải là kết thúc. Và vì nó ko bộc lộ nên nó ngấm ngấm khoét sâu thêm mâu thuẫn giữa 2 người.

Sáng hôm sau, trước khi xuống phòng ăn, HN chặn cô lại ở cửa. Anh nói mà mắt nhìn đi nơi khác:

- Trưa nay khách hàng mời tôi và cô đi ăn trưa. Yêu cầu cô sắp xếp đi với tôi. Vì cả 2 vợ chồng họ mời với tính cách gia đình. Hy vọng đừng làm tôi mất mặt.

- Ở đâu?

- Cô cứ ở lại công ty, trưa tôi qua đón.

- Tôi sẽ cố gắng.

Nói xong cô đi nhanh xuống cầu thang như muốn né tránh. HN đứng lại, cố ý chờ cô đi trước. Anh suy nghĩ 1 lát rồi quyết định ko ăn sáng ở nhà. Anh đi xuống phòng ăn nói với Tuấn Phong:

- Lát nữa đưa bé Hân qua trường giùm anh. Anh có hẹn phải đi gấp.

Anh quay qua TV, ngọt ngào với 1 cố gắng phi thường:

- Trưa nay anh qua đón em. Nhớ chờ anh.

TV trả lời bằng 1 cái gật đầu. Cô ko đủ sức đóng kịch với anh ta nữa. Sau cuộc gây hấn đêm qua, cô cảm thấy đã hình thành 1 bức tường ngăn cách ko có gì đập đổ được. Bề ngoài tưởng như ko có lý do gì cụ thể nhưng lý do nằm đằng sau cách đối xử ác cảm của anh ta đối với cô. Và bây giờ cô chỉ còn tâm lý bỏ mặc.

TV ăn sáng qua loa rồi lên phòng thay đồ đến công ty được theo lịch hẹn. Cô sẽ tháp tùng ban giám đốc đưa đoàn tham quan trong công ty. Sau đó sẽ có vài cuộc tiếp xúc khác tùy theo họ.

Trong đoàn gồm 3 người đàn ông lớn tuổi, 1 phụ nữ khá trẻ và 1 người thanh niên khoảng gần 30. Tất cả họ đều là đại diện của hãng dược phẩm nổi tiếng ở Pháp. Khi họ đến, hầu như tất cả các nhân viên đều ra đón. Họ hiếu khách đến nỗi tổ chức tiếp đón như nhà nước đón những nguyên thủ quốc gia nước ngoài đến thăm VN. Có cả hoa cho mỗi vị khách. Thật lòng trọng.

TV đi bên cạnh giám đốc, phiên dịch những lời chào của ông với khách. Cô run thầm trong bụng vì sợ mình ko hiểu hết ngôn ngữ phức tạp của họ. Rất may là họ nói chuyện cũng đơn giản nên cô nói rất trôi chảy.

Cả buổi sáng cô theo cả đoàn đi thăm quan các bộ phận trong công ty. Đến trưa thì khách được mời lại ăn trưa. Trong giờ giải lao, TV tranh thủ vào toilet rửa mặt. Khi vừa ra ngoài, cô gặp ngay 1 nhóm con gái đang túm tụm bàn về người thanh niên trẻ nhất trong đoàn.

24. Chương 24

- Phải nói là cả công ty ai cũng xông xáo về anh ta cả. Các cô giữ TV lại hỏi tít tít:

- Chị phiên dịch ơi, anh đó tên gì vậy chị? Cái người thanh niên mặc áo trắng ấy. Chị có biết tên anh ta không?

- Anh ấy tên là Lê Vin.

- Thế anh ấy bao nhiêu tuổi chị biết không?

TV lắc đầu chịu thua:

- Cái đó thì tôi không biết. Người ta không giới thiệu.

- Vậy anh ấy làm gì hả chị? Cái đó chắc chị phải biết

- Anh ta là dược sĩ.

- Dược sĩ hả?

- Ôi anh đó đẹp trai quá trời, y như diễn viên điện ảnh luôn.

- Anh ta cao ráo và có phong cách rất là tài tử. Lúc anh ta bắt tay với giám đốc mình thấy anh ta cười, nụ cười đẹp hết ý.

- Sao mà môi anh ta đỏ như con gái ấy nhỉ? Chứng tỏ một sức khỏe lành mạnh.

Cả đám cười rúc rích bàn tán. TV mỉm cười định bỏ đi thì các cô kéo lại:

- Chị ơi, chị biết chừng nào họ về không?

- Tôi cũng không biết cụ thể, vì công ty chỉ cử tôi qua đây 2 ngày, sau đó có thể người của công ty về phiên dịch. Cũng có thể họ về Pháp, tôi cũng không rõ lắm.

- Họ qua đây làm gì vậy chị?

- Họ tìm hiểu thị trường, theo tôi biết thì họ sẽ đầu tư vào đây đó.

Một cô gái mơ màng:

- Ôi có khi nào họ kết hợp với công ty mình rồi cứ anh ấy qua đây làm việc không nhỉ?

- Co thể lắm chứ.

- Anh ấy mà làm ở đây chắc mỗi ngày mình phải tìm cách nhìn một cái. Mình chưa thấy người nước ngoài nào đẹp trai như thế. Mà lại có phong cách quyến rũ như thế.

TV đi xuống phòng khách, cô mím miệng cười thầm một mình. Không ngờ nhân vật đó làm cả công ty xôn xao từ sáng tới giờ. Vậy là lúc đi qua các phòng, tất cả chăm chú làm việc nhìn đâu có biết.

Sáng giờ cô hơi căng thẳng nên không có khả năng để ý chung quanh. Nhưng cô nhớ khi Lê Vin tự giới thiệu mình, cô cũng có một thoáng ấn tượng với anh ta. Nhất là hành động ga lăng của anh ta đối với cô.

- Lúc các nhân viên trong công ty tặng hoạ Anh đã tặng lại nó cho cô bằng cử chỉ rất là lịch duyệt. Đã biết đó là hành động lịch thiệp ngoại giao, cô cũng thấy có một chút cảm động.

Suốt buổi ăn, hai bên nói chuyện liên tục nên TV không có chút thời gian ăn. Cô đã quen như vậy nên không thấy bị đói, cũng không thấy mệt. Theo chương trình thì đoàn của Pháp trở về khách sạn nghỉ trưa. Và cô cũng có thể tranh thủ nghỉ trưa. Nhưng khi xong buổi tiệc, Lê Vin (LV) chợt đi đến bên cô nói nhả nhẹn:

- Tôi muốn cô giới thiệu cho tôi một nhà hàng gần đây nhất. Cô có vui lòng hướng dẫn không?

TV ngán thẳm trong bụng, nhưng vẫn gật đầu nhiệt tình:

- Rất hân hạnh được phục vụ, thưa anh.

- Cảm ơn cô!

25. Chương 25

TV đưa anh ta đến một nhà hàng nổi tiếng. Cô nghĩ lúc này anh ta không hợp khẩu vị với các món ăn VN nên đề nghị người đưa thực đơn những món ăn Pháp. Trong khi chờ dọn bàn, cô hỏi một cánh nhả nhẹn:

- Xin lỗi, anh chọn loại bia nào ạ hay là rượu?

Lê Vinh khoát tay:

- Tôi không uống. Cô Thuý Văn hãy chọn thức uống nào mà cô thấy thích.

- Xin cảm ơn nhưng tôi chỉ cần nước suối là đủ.

Lê Vinh khoanh tay trên bàn, mỉm cười nhìn cô rồi anh chợt nói một câu ngoài dự đoán của Thuý Văn:

- Trong truyện Kiều của nước cô có một nhân vật tên Thuý Vân, có phải tên cô là như thế không?

Thuý Văn buông chai nước xuống, mỉm cười đĩnh chính:

- Thật hân hạnh khi anh thích văn học của nước tôi. Nhưng tên tôi không giống như thế.

Cô dùng ngón tay vẽ dấu phác hoạ trên bàn:

Tên của nhân vật là chữ Vân, có nghĩa là mây. Còn tên tôi đọc là Văn, nghĩa là văn nhân, tôi hiểu theo nghĩa ấy không biết có chính xác không nữa.

Lê Vinh gật đầu như hiểu rồi bình phẩm:

Nhưng dù là chữ nào, thì nó cũng rất hợp với cô, có nghĩa là tao nhã.

Thuý Văn mỉm cười:

Xin cảm ơn lời khen!

Lê Vinh khoát tay:

- Xin mời cô Thuý Văn. Lúc này cô đã không ăn gì cả, tôi rất ái ngại khi bắt cô phải làm việc liên tục như sáng nay.

Ồ không, nghề nghiệp của tôi là như thế, tôi quen rồi.

Lê Vinh ăn rất ít. Cô để ý hầu như anh ta chẳng ăn gì thêm ngoài việc nhấm nháp lon bia để tiếp cô. Cô thầm nghĩ anh ta muốn mời vào đây để cô được ăn tự do hơn là muốn thưởng thức món ăn. Nếu vậy thì anh ta ga lăng quá sức ân cần rồi.

Đàn ông Pháp nổi tiếng về tính ga lăng. Có lẽ Lê Vin là một điển hình.

Cả hai mãi nói chuyện nên không để ý. Khi Thuý Văn nhìn đồng hồ thì đã hơn một giờ. Lê Vin cũng nhìn đồng hồ rồi đề nghị:

Sắp đến giờ vào công ty, cô Thuý Văn về nhà cũng không kịp. Vậy mời cô ở lại đây, cô có vui lòng không?

Thuý Văn gật đầu:

Vâng.

Nếu thấy mệt, cô có thể đề nghị nhà hàng sắp một chỗ nghỉ. Tôi sẽ ở lại đây chờ cô.

Thuý Văn vội khoát tay từ chối:

Ồ không, nhà hàng ở đây không có chế độ phục vụ đó. Và tôi cũng không hề mệt, tôi đã quen như thế rồi. Cảm ơn anh!

Lê Vin gọi thêm cho cô một lon Pepsi rồi quay lại tiếp tục câu chuyện lúc nãy. Anh hỏi về công việc của cô và có vẻ thích những người làm nghề nghiệp như thế. Thuý Văn cũng lịch sự hỏi về công việc của anh. Qua câu chuyện, cô biết Lê Vin xuất thân trong một gia đình toàn những người hoạt động trong ngành y. Ba anh là giám đốc một công ty dược và anh được cử sang đây để đầu tư vốn kết hợp với công ty mà anh đến sáng nay. Lê Vin còn nói với cô rằng anh có khả năng qua làm việc ở đây và sẽ vui lòng được tiếp xúc thường xuyên với cô.

Thuý Văn rất thích những hoạt động về kinh doanh nên cô cũng trao đổi một cách say sưa. Đến mức Lê Vin cũng ngạc nhiên về kiến thức của cô. Khi trên đường trở về công ty, anh thổ lộ ý nghĩ của mình:

Tôi có cảm tưởng Thuý Văn đã từng sống trong một gia đình kinh doanh. Nói chuyện với cô rất thú vị.

Vâng. Trước đây tôi học ngành ngoại thương. Ba tôi là một doanh nghiệp lớn. Tôi thích hoạt động đó hơn.

Thế tại sao cô Thuý Văn lại làm phiên dịch? Tôi nghĩ cô sẽ rất xuất sắc trong lãnh vực kia.

Thuý Văn cười tự lự:

- Tôi cũng muốn lắm nhưng tôi không có điều kiện.

Ồ, như thế càng đáng ngạc nhiên. Bây giờ ở nước cô đang phát triển kinh tế. Tất nhiên cô sẽ có môi trường

hoạt động..

Anh ngừng lại một chút như tìm cách diễn đạt:

Ví dụ như là tôi, nếu tuyển người, tôi sẽ không do dự khi chọn cô.

Tất cả những người tiếp xúc với mình đều nói thế trừ anh ta. Anh ta luôn phủ nhận khả năng của mình. Thuý Văn nghĩ thầm đến Hiệu Nghiêm, tự nhiên cô thấy tâm trạng vui vẻ biến mất.

Bây giờ cô mới chợt nhớ cái hẹn với anh ta. Cô ngần người vì không biết phải làm sao. Gọi điện thoại báo thì cũng đã muộn. Trở về văn phòng thì cũng không chắc còn gặp anh ta, mà cô cũng không còn thời gian nữa.

Cô không hiểu tại sao mình cứ có cảm giác ấy vậy. Cảm giác đó đeo đuổi đến suốt buổi chiều. Cô biết như thế chẳng khác nào kiêu khích anh ta. Đối với một người độc đoán như anh ta thì chắc chắn đó là một thái độ chống đối.

Quả nhiên, một trận cuồng phong nổ ra với cô khi chỉ còn lại hai người trong phòng. Vừa thấy mặt cô, Hiệu Nghiêm hỏi ngay bằng giọng điệu rõ ràng là cố kiểm chế:

Lúc trưa cô đi đâu vậy?

Tôi ở lại công ty được, vì họ mời khác ở lại ăn trưa.

Nếu vậy tại sao cô không gọi điện cho tôi? Cô có thể làm như vậy được mà. Tôi không tin cô bận đến nỗi không dành được chút thời gian cho mình.

Xin lỗi, tôi quên.

Hiệu Nghiêm chợt đập mạnh tay xuống bàn, quát lên:

Cô nói quên một cách vô trách nhiệm vậy sao? Chỉ cần một tiếng xin lỗi là tất cả đều xong à?

Tôi không cố ý, ngoài xin lỗi ra, tôi biết làm gì bây giờ?

Nhưng Hiệu Nghiêm không quan tâm đến lời nói của cô, anh giận dữ:

Cô biết đó là khách hàng lớn nhất mà tôi cần giữ quan hệ tốt đẹp không? Thái độ của cô chẳng khác nào coi thường người ta. Trong khi ba chúng tôi chờ cô đến 1 giờ, thì cô thần nhiên làm việc của cô. Thậm chí

phép lịch sự tối thiểu là gọi điện thoại đến báo cũng không. Cô coi thường tôi quá.

Anh lại quát lên, giọng có vẻ nhưng không còn giữ bình tĩnh được nữa:

Nếu cảm thấy không quan hệ gì đến gia đình này, thì cô hãy trở về nhà cô đi.

Thuý Văn quát mắt lên, cô cũng giận không kém:

Đây là lần thứ ba anh đuổi tôi, tôi không bỏ qua đâu. Nếu muốn thế anh hãy làm cho công khai đi. Hay ly dị đi, tôi không còn kiên nhẫn chịu đựng đâu.

Như nước đã vỡ đê, không còn gì để kềm giữ nữa, Thuý Văn nói thẳng:

Thực tế tôi với anh đâu phải là vợ chồng. Anh chưa bao giờ cho tôi tham gia công việc của anh. Vậy thì tại sao đòi hỏi tôi phải quan tâm? Tôi không phải là công cụ mà anh chỉ sử dụng khi cần.

Hiệu Nghiêm trừng mắt nhìn cô rồi bỏ đi ra ngoài. Một lát sau anh trở vào mặt áo như chuẩn bị ra khỏi nhà. Thuý Văn mím môi, cương quyết chặn anh lại:

Đã lỡ nói đến mức này thì hãy giải quyết đi. Tôi muốn ly dị, anh nghĩ sao?

Khuôn mặt Hiệu Nghiêm bộc lộ một cơn giận khủng khiếp đến nỗi làm cho cô nghĩ, nếu cô mà nói một câu nữa, anh ta sẽ bóp cổ cô, hay làm một cái gì đó tương tự như thế. Anh ta không hề nói một tiếng, chỉ lao ra ngoài như một cơn lốc. Lần đầu tiên cô thấy anh ta tức giận như vậy. Rốt cuộc rồi cũng không giải quyết được gì, ngoài duy nhất là làm cho hai bên ngày càng ghét nhau thêm.

Hôm sau Thuý Văn lại đi suốt ngày. Thật ra buổi trưa cô có thể về nghỉ. Nhưng vì Lê Vin lại mời cô đi ăn. Còn cô thì không muốn về nhà để gặp Hiệu Nghiêm nên cô sẵn lòng hướng dẫn anh đi lang thang trong thành phố, giữa buổi trưa nắng đổ lửa.

Tối này về nhà lại có chuyện mới. Cô đang ngồi một mình nghe nhạc thì HIệu Nghiêm ngang nhiên vén màn ngồi xuống nệm. Anh ta nhìn mặt cô chăm chăm, hỏi như hỏi cung:

Lúc trưa cô đi đâu vậy?

Tôi đưa khách đi chơi.

Cô thấy làm như vậy là đúng lắm à?

Tôi không nghĩ gì hết, chỉ làm những gì người ta yêu cầu, mà yêu cầu đó hợp ý với tôi.

Tôi không cần biết người đó là ai, nhưng tôi cấm cô đi chơi kiểu đó. Cô không còn là con gái để tự do như vậy.

Nhưng cũng chưa hề có chồng.

Hiệu Nghiêm quắc mắt nhìn cô, nhưng rồi anh cố giữ bình tĩnh:

Tôi không muốn cãi cọ với cô. Nhưng nếu còn bắt gặp cô đi chơi như thế, tôi không nhẹ tay với cô đâu.

26. Chương 26

Thuý Văn lắc đầu:

Anh cấm tôi thế này, cấm thế kia, cái gì cũng cấm. Thế ai cấm anh vi phạm luật hôn nhân? Sao không chịu nhìn mình, tôi đã bao giờ cấm anh yêu vợ của người khác chưa?

Hiệu Nghiêm quay phắt chỗ khác:

Đừng lôi những chuyện riêng tư ra nói, nếu không muốn to tiếng với nhau.

Vậy thì những gì tôi làm, đừng xen vô, tôi không phải mẫu người dễ bị đàn áp đâu. Còn nữa, nếu anh là người có lương tâm thì đừng phản bậy như vậy. Anh Trí hay kể với tôi về tình bạn của hai người. Những lúc như vậy, tôi thấy xấu hổ dùm anh.

Hiệu Nghiêm quay lại nhìn cô dữ dội:

Cô vẫn hay gặp anh ta riêng tư như vậy à?

Thuý Văn không trả lời. Cô bỏ đi ra ngoài ban công đứng. Rồi chợt nhớ ra, cô quay trở vào, đến đứng trước mặt anh ta:

Tôi cảm thấy không thể kéo dài sự sai lầm này nữa, tại sao chúng ta không ly dị sớm đi? Anh có đồng ý không?

Không bao giờ.

Tại sao? Anh cũng thừa biết cuộc sống này là địa ngục kia mà. Tại sao anh không có can đảm để giải thoát chứ? Anh hèn yếu lắm.

Đúng, cứ cho là vậy. Tôi không yêu cô nhưng tôi không muốn mất sự diện (No comments..) Tôi cần một sự bền vững trong gia đình, dù là giả tạo.

Thuý Văn nhìn anh ta một cách căm ghét:

Anh là người ích kỷ. Vừa ích kỷ vừa tàn nhẫn.

Hiệu Nghiêm bật ra:

Vậy Hữu Trí thì ngược lại à?

Nói xong câu đó anh lập tức quay mặt chỗ khác như muốn chấm dứt câu chuyện. Anh chợt thấy hối hận vì đã nói ra điều đó. Sự nghi ngờ đó làm anh ghen tuông vừa thấy mình ti tiện.

Đó là tâm lý quẩn quanh khiến anh lúng túng trong cách cư xử với Thuý Văn. Cô không hiểu điều đó, lại còn tỏ ra chống đối bướng bỉnh. Điều tệ hại nhất là lại đòi ly dị. Cô dồn anh vào chân tường mà không thể phản ứng. Tính anh ngay thẳng nên không chịu được những tình cảm lập lờ nhằng nhịt như vậy.

Thấy Hiệu Nghiêm có vẻ không muốn nói nữa. Thuý Văn vừa ngạc nhiên vừa tức. Cô cố gắng buộc anh phải nói cho kỳ hết >

Từ trước giờ tôi và anh luôn nghi kỵ nhau. Tôi cảm thấy mệt mỏi lắm rồi và chỉ muốn sống trong một gia đình bình thường. Tôi xin anh đấy, trả tự do cho tôi đi.

Hiệu Nghiêm ngắt lời:

Thế cô tưởng tôi không muốn như cô sao? Cả tôi cũng thấy mệt khi sống trong sự căng thẳng. Tôi cần có một người vợ đúng nghĩa, có thể làm cho tôi yên tâm là cô ta hết lòng vì tôi.

Nếu thế thì chúng ta ly dị đi. Sau đó anh có thể tìm được người mà anh muốn. Anh có nhiều điều kiện lắm mà.

Hiệu Nghiêm đến bàn lấy điều thuốc. Anh định châm lửa. Nhưng thấy vẻ mặt khó chịu của cô, anh lại thôi:

Xin lỗi!

Thuý Văn dịu lại:

Tôi sợ bị khói thuốc vương lên tóc lắm, nếu được anh làm ơn đừng hút thuốc trong phòng.

Tôi hứa.

Bây giờ trở lại chuyện đi. Tôi muốn ly dị, anh có đồng ý không?

Cô bỏ tư tưởng đó đi.

Giọng Thuý Văn hấp tấp:

Không, không bao giờ. Nếu anh không đồng ý, tôi sẽ chống đối đến cùng. Bây giờ tôi đã khôn hơn trước rồi, anh không đàn áp được tôi nữa đâu.

Tôi không hèn đến nỗi đàn áp phụ nữ, nhất là với vợ tôi.

Không đúng, tôi không phải là vợ anh, và anh cũng không coi tôi như thế, tôi chán sống thế này lắm rồi và chỉ muốn ly dị thôi.

Thấy anh lặng thinh, cô nói như hăm dọa:

Nếu anh cố tình hiếp đáp tôi, tôi sẽ nhờ luật sư:

Hiệu Nghiêm có vẻ đứng đưng:

Đừng nóng nảy như vậy.

Tôi không nóng nảy. Tôi chỉ bảo vệ mình thôi. Tôi không còn là con nít nữa, anh và ba tôi không uy hiếp được tôi đâu.

Hiệu Nghiêm có vẻ chú ý cách nói của cô ;

Cô bảo ba cô uy hiếp cô à? Cô tưởng tượng thêm cái gì vậy? Có thật sự là cô bị ba cô áp đặt không?

Thuý Văn im lặng. Hơi hối hận vì đã nói ra điều đó. Từ lúc biết ông Nhị không phải là cha mình.. cô vừa đau khổ mất mát vừa nhẹ nhàng và cả mặc cảm. Cô cô giấu kín thân thể mình với mọi người, nhất là với Hiệu Nghiêm.

Cho nên khi thấy anh chú ý đến chuyện này, cô vội tìm cách lấp liếm:

Anh hỏi để làm gì, đó là chuyện riêng của tôi mà.

Nhưng cô đã sống trong nhà này, tôi có quyền biết những gì liên quan đến cô.

Thế tôi có tò mò về chuyện riêng của anh bao giờ chưa?

Cô có thể hỏi, tôi sẵn sàng trả lời.

Thuý Văn hơi đuối lý. Cô tìm cách trở lại vấn đề lúc nãy:

Nói thế nào đi nữa cũng vậy, tôi muốn ly dị.

27. Chương 27

Hiệu Nghiêm không phải tay vừa. Anh đang muốn biết thực chất về mối quan hệ cha con của Thuý Văn nên cố gắng để không bị cô làm nổi nóng. Anh hỏi như vô tư:

Tại sao trước đây cô đồng ý lấy tôi, bây giờ lại muốn ly dị?

Tôi chưa bao giờ muốn lấy anh. Nhưng lúc đó tôi còn khờ lắm. Tôi nhút nhát đến nỗi ba tôi bảo gì tôi cũng không dám cãi. Dù tôi không ưa anh.

Vậy bây giờ ông ấy có đồng ý cho cô ly dị không?

Tôi không biết, đây là ý muốn của tôi, ba tôi cấm đi nữa tôi vẫn làm. Vì tôi lớn rồi.

Giọng Hiệu Nghiêm thoáng một chút giễu cợt:

Mới ra đời có một năm mà tự cho mình cứng cỏi rồi à? Đừng háo thắng chứ.

Nếu có vậy đi nữa, thì đó là chuyện của tôi.

Tôi rất ngạc nhiên khi biết thực chất tình cảm cha con của cô. Ông ấy khờ khạo đến nỗi biết con gái mình hắt hủi nhưng không bênh vực. Tất cả là để đạt được tham vọng, tôi thấy tội nghiệp cho cô.

Nếu anh nghĩ được điều này sớm hơn thì tôi đã phải lòng anh rồi. Nhưng bây giờ thì đã muộn, tôi chỉ thấy căm ghét anh.

Tôi không đến nỗi đáng ghét như vậy đâu.

Muộn rồi, tôi không thể thay đổi suy nghĩ được nữa.

Hiệu Nghiêm cười khan:

Nếu bây giờ tôi đồng ý ly dị, cô sẽ làm gì sau đó?

Tôi chẳng làm gì cả. Tôi vẫn cứ đi làm và tìm một nhà trọ, tôi sẽ dồn hết nỗi cô đơn của mình vào bạn bè, thế là đủ.

Cô nói thật lòng không, tôi nghĩ rằng cô đang tự dối mình đấy. Vì cô hiểu rõ tình cảm của tôi với Yến Oanh, nên mới mạnh dạn chia tay, phải không?

Anh và chị ta yêu nhau không liên quan gì đến tôi. Nhưng tôi chỉ thấy tội nghiệp anh Trí, anh ấy tồi với anh như thế còn bị anh căm thù, anh là đồ vô lương tâm.

Hiệu Nghiêm chăm chú quan sát khuôn mặt cô, cố tìm một sự dối trá. Nhưng anh không thấy được gì ngoài vẻ chân thật ngây thơ. Chẳng lẽ cô ta không biết tình cảm của Hữu Trí với cô ta? Và cô ta cũng không hề biết chuyện gắn ghép anh ta với Yến Oanh? Cô ta ngây thơ đến vậy sao?

Ngay cả khi anh hỏi đến mức ấy mà cô cũng không biết. Nếu có sự dối trá chắc chắn cô không phản ứng vô tư vậy. Điều đó làm Hiệu Nghiêm thấy hoang mang. Anh tự hỏi sự nghi ngờ của mình có quá đáng không. Cuối cùng anh quyết định hỏi thẳng:

Theo cô thì khi chúng ta ly dị, Hữu Trí có đồng ý chấp nhận cô không?

Chuyện đó đâu có liên quan gì đến anh ấy. Tôi nghĩ anh ấy sẽ hiểu tôi, và tôi sẽ thông cảm được.

Cô liếm môi nói tiếp:

Nhưng tôi khuyên anh, nên dừng lại tình cảm trái đạo đức của anh đi. Nếu anh Trí biết được bị vợ phản bội, anh ấy sẽ rất đau khổ và sẽ không tha thứ cho anh đâu.

Cô ta không biết gì cả, thật sự là không biết. Vậy thì không lý do gì để mình nghi ngờ. Và mình sẽ không bao giờ nói cho cô ta biết điều bí mật đó. Nói ra là quá dở. Hiệu Nghiêm lặng thinh suy nghĩ. Khuôn mặt anh chợt dịu lại:

Cô không hiểu gì thì đừng kết luận lung tung. Còn chuyện ly dị thì không nói đến nữa, được chứ? Cứ hãy giữ nguyên tình trạng như thế này, sau đó nếu không thay đổi được, cô có quyền đưa đơn ra toà.

Sau đó là bao lâu?

Nửa năm

Lâu lắm, tôi chờ không nổi đâu.

Vậy thì ba tháng. Tôi quyết định là như vậy. Nếu cô cứ lảng nhảng nói chuyện đó, tôi sẽ phản ứng không nhẹ nhàng đâu.

Thấy Thuý Văn định mở miệng, anh nói thêm:

Tôi không thích bị phụ nữa cần nhằn bên tai, nói để cô hiểu..

Thôi được, tôi hứa sẽ không lặp lại chuyện này nữa. Nhưng ba tháng sau anh nhớ phải giữ lời đấy.

Tôi hứa.

Thuý Văn đứng lên, định đi ra ngoài nhưng HIỆU Nghiêm đã giữ tay cô lại, hơi nghiêng người đến gần cô. Đến nỗi hơi thở của anh làm cô rờn rợn trên mặt. Anh ta nói với vẻ dung hoà:

Tại sao cô không chịu coi đó là gia đình mình và cư xử với tôi như với người thân? Muốn hạnh phúc thì tự mỗi người đều phải cố gắng chứ?

Thuý Văn hơi ngạc nhiên vì vẻ hoà bình đột ngột của anh ta. Cô hơi né người, mở lớn mắt nhìn anh ta rồi lùi ra xa:

Anh nói chuyện nghe như là người chồng gương mẫu vậy. Nhưng tôi không nhẹ dạ đâu.

Cô ngẫm nghĩ một lát, rồi nói thẳng thừng ”

Nếu anh nghĩ nhờ tôi làm trung gian để hoà hoãn với ba tôi thì anh lầm rồi. Thật ra tôi không có chút anh hưởng gì đối với ba tôi, cho nên không cần phải giữ tôi lại đây.

Cô nghĩ như vậy à? - Hiêu Nghiêm nghiêng răng nhìn cô.

Thúy Văn không trả lời. Nhưng vẻ mặt của cô trả lời rõ ràng ý nghĩ đó. Cô vẫn né người hơi xa anh như chờ anh đi ra. Và HIệu Nghiêm hẳn còn choáng váng vì đòn quá nặng đó đến nỗi không đủ bình tĩnh thuyết phục. Anh buông ta cô ra. Đứng lên:

Không ngờ cô cũng có lúc tàn nhẫn như vậy.

Anh đi ra ngoài. Thúy Văn ngồi im suy nghĩ. Cô tự hỏi mình có tàn nhẫn như lời anh ta nói không. Quả thật nói như vậy có hơi nặng nhưng đó là sự thật mà. Anh ta hèn nhát không dám nghe sự thật. Như thế thì cô không có lỗi gì cả.

Chiều hôm sau khi cô vẫn còn ở văn phòng thì Hữu Trí gọi điện tới, cô hỏi anh bằng giọng vui vẻ:

Lúc này anh thế nào, lâu ghê không gặp, có chuyện gì không anh Trí?

Không có gì, lâu quá không gặp chị, định mời chị đi uống coffee.

Được chứ, thế chừng nào?

Lát nữa sau giờ làm, tôi đến chỗ chị được không?

Được, vậy thì tôi ở lại chờ. Nhưng mà, anh không xảy ra chuyện gì chứ?

Tiếng Hữu Trí cười nhỏ trong máy:

Chuyện gì là chuyện gì? Tôi chỉ muốn gặp chị vì lâu rồi không gặp, chỉ có vậy thôi. Vậy nhé, chiều tôi qua.

Vâng.

Thúy Văn gác máy, thở nhẹ. Chỉ sợ Hữu Trí biết chuyện Yến Oanh phản bội anh. Nhưng nghe giọng thì biết chẳng có chuyện gì, như thế cô yên tâm rồi.

Thúy Văn trở lại bàn, bắt đầu dịch tiếp tài liệu. Nhưng chợt một ý nghĩ thoáng qua làm cô xao xuyến. Đến thời điểm này, cô chợt tự hỏi sự im lặng của mình là lòng tốt hay hèn nhát? Trước đây cô sợ nói ra sẽ làm anh đau lòng. Nhưng không nói thì chẳng khác nào làm hại anh. Thật là rối rắm.

Thúy Văn buông viết, thờ người suy nghĩ..

28. Chương 28

Rồi cô bước đến gọi điện cho Ngọc Thân, giọng cô đầy hồi hộp:

Thân này, ví dụ mình biết một người bị vợ phản bội, theo bồ thì có nên nói cho anh ta biết không?

Sao tự nhiên bồ hỏi đột ngột vậy, ai bị vợ cắm sừng vậy?

Ờ, thì là một người bạn của mình.

Thân không?

Rất thân, vừa là bạn mà cũng là người ơn của mình nữa đấy, anh hay giúp đỡ mình lắm.

Thế thì nói đi, nói để anh ta biết mà trị vợ.

Thuý Văn mân mê sợi dây, băn khoăn:

Nhưng nói ra sợ anh ấy buồn.

Thì đừng nói.

Không nói thì chẳng khác nào để anh bị hại mà làm ngơ. Bây giờ mình suy nghĩ mãi mà không biết làm thế nào cho đúng nữa.

Ngọc Thân cũng có vẻ lúng túng.

Khó xử quá nhỉ, thế Văn có hỏi ai chưa?

Chưa, mà mình cũng không biết tại sao lúc trước mình không nghĩ gì cả, tự nhiên lúc này mình lại do dự.

Văn biết chuyện này lâu rồi à?

Biết, nhưng lúc đó mình chỉ nghĩ đơn giản là nói ra sợ anh buồn. Bây giờ mình thấy...

Thuý Văn ngừng lại. Cô chợt nghĩ tới bản thân mình. Chẳng phải là cô cũng bị phản bội sao? Thế mà cô chẳng làm được gì cả. Càng nghĩ càng rối rắm.

Chợt giọng Ngọc Thân như thúc giục:

Văn nghĩ gì vậy, sao không nói tiếp?

Mà thôi, chẳng có gì nói cả, mình cúp đây.

Ê..ê..

Nhưng Thuý Văn đã bỏ máy xuống. Cô thần thờ ngồi xuống ghế, vẻ mặt buồn buồn. Cô tự hỏi khi gặp Hữu Trí mình có nên nói hay không, nhưng nghĩ mãi vẫn không quyết định được.

Cô xòe tay ra đếm từng ngón, lẩm bẩm:

Đến ngón cuối cùng thì rơi vào chữ nói. Chợt thấy mình trẻ con, cô thở dài đứng dậy. Cuối cùng thì vẫn không quyết định được.

Buổi chiều khi Hữu Trí đến, Thuý Văn kéo anh qua quán café gần đó. Cô ngồi đối diện với anh và không hay mình cứ nhìn anh chăm chăm, đến nỗi Hữu Trí phải lên tiếng ”:

Tôi có gì lạ lắm sao?

Thuý Văn chậm chạp lắc đầu:

Không có gì cả, nhưng gặp anh tôi mừng lắm. Mấy tháng rồi không gặp, anh có gì lạ không?

Không, vẫn bình thường.

Bình thường thật chứ?

Vâng.

Không có chuyện gì xảy ra để làm anh buồn chứ?

Hữu Trí mỉm cười:

Nãy giờ chị hỏi tôi câu này rất nhiều, có chuyện gì xảy ra cho tôi mà chị không tiện nói à?

Thúy Văn vội lắc đầu:

Không, đâu có, đâu có gì, tôi chỉ hỏi thăm anh thôi.

Hữu Trí rít một hơi thuốc, lặng lẽ nhả khói. Anh nhìn Thúy Văn hơi lâu rồi đột ngột hỏi:

Lúc này chị sống thế nào?

Cũng bình thường.

Bình thường theo nghĩa nào? Vẫn là sự xung đột như cũ, hay là chị với anh ấy không có gì đáng nói, cái đó khác xa nhau đấy.

Thúy Văn cúi xuống khuấy nhẹ ly nước, ngẫm nghĩ một chút rồi cô ngược lên:

Theo suy luận của anh về những trường hợp cưới nhau như tôi, liệu có hạnh phúc được không? Anh nhìn người ta mà suy luận thôi, đừng nhìn chuyện của tôi.

Hữu Trí mỉm cười:

Người ta có nghìn lẻ một nghịch cảnh. Nhưng có đến h ai nghìn lẻ một cách giải quyết, tôi không đoán được. Nhưng mỗi lần vào công ty nhìn anh Nghiêm, tôi đoán chỉ không vui vẻ gì!

Tôi không hiểu.

Có nghĩa là lúc nào anh ấy cũng lầm lì. Ảnh như thế, chắc chắn chị sẽ không dễ chịu. Hai người có chuyện gì phải không?

Thúy Văn tư lự:

Chuyện thì cũng không có gì trầm trọng. Nhưng đã có thành kiến với nhau thì một chút cũng là lớn. Giờ thì tôi không chịu đựng được nữa, tôi mệt mỏi kinh khủng.

Hữu Trí bỏ ly café xuống bàn, nhìn cô chăm chú:

Và chị có ý nghĩ đến thay đổi hoàn cảnh không?

Thúy Văn thành thật:

Tôi đã đề nghị ly dị, nhưng anh ta không đồng ý.

Chị muốn ly dị?

Vâng, nhưng anh ta không chịu.

Lý do? Chị có biết không?

Anh ta sợ bị tai tiếng, sợ ảnh hưởng đến uy tín, và.. tôi đoán là anh ta sợ mất lòng ba tôi, vì họ đang hợp tác với nhau mà.

Hữu Trí trầm ngâm:

Nếu chỉ vì lý do đó, thì quá ích kỷ với chị. Nhưng suy cho cùng, ngày trước anh đã chọn lựa mà.

Không kèm được, Thuý Văn uất ức:

Tôi đã nói với anh ta, là tôi không được ba tôi coi trọng, tôi còn bảo thẳng anh ta đừng giữ tôi như giữ một con cờ, nhưng anh ta không nghe, tôi ghét anh ta lắm.

Hữu Trí im lặng hút thuốc. Anh có vẻ nghĩ ngợi rất căng thẳng:

Nếu đã không sống được, chị nên dứt khoát ly dị đi. Chị còn trẻ, còn nhiều cơ hội để tìm hạnh phúc. Đến thời điểm này, tôi thấy chị không nên nhu nhược nữa.

Vâng, tôi cũng đã nghĩ vậy, nhưng anh ta không chịu, tôi biết làm sao bây giờ.

Nếu chị cương quyết, anh phải nhượng bộ thôi.

Anh ta bảo tôi hãy cho anh ta ba tháng, còn bảo rằng muốn hạnh phúc thì mỗi bên đều phải cố gắng. Dù anh ta nói thế nào đi nữa, tôi cũng không tin đó là thiện ý.

Tại sao chị không tin? Có khi nào chị nghĩ rằng, sống chung một thời gian, anh ấy mới nhận ra tình cảm đối với chị?

Không bao giờ, không bao giờ có.

Thuý Văn lắc đầu nguầy nguậy. Những lời lẽ đã chuẩn bị như tuôn ra đầu lưỡi. Nhưng cô cố kìm giữ

lại. Hữu Trí không hiểu, anh hỏi tới:

Tại sao chị không tin? Nếu anh ấy đã có thiện ý, chị nên cởi mở hơn một chút, anh là mẫu người lý tưởng đấy, có đều hoàn cảnh mà hai người đến với nhau hơi nghịch lý nên không ai nhận ra.

Thuý Văn ngược lên, thở dài. Cô đã quyết định nói, bây giờ thì không có lý do gì kèm lại được nữa.

Anh biết không, từ lâu tôi muốn nói cho anh biết một chuyện. Nhưng tôi không muốn phá vỡ hạnh phúc của anh. Tôi cứ im lặng giữ cho anh ảo tưởng đó.. Nhưng giờ đây nghĩ lại, tôi thấy vậy là hại anh.

Cô ngừng lại, nhìn Hữu Trí dò xét. Về mặt anh vẫn tỉnh bơ:

Chuyện gì ghê gớm vậy, đừng sợ tôi không chịu nổi, tôi là đàn ông mà.

Vâng, tôi biết anh rất bản lĩnh nhưng mà.. nhưng trong chuyện tình cảm thì... nói chung là cả tôi và anh đều bất hạnh như nhau, đều là nạn nhân của họ, tôi..

Hữu Trí nhìn cô chăm chú, nhìn đến nỗi Thuý Văn có cảm tưởng anh sắp nuốt lấy cô:

Chị đã biết chuyện gì rồi phải không, nếu không thì chị sẽ không nói như vậy, nói đi, nói cái điều mà chị biết đi.

“Đã đến lúc mình phải nói rồi, không dừng lại được đâu, phải nói thật thôi.” Thuý Văn nghĩ thầm trong đầu. Cô hít một hơi thật sâu.

Vâng, cả anh và tôi đều là nạn nhân của họ, bởi vì.. bởi vì..

Thuý Văn chợt im bật, hoang mang tự hỏi mình làm thế có đúng không. Cuối cùng cô chịu thua, cảm thấy mình không đủ can đảm để nói, Cô thở dài nín lặng,

Hữu Trí chồm tới, gần như nắm tay cô:

Tại sao chị không nói, chị đã biết chuyện gì rồi?

Không có gì cả, vì tôi nghĩ, tôi là người bất hạnh, chỉ có vậy thôi.

Đừng giấu diếm Thuý Văn, tôi biết chị đã đoán ra sự thật, chị đã đoán được bao nhiêu phần trăm rồi?

Còn đoán gì nữa, sự thật là anh ta không ưa tôi từ trước khi cưới, bây giờ tiếp tục không ưa cũng đâu có gì lạ.

Hữu Trí ngả người ra ghế có vẻ thất vọng:

Chị không muốn thật lòng thì thôi, tôi không nài nỉ. Như vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì, không nói lên được điều gì cả.

Và anh ngồi yên, Thuý Văn cũng yên lặng nhìn xuống ly nước trên tay. Cô cảm thấy ray rứt khi không thật lòng. Nhưng quả thật, cô không sao bắt mình nói ra cái điều trần trụi đó.

Lần đầu tiên cô và Hữu Trí chia tay với ấn tượng không vui. Cô biết Hữu Trí sẽ vẫn xem cô là bạn. Nhưng thất vọng. Điều đó làm cô thấy ray rứt. Cô chợt nhận ra mình cũng bị ảnh chi phối quá nhiều.

+++

Vừa dắt xe ra cổng, Thuý Văn thật ngạc nhiên khi thấy Yến Oanh đứng chờ mình ở đó. Dáng điệu cô ta khép nép như không quen đến những nơi giao tiếp, Thuý Văn cố nén cảm giác ghen ghét khi thấy cô ta, và mỉm cười thân ái:

Hình như chị tìm tôi? Sao chị không vào gọi?

Chị hết giờ rồi phải không >

Có gì không chị?

Không có gì quan trọng, tôi chỉ muốn mời chị đi uống nước, và nói chuyện chơi.

Giữa mình và cô ta, có chuyện gì để nói? Dù là xã giao cũng không. Thuý Văn nghĩ thầm một cách ác cảm. Nhưng cô cũng không từ chối.

Mình qua bên kia đi.

Cả hai đi vào quán café mà hôm trước Thuý Văn và Hữu Trí đã tới. Vô tình Yến Oanh cũng ngồi chính vị trí mà anh đã ngồi. Thuý Văn chợt liên tưởng tới cuộc nói chuyện không vui về lần trước. Cô bỗng thấy xao xuyến cả người, chẳng lẽ Hữu Trí đã đoán ra để hài tội Yến Oanh.

Cô chống cằm ngồi nhìn cô ta chờ đợi. Yến Oanh có vẻ lúng túng trước cái nhìn của cô. Mãi một lúc sau cô ta mới mở miệng được.

Thật ra... Tôi không phải là vô tình rủ chị đi chơi, tôi thật lòng muốn nói chuyện với chị. Tôi đã nghĩ mãi mà không biết làm cách nào, cuối cùng chỉ có cách là nói với chị.

Về chuyện của chị và anh Nghiêm? Giọng Thúy Văn vẫn điềm nhiên.

29. Chương 29

Yến Oanh mở lớn mắt kinh ngạc:

Làm sao chị biết? anh ấy đã kể với chị à? Sao chị biết tôi muốn nói chuyện đó?

Bởi vì ngoài cái đó ra, tôi với chị còn chuyện gì đáng nói, có điều tôi không ngờ chị can đảm nói trước mặt tôi.

Yến Oanh vẽ vẽ những đường cong vô hình trên mặt bàn. Đầu cứ cúi thấp như sắp gục xuống đến nơi. Cô có vẻ nhút nhát thiếu tự tin nhưng lại liều lĩnh. Cuối cùng thì cô cũng ngẩng lên, hỏi khẽ:

Anh Nghiêm thú thật với chị chuyện của chúng tôi à?

Từ “chúng tôi” của cô ta như đâm vào tim Thúy Văn, đau đến choáng người. Cô nói giọng khô khan:

Anh ta không nói gì cả. Nhưng tôi đã thấy hai người vào cái đêm ở Vũng Tàu.

Nhìn cặp mắt mở to của Yến Oanh, cô nghiêm nghị:

Tôi không nói gì với anh Trí, vì tôi không nỡ làm anh ấy buồn, nhưng tôi lấy làm lạ vì trên đời có mẫu người vô lương tâm như chị.

Cặp mắt Yến Oanh sụp xuống:

Tôi không vô lương tâm như chị nghĩ đâu. Nếu không có chị, thì bây giờ tôi là người hạnh phúc nhất rồi.

Thúy Văn cắn giận:

Chị dám nói điều đó trước mặt tôi sao? Có lẽ chị dựa vào tình cảm của anh Nghiêm để tự tin. Nhưng đừng coi thường sự phản ứng của tôi.

Không, không, đừng hiểu lầm tôi. Thực tế chị là vợ anh Nghiêm, tôi nào dám khiêu khích chị. Có điều tôi nói để kể với chị những uẩn khúc của chúng tôi.

Thuý Văn quay mặt chỗ khác như không muốn nghe. Nhưng Yến Oanh cố gắng nói như thuyết phục:

Chị biết không? trước kia chúng tôi yêu nhau nhiều lắm chị ạ. Nhưng lúc đó gia đình anh Nghiêm suy sụp. Anh ấy dựa vào sự trợ giúp của ba chị để khôi phục công ty. Còn ba chị thì ép anh phải cưới chị, kết quả là. Chị đã biết rồi đấy.

Thuý Văn chết sững nhìn Yến Oanh Cô ta như được động viên bởi lý lẽ của mình, liếm môi nói tiếp:

Lúc đó anh Nghiêm nhờ anh Trí cưới tôi để bảo bọc tôi, ảnh tạo điều kiện cho anh Trí kiếm tiền, đó là cách anh gián tiếp lo cho tôi, tôi rất biết ơn anh.

Cái gì? Chị bảo là anh Nghiêm nhờ anh Trí, nhờ chồng chị...

Cô ngừng lại, tâm trí quay cuồng. Như một người từ trên trời rơi xuống. Đối diện với những điều kỳ quặc. Tất cả như bị đảo lộn làm cô choáng váng. Và chỉ biết ngồi lặng yên.

Yến Oanh buồn buồn:

Lúc đầu tôi cũng cố gắng vun vén hạnh phúc của mình. Tôi cố chịu đựng để anh Trí yêu tôi. Nhưng sao đó tôi phát hiện anh ấy yêu người khác, tôi thất vọng lắm.

Cô ngừng lại, chán nản:

Chị có biết anh ấy yêu ai không? Tôi tin là chị biết rõ.

Thuý Văn nhúm mày:

Làm sao tôi biết chuyện riêng tư của anh ấy được. Chị hãy hỏi anh Nghiêm ấy.

Yến Oanh kêu lên:

Nhưng anh yêu chị, tôi hỏi vì tôi không tin chị không biết.

Chị nói gì? Chị nói cái gì? Tôi không cho phép chị ăn nói hồ đồ như vậy.

Thúy Văn gần như hét lên. Cô mất bình tĩnh đến nỗi không nhớ là mình đang ở giữa quán:

Chuyện riêng của chị, tôi có thể làm ngơ. Nhưng nếu chị cố tình gán ghép, tôi sẽ không bỏ qua đâu.

Tôi gán ghép để làm gì, chồng mình thương người khác, chị tưởng tôi sung sướng lắm sao.

Chị nghĩ dựng chuyện như vậy để có lý do chính đáng mà hoán đổi vị trí à? Tôi không chấp nhận đâu.

Yến Oanh nói như nài nỉ:

Tôi làm sao mà dám dựng chuyện, nếu không tin, chị hãy hỏi anh Trí đi.

Thúy Văn thì trán suy nghĩ. Quả thật cô không có lý do gì để không tin. Yến Oanh không thể và sẽ không dám dựng một chuyện tày trời như vậy. Cô ngẩng lên:

Vậy chị nói chuyện này với tôi để làm gì, chị muốn gì?

Yến Oanh rụt rè:

Khi biết mọi chuyện rồi, chị có nghĩ gì không? Có muốn giải quyết khác đi không?

Nghe cách chị nói, tôi nghĩ chị muốn đổi vị trí của nhau?

Tôi nghĩ.. tôi nghĩ hoàn cảnh có thể sửa đổi được, nếu mình muốn. Từ đó giờ mọi người đều khổ, sửa lại vẫn còn kịp mà.

Thúy Văn không thể nén được sự khinh bỉ:

Nếu tôi là chị thì tôi đã không nghe lời anh Nghiêm. Chị nhu nhược đến mức ảnh sắp đặt như vậy mà cũng chịu sao? Chị không yêu anh Trí mà. Nếu là tôi, tôi sẽ giữ lòng tự trọng cho mình, sẽ không lấy chồng kiểu đó.

Yến Oanh hơi bất ngờ vì cách nói thẳng thừng đó. Cô xấu hổ ngồi im, Thúy Văn vẫn không kèm chế được sự cuống giận, cô mím môi:

Nghe cách chị nói, tôi thấy chị không có bản lĩnh gì. Khi lấy chồng, chị cố gắng để được yên, đều đó tôi thông cảm được. Nhưng khi biết anh ấy yêu người khác, chị quay lại bám vào anh Nghiêm, và đòi trở lại như cũ. Nếu là tôi, thà tôi chịu ly dị rồi sống một mình. Đó mới là tự trọng.

Yến Oanh chớp chớp mắt, cố nuốt sự ghen ngào:

Tôi yếu đuối lắm, tôi không bản lĩnh được như chị đâu.

Không, tôi không hề bản lĩnh, ngược lại, tôi khổ sở hơn cả chị nữa. Nhưng nêu ly dị với anh Nghiêm, tôi không ngã vào anh Trí để lấp đi sự hụt hẫng. Chị ích kỷ lắm.

Không phải như vậy.

Phải, phải. Đó là khi không còn chỗ để bám víu, chị quay lại níu kéo anh Nghiêm. Sao chị không nghĩ làm vậy ảnh hưởng đến tôi ra sao? Chị nói cho tôi biết tình cảm của anh Trí, vì hy vọng tôi có nơi nương tựa, thì sẽ buông tha anh Nghiêm. Chứ không phải vì lòng tốt hay vì đau khổ.

Có thể tôi ích kỷ. Nhưng làm như vậy thì cả bốn người đều hạnh phúc kia mà.

Nhưng tôi không hề yêu anh Trí.

Thế chị có yêu anh Nghiêm không?

Không hề.

Thuý Văn cau trán ngồi yên, Cô nói một cách khó khăn:

Nếu không phát hiện anh Trí yêu người khác, nếu yên lòng rằng anh ấy yêu chị, thì chị đã để yên cho anh Nghiêm rồi phải không?

Thấy Yến Oanh không trả lời, cô chột tức điên cả người:

Bây giờ chị muốn bám víu anh Nghiêm và sắp xếp đẩy tôi vào chồng chị để chị rảnh rang không bị ai cản trở. Cuối cùng chị chỉ nghĩ đến bản thân mình thôi.

Ai cũng vậy, chứ đâu phải riêng mình tôi.

Thuý Văn tức muốn hét lên nhưng cô kìm lại, cô run giọng:

Mỗi người đều có nhân cách riêng, bản lĩnh riêng của mình. Còn chị thì một chút bản lĩnh cũng không có, chị nhất thiết phải sống bám vào một cái gì đó, bất kể hậu quả gây ra cho người khác, tôi thương hại chị đến mức không thèm xem chị là kẻ thù.

Nói xong cô khoác giỏ lên vai, đứng dậy bỏ ra về. Thái độ của cô dứt khoát và đột ngột đến nỗi Yến Oanh không biết phản ứng thế nào, chỉ biết ngồi yên nhìn theo.

Thúy Văn về đến nhà rồi mà cơn tức vẫn chịu đựng được. Cô lao vào góc phòng mình, quăng bữa giở xuống nệm. Rồi cứ ngồi quỳ một chỗ nhìn đăm đăm vào một điểm. Cô tức Yến Oanh đến nỗi không còn tâm trí để ngạc nhiên về tình cảm của Hữu Trí. Cô ta vừa yếu hèn vừa ích kỷ. Chỉ được mỗi nước hiền lành. Lúc trước thì cô thích tính nết dịu dàng đó. Nhưng bây giờ cô thấy đó là nhu nhược, ti tiện.

Chỉ có Hiệu Nghiêm là đồ gốc mơi không nhận ra. Nói thẳng hơn nữa, anh ta là một tên ngu dần. Vừa dần dộn vừa độc đoán, thật ra chịu hết nỗi một người như vậy.

30. Chương 30

Buổi tối cô ngồi đọc sách bên cửa sổ. Còn Hiệu Nghiêm thì ngồi vào bàn làm việc của anh. Đó là thói quen của hai người. Và thường thì không ai quan tâm đến ai. Nhưng hôm nay Thúy Văn không thể ngăn được sự soi mói. Cô cứ liếc về phía anh ta. Quan sát. Đánh giá. Đến nỗi Hiệu Nghiêm phải cảm nhận được. Anh tắt máy, quay về phía cô:

Có chuyện gì vậy?

Bị hỏi bất ngờ, Thúy Văn hơi ngẩn người:

Chuyện gì là chuyện gì?

Nãy giờ cô cứ chăm bẵm vào tôi, tới mức tôi không tập trung được. Chuyện gì vậy?

Thúy Văn quay mặt chỗ khác:

Không có gì ảnh hưởng tới anh cả.

Tôi không tin.

Hiệu Nghiêm vừa nói vừa đi về phía cô. Anh đứng trước mặt cô, tay tì lên thành cửa sổ, nhắc lại:

Có chuyện gì, cô nói đi:

Thúy Văn buột miệng:

Thật ra không có gì, có điều là.. Nãy giờ nhìn anh, tôi tự hỏi có phải tất cả những người tài năng đều không ngoan không.

Cuối cùng cô kết luận thế nào? Hiệu Nghiệm có vẻ chú ý.

Tôi nghĩ sắc suất đó rất thấp. Ngược lại với bề ngoài, có thể bên trong, họ là tên đàn độn nhất.

Nói xong cô xếp quyển sách lại, định đứng dậy bỏ đi. Nhưng Hiệu Nghiệm đã ấn cô trở lại ghế. Rõ ràng anh ta biết mình bị chửi xéo nhưng anh ta không hề nổi giận, thậm chí còn tỉnh bơ mà tò mò tìm hiểu.

Không phải vô lý mà cô triết lý như vậy, có chuyện gì hãy nói thẳng đi.

Thấy Thuý Văn lặng thinh, anh nói với một chút giễu cợt:

Đừng sợ tôi không hiểu. Cô cứ diễn đạt bình thường thôi, nếu điều đó cao siêu ngoài tầm hiểu biết của tôi, tôi sẽ ngẫm nghĩ từ từ.

Thuý Văn gỡ tay anh ta khỏi vai mình, giọng vẫn chanh chua:

Chắc chắn nói ra anh sẽ vẫn không hiểu, bởi vì nếu hiểu thì anh đã nhận ra từ lâu rồi.

Có nhiều chuyện đáng để nhận ra từ từ lắm, cô hãy nói cụ thể đi. Nếu cô có can đảm nhieéc móc người khác thì cũng hãy có can đảm nói thẳng, thế mới là quân tử, đúng không?

Thuý Văn tự ái lên.

Tôi sợ gì để phải giấu ý nghĩ của mình, tôi đang nói về Yến Oanh của anh. Từ đó giờ tôi chưa thấy ai nhu nhược đến vậy. Tôi không chịu nổi những người như thế.

Khuôn mặt Hiệu Nghiệm thoát trở nên lầm lì:

Cô có thể nhẹ nhàng hơn khi nói về người ghét mình không?

Không thể nhẹ hơn được, bởi vì đó là từ ngữ chính xác nhất những gì cô ta làm từ trước giờ, tất cả nói lên một điều, đó là người yếu hèn. Vì yếu hèn nên cô ta cứ phải bám vào người khác.

Đủ rồi Thuý Văn, tôi không thích nghe cô miệt thị cô ấy đâu.

Tôi nhận xét chứ không phải miệt thị.

Hiệu Nghiêm khoát tay:

Thôi được, không nhắc đến chuyện cũ nữa, hãy cho nó qua đi. Vấn đề còn lại là quan hệ giữa hai chúng ta. Cô hãy nói chuyện với tôi bình thường hơn được không?

Thúy Văn giương mắt nhìn anh ta, không trả lời. Hiệu Nghiêm vẫn tĩnh bơ trước cái nhìn của cô:

Vợ chồng mà mỗi chút mỗi khích bác nhau, nghe không được chút nào.

Không, không phải là vợ chồng. Anh cũng thừa biết là sắp đến lúc kết thúc mà.

Cô xoè tay ra như đếm rồi hăm hở:

Còn hai tháng và một tuần, anh đừng quên chuyện.

Một tuần cái gì?

Là sẽ ly dị, anh quên những gì đã nói rồi à?

Hiệu Nghiêm hơi ngẩn người. Anh cười nhếch môi:

Không ngờ cô là như vậy. Vậy ra cô đếm từng ngày khi sống trong gia đình này à?

Ở vào trường hợp tôi, anh cũng sẽ như thế.

Giọng Hiệu Nghiêm cứng rắn:

Không ở vào trường hợp cô, tôi sẽ khác đi. Sẽ sống co thiện chí hơn và xem đây là gia đình vĩnh viễn của mình.

Tôi sẽ không làm được chuyện đó.

Rồi cô sẽ hối hận.

Chắc chắn sẽ không.

Hiệu Nghiêm có vẻ bực mình nhưng vẫn kiên nhẫn:

Đừng khẳng khái từ chối khi người ta chìa tay ra đón mình. Tôi không muốn xem cô là đối nghịch nữa, và bắt đầu thấy cô là một nửa của mình. Tôi rất thích sống với cô.

31. Chương 31

Thúy Vân ngược lên nhìn anh ta, như nghe một chuyện khôi hài. Về mặt cô hoàn toàn đứng đưng:

- Chỉ có con nít mới tin được anh. Không hiểu anh định giở trò gì nữa.
- Tại sao cô không tin?
- Anh hãy để tôi hỏi Yến Oanh đi.
- Tại sao không nói thẳng với nhau, cô đừng thử thách lòng kiên nhẫn của tôi nữa.

Thúy Vân nhìn nhìn anh ta. Nếu lúc này không nghe Yến Oanh kể chuyện tình tự kể của cô ta, có lẽ cô sẽ tin một cách thơ ngây. Nhưng bây giờ trước mắt cô chỉ là một âm mưu, một sự tính toán nào đó. Tất cả tâm lý đề phòng làm cô thấy ghét cả hai người. Cô nhìn anh ta một cách khinh bỉ, rồi lách người tránh anh ta.

- Từ đây về sau, yêu cầu đừng nói với tôi mấy câu như vậy nữa, nghe chướng lắm.
- Cô đúng là đá đó, Thúy Vân.
- Vậy hả, có thể. Nhưng ít ra tôi không phải là người đàn độn, dở hơi.

Hiệu Nghiêm nghiêng răng, quắc mắt lên:

- Nếu cô cứ dùng cách đó nói chuyện, thì chẳng bao giờ có sự hòa hợp được.
- Nhưng tôi đâu có cần hòa hợp kiểu đó.
- Cô bảo tôi ngu. Nhưng cô cũng ngu không kém. Nếu khôn ngoan thì người ta sẽ biến sự bất hạnh thành hạnh phúc. Còn cô thì chỉ làm cho nó tồi tệ hơn.

- Vậy hả?

Hiệu Nghiêm cố nói trầm tĩnh:

- Công nhận rằng cả tôi và cô đều đến với nhau bằng sự tính toán. Đó là một bất hạnh. Nhưng đã lỡ cưới nhau rồi, tại sao không cố gắng hòa hợp với nhau? Cô hãy coi đây là gia đình cô và sống như người vợ, tôi bảo đảm sẽ làm cô thấy hạnh phúc thật sự nếu cô không nghi kỵ.

- Vậy hả?

- Đừng đề phòng tôi nữa, tôi thích sống suốt đời với cô, và sẽ có con, như một gia đình thật sự.

Thúy Vân nói như hét:

- Im, im ngay, không được nói mấy câu như vậy, không được có ý nghĩ đó với tôi.

Cô nhắm mắt lại như nghe một điều kinh khủng. Ý nghĩ có con với anh ta làm cô muốn khủng lên (và làm Mi muốn mưa). Vì nó làm cô liên tưởng tới những quan hệ vợ chồng. Mà trong thời điểm này thì cô không chịu nổi ý nghĩ đó.

Hiệu Nghiêm cũng nói như quát:

- Cô không biết cách nói năng dịu dàng hơn sao? Thật quá đáng.

Đến lượt anh không nhịn nổi nữa. Anh hằm hằm bước tới mặc áo rồi vợ lấy chìa khóa xe trên bàn, bỏ ra khỏi phòng.

Thúy Vân nhìn xuống sân. Cô thấy anh ta lái xe ra khỏi cổng. Đó là sự kết thúc quen thuộc của hai người khi nói chuyện với nhau. Lúc thì cô bỏ đi, lúc thì anh ta. Nói chung là chưa bao giờ có một cuộc nói chuyện thật sự vui vẻ. Đến lúc này, cô thấy không còn lý do gì để kéo dài nữa.

Chợt có tín hiệu phát ra từ máy di động của Hiệu Nghiêm. Cô nhìn quanh rồi bước đến giường anh ta, cầm máy lên:

- Alô.

- Anh Nghiêm phải không, em đây.

Đó là giọng của Yến Oanh. Thì ra hai người vẫn liên lạc kín đáo như vậy. Tự nhiên cô gằn giọng.

- Anh ta đi rồi, có thể là đang đến tìm chị đó.

- Ôi, xin lỗi, có phải chị là... ủa, thế máy này...

- Đúng là máy riêng của anh ta, nhưng anh ta đã quên mang theo. Chị còn thắc mắc gì nữa không?

Không nghe Yến Oanh trả lời. Cô hình dung vẻ bối rối hoảng sợ của cô ta mà tức điên. Cô thẳng tay ném chiếc máy vào tường rồi dùng dùng bỏ vào góc phòng, kéo màn lại cái rẹt, như trút tất cả sự tức tối vào đó.

Sáng hôm sau thức dậy, cô thấy chiếc máy đặt trên bàn Hiệu Nghiệm. Đúng hơn chỉ là còn một mảnh linh kiện vụn. Tự nhiên cô hơi chùng lại. Cô đâu có ngờ mình mạnh tay như vậy.

Cô dừng nhìn chần chừ bên bàn, phân vân tìm một lời giải thích với anh ta. Nhưng chưa biết nói thế nào thì anh ta từ phòng tắm bước ra. Anh ta đến đứng trước mặt cô, nhìn xuống chiếc máy bị hư rồi hướng mắt nhìn cô.

Thúy Vân liếm môi:

- Hôm qua khi anh đi một chút thì Yến Oanh gọi cho anh.

Hiệu Nghiệm khoát tay chặn lại:

- Không cần giải thích.

Thúy Vân định nói thì anh ta đã nhìn cô một cách ý nghĩa.

- Tôi rất vui khi thấy cô nổi giận.

Anh ta cười một cái rồi đi về phía khung kiếng, tiếp tục lau mặt như không có chuyện gì xảy ra.

Thúy Vân vẫn đứng yên bên bàn vừa hoang mang vì sự lỡ tay của mình, vừa ngẫm nghĩ những điều anh ta nói. Lạ trời, anh ta cho rằng cô ghen. Đồ hợm hĩnh. Cô ghét ý nghĩ đó của anh ta và cố tìm cách nói thế nào đó dập tắt sự ngạo mạn ấy. Nhưng còn có thể nói gì nữa khi mà hành động của cô chứng tỏ quá hùng hồn.

Quay lại, thấy anh ta đang nhìn mình, cô nghiêm mặt nói khô khan:

- Hôm qua tôi rất nhúc nhủ, tôi không chịu nổi tiếng ồn mà nó cứ kêu mãi, xin lỗi vì đã lỡ làm hư của anh, tôi sẽ mua cái khác trả lại anh.

- Vậy sao? - Hiệu Nghiêm lại cười.

Thúy Vân rất ghét nụ cười lấp lờng đó. Cô không biết anh ta muốn ám chỉ cái gì. Anh ta vẫn cứ cho là cô ghen, hay cười với ý nghĩ cô mua máy khác đèn? Thúy Vân không biết được. nhưng cô thấy bức mình kinh khủng bị gáp ghep như vậy.

Rõ ràng là nh kkhông hề tin cách giải thích của cô. Nhưng lại cứ ra vẻ lập lờ để cô tự nhìn lại mình. Cô mà càng giải thích thì càng dở, và cô đâm ra tức chính mình. Đúng hơn là hối hận khi đã lỡ nóng giận.

Trước khi đi làm, Hiệu Nghiêm chợt hỏi cô:

- Chiều nay cô có làm gì không?

- Chưa biết, anh hỏi chi vậy?

- Tôi muốn mình đi chơi, có gì trở ngại không?

Thúy Vân lập tức lắc đầu:

- Tôi không có hứng, cảm ơn.

- Thì thôi vậy. Nhưng này, từ giờ đến chiều cô còn nhiều thời giờ để suy nghĩ lắm. Bao giờ đổi ý gọi điện cho tôi nhé.

Thúy Vân quay mặt chỗ khác, không thèm trả lời. Cô biết chắc hẳn một điều là mình sẽ kkhông gọi điện cho anh ta. Cô đang nhớ lại “uy tín” của anh ta hi anh ta hứa trong lần sinh nhật cô. Không bao giờ cô nhận lời đi chơi lần thứ hai, cô đã thề với lòng như vậy.

Thúy Vân đến văn phòng làm việc như bình thường. Nhưng khoảng gần trưa, khi cô đang dịch tài liệu thì có người ta gọi ra ký nhận quà tặng. Đó là một bó hoa hồng thật lớn, đẹp lộng lẫy. Cô mang về phòng mình, tò mò đọc hàng chữ ghi trên thiệp. Nét chữ của Hiệu Nghiêm. Anh ta chỉ viết mỗi câu “Anh yêu em”. Chữ viết thật to như thể hiện nỗi lòng của anh ta.

Thúy Vân chợt nhìn lên tờ lịch. Hôm nay là 14-2. Thì ra là ngày quan trọng của những tình nhân. Nhưng cô với anh ta đâu có giống họ.

Cô mân mê sợi dây ruy băng, đầu óc lẫn lộn nhớ lại năm trước. Buổi tối đó cả bốn người trong nhà hàng. Khi một cậu bé mời Hiệu Nghiêm mua hoa tặng, anh ta từ chối thẳng thừng. Không thèm đếm xỉa đến cảm giác bẽ bàng của cô.

Và Hữu Tri đã lịch sự làm điều đó.

Thúy Vân chợt nhớ bó hoa trong lần sinh nhật cô, anh ta tặng hoa, hẹn đi chơi. Anh ta làm cô cảm động và sung sướng muốn bay lên. Thế rồi hôm đó khi cô ngồi một mình chờ, thì anh ta đi chơi với Yến Oanh. Gọi điện cũng không thèm trả lời.

Ý nghĩ đó làm Thúy Vân giận lên. Cô chợt đứng phắt dậy, đến ném bỏ hoa vào sọt rác (làm đúng lắm)

Cô bắt tay vào làm việc trở lại, cố không nhìn đến bó hoa. Nhưng vẫn có cảm giác nó đập vào mắt mình.

Buổi trưa cô cố tình không về nhà để tranh mặt Hiệu Nghiêm. Buổi chiều gần giờ về, cô định gọi điện cho Hữu Tri hẹn gặp anh thì Hiệu Nghiêm gọi tới. Giọng anh ta có vẻ rất tình cảm:

- Cô đang làm gì vậy, Thúy Vân?

- Tôi bận chút công việc, có chuyện gì không?

- Không có gì, có điều là tôi đang chờ điện thoại của cô.

- Xin lỗi, tôi đã nói lúc sáng rồi, tôi không đi được.

Hiệu Nghiêm im lặng một chút rồi giọng như trách:

- Ngay cả gọi điện để cảm ơn, cô cũng không muốn nữa sao?

- Vâng, vậy thì xin cảm ơn.

- Đợi nhắc như vậy thì ok còn ý nghĩa nữa đâu. Có điều tôi không hiểu sao cô cứng rắn như vậy, không chút mềm lòng nữa sao.

Thúy Vân lặng thinh. Cô không muốn nói những câu phủ nhận lòng tốt của anh ta. Nhưng để nói đưa đẩy thì dứt khoát là không.

Hình như hiểu ý nghĩ của cô, Hiệu Nghiêm lại lên tiếng:

- Thôi được, tôi không thích áp đặt tình cảm, cô có quyền từ chối những gì tôi đề nghị. Hẹn gặp lại.

- Khoan, khoan.

- Gì nữa?

- Chiều nay tôi sẽ về trễ, nói trước để ở nhà đừng chờ.

Giọng Hiệu Nghiêm có vẻ không vui:

- Cũng được, chúc đi chơi vui vẻ.

- Cảm ơn!

Thúy Vân bỏ máy xuống, ngồi chờ người nghĩ ngợi. Chợt nhớ ra, cô bấm số gọi Hữu Tri. Nhưng chờ mãi không nghe nhấc máy. Cô kiên nhẫn gọi lại lần nữa. Cuối cùng có người cầm máy. Nhưng là giọng của Hiệu Nghiêm:

- Alô!

Thúy Vân nín thở, lặng lẽ bỏ máy xuống. Không hiểu Hữu Tri đi đâu. Cô rất muốn hỏi. Nhưng sợ người cầm máy lại là Hiệu Nghiêm nên cô lại thôi.

Lại có tiếng chuông reo, Thúy Vân cầm máy lên. Cô nhận ra giọng của anh ta:

- Thúy Vân, có phải cô vừa gọi đến đây không?

- Không, sao kia, có gì không?

- Không có gì, tôi vừa nhận điện, nhưng người ấy lại không trả lời, tôi linh cảm là cô.

- Không phải tôi đâu.

- Tôi rất hy vọng đó là cô, càng hy vọng sự ngập ngừng đó là dấu hiệu ngại ngùng. Tôi mong là cô đổi ý.

Thúy Vân nhắm mắt, khe thở dài một mình. Nhưng vẫn cứng rắn:

- Tôi không có gì phải thay đổi cả, xin lỗi anh.

- Thì thôi vậy.

Cô ngồi ngả lưng vào thành ghế, lòng chợt thấy bất an. Sự bất an không giải thích được. Nhưng rõ ràng là như thế. Đó là cảm giác đối trá, là sự hèn hờ không trong sáng.

Nhưng cô có lỗi gì khi cần gặp Hữu Tri, bởi vì cô còn canh cánh một điều cần phải hiểu cụ thể. Sau đó sẽ thế nào thì cô không cần biết. Chỉ biết một điều là cô phải hỏi anh, nếu không đêm nay cô sẽ không được.

Người ta bảo nếu mình tập trung hết tinh thần để nghĩ về người yêu mình, tự nhiên người ấy sẽ cảm nhận được. Thúy Vân cũng muốn bắt chước như vậy. Cô nói thầm “hãy gọi điện cho tôi ” và gọi tên Hữu Tri liên tục. Cô làm điều đó hết sức nghiêm chỉnh. Nhưng một lát sau thấy mình ngớ ngẩn, cô bùm miệng cười một mình, và thôi không gọi nữa.

Cô mở xấp tài liệu ra, bắt đầu dịch tiếp. Nhưng chợt có tiếng chuông reo, lần này thì rõ ràng là giọng Hữu Tri:

- Alô, vui lòng cho tôi gặp Thúy Vân.
- Tôi đây, anh Tri phải không, này giờ tôi mong anh mãi.
- Vậy hả, có chuyện gì không chị?
- Tôi muốn mời anh đi uống café.
- Rất sẵn lòng. Nhưng bao giờ?
- Lát nữa hết giờ làm anh đến chỗ tôi nhé.

32. Chương 32

Hiệu Nghiêm không hề bị đuối lý:

- Em thừa biết đám cưới của mình không giống người khác. Em phải cho anh thời gian chứ.

Thuý Văn vẫn lắc đầu khẳng khái:

- Anh thay đổi đột ngột quá tôi không đón nhận được đâu.

Hiệu Nghiêm bước lại gần cô hơn:

- Ngay cả một chút tình cảm với anh em cũng không có được sao?

- Cái đó anh hãy tự hỏi mình ấy.

- Anh biết lúc trước anh không làm gì để em yêu được anh. Nhưng ít ra, em phải cảm thấy đó là người thân của em chứ. Vợ chồng không thể sống kiểu kỳ cục thế này nữa. Anh chịu hết nổi rồi.

- Nhưng không vì vậy mà anh bắt tôi phải nghĩ như anh.

- không thể được, trừ phi em là đá hoặc em đã nghĩ về người nào đó.

Thúy Văn la lên:

- Anh đừng có nói bậy.

Hiệu Nghiêm mỉm cười:

- Chỉ cần em vẫn cứ là em, anh vẫn có quyền hy vọng.

Thúy Văn buột miệng:

- Anh là người tham lam.

- Tại sao?

- Thôi, đó là chuyện của anh, không nói.

- Đã lỡ nói rồi thì phải nói cho ra lẽ, em giải thích đi.

- nhưng cô vẫn lắc đầu bướng bỉnh:

- Tôi muốn tắm, anh ra ngoài đi.

- Hiệu Nghiêm lắc đầu chịu thua:

- Thôi được, xem như anh nhượng bộ. Nhưng anh nói trước là anh không muốn tình trạng này kéo dài nữa, em suy nghĩ kỹ đi.

Thúy Văn vẫn đứng im, nét mặt không to vẻ gì bị thuyết phục. Vẻ bướng bỉnh của cô làm Hiệu Nghiệm thấy ngao ngán. Anh bỏ đi ra ngoài, đến ngồi vào bàn làm việc theo thói quen. Nhưng anh không có ý định làm gì khác. Và cứ ngồi chờ người suy nghĩ.

không phải anh không thấy những dòng chữ bị Thúy Văn xoá đi. Nhưng phản ứng đó không làm anh buồn bằng cách từ chối thẳng thừng của cô. Anh thật sự không hiểu cái gì làm cô ghét anh đến vậy.

Chẳng lẽ ấn tượng thì vĩnh viễn sẽ không xóa đi được?

Hiệu Nghiệm ngẩn đầu nhìn lên, quyết định bắt cô phải nói. Anh chờ cô ra ngoài, rồi thản nhiên đến kéo màn, ngồi xuống nệm chờ. Thúy Văn có vẻ miễn cưỡng khi thấy cử chỉ tự nhiên của anh. Cô hỏi với vẻ thiếu nhiệt tình:

- Khuya rồi, anh không buồn ngủ sao?

- ko

Anh hất mặt về phía đối diện:

- Ngồi xuống đó đi.

- Khuya rồi đẩy anh Hiệu Nghiệm.

- Anh muốn biết lý do em từ chối anh, anh không chịu được thái độ khăng khăng ở em nữa. Em không tránh cuộc nói chuyện này được đâu.

Thúy Văn ngồi khép chân một bên, im lặng nhìn tránh đi nơi khác. Cử chỉ có gì đó chống đối ngầm ngầm. Hiệu Nghiệm nhìn thấy hết, nhưng vẫn thản nhiên:

- Em ghét anh lắm sao?

- không ghét, cũng không thích.

- Tại sao, có phải vì cách cư xử của anh trước đây không?

- Tôi không để ý lắm. Nhu*ng mà... tôi thấy anh...không biết anh là người lớn hay con nít, tại sao cứ bắt tôi thi ch anh? Anh vô lý lắm.

Hiệu Nghiệm lắc đầu:

- Anh không ép em phải thích nhưng em phải nói rõ lý do, tại sao em có ác cảm với anh?

- Thế những gì anh đã làm, liệu có ai có ấn tượng tốt được? Nói thẳng ra, tôi ghét anh, ghét cay ghét đắng vì cách anh đã đối xử với tôi.

Hiệu Nghiêm cắn chặt răng. Khuôn mặt anh không lộ vẻ thất vọng như Hữu Trí khi bị từ chối. Ngược lại, hình như càng bị ghét, anh ta càng có quyết tâm chinh phục:

- Lúc trước em trách anh có thành kiến. Nhưng bây giờ chính em như vậy. Chính em làm nặng nề cuộc sống của hai đứa. Anh không chấp nhận mình có một gia đình nửa vời như* vậy, đau khổ* lắm, em biết khổ

- Thế sao anh không chịu ly dị?

- Anh không muốn có sự đổ vỡ.

Thúy Văn nói như đọc:

- Vì anh không muốn mất sĩ diện, anh cần một sự bền vững dù là giả tạo.

- Lúc trước anh đã nói như vậy sao?

- không lẽ anh không nhớ cả những gì mình nói, không lẽ anh chỉ nói cho vui?

- Anh không nhớ động lực nào khiến anh nói như vậy, nhưng chắc chắn đó không phải là ý nghĩ thật.

Thúy Văn bặm môi thở dài:

- Nhưng khi nói như vậy anh đã làm người khác mất tinh thần, anh có nhận ra ko? Lúc đó tôi đau khổ* ghê gớm, tôi thấy mình thật bất hạnh khi bị khinh rẻ như vậy.

- Anh xin lỗi, thật ra anh không cố ý.

- Chẳng cần phải xin lỗi đâu. Tôi đâu phải người hay chấp nết. Nhưng những gì anh nói đã chà nát sự tự trọng của tôi. Tôi không thể bình thường với anh được đâu.

- Kể cả sự cố gắng chinh phục của anh?

- Cái đó cũng không có ích gì đâu, muộn rồi anh Hiệu Nghiêm.

- Anh không tin tất cả đã muộn, cuối cùng thì em cũng chỉ là người, bao giờ em thành đá thì anh sẽ bỏ cuộc.

Thúy Văn ngược lên:

- Cái gì làm anh quyết tâm như vậy?

- Đơn giản là anh thích em, thích sống chung vĩnh viễn với em.

- Và cũng lúc lại yêu người cũ chứ gì?

Thấy Hiệu Nghiêm không trả lời, cô cười nhếch môi:

- Ngay cả lúc này anh cũng không xác định được, vậy mà đòi hỏi người khác phải thật lòng với mình.

Hiệu Nghiêm vẫn lặng thinh, có vẻ suy nghĩ căng thẳng. Anh không biết cử chỉ đó chẳng khác nào sự xúc phạm. Và Thúy Văn thấy vậy là hết. Cô nói một cách buồn nản:

- Lúc mới về đây, tôi có nhiều thiện chí lắm. Đáng tiếc là anh không thêm nhận tình cảm đó.

Cô dừng lại vì cảm giác nghẹn nghẹn ở cổ. Nước mắt tự nhiên rớt ra, tủi thân. Nhưng cô lập tức quẹt mắt ngay:

- Sô tôi thật là bất hạnh. Những người lẽ ra là thân nhất lại là những người ghét bỏ tôi nhất. Lúc còn nhỏ cũng vậy, tôi luôn sống thật nogan để được ba tôi thương nhưng ông ấy luôn luôn ghét bỏ tôi.

Hiệu Nghiêm nhìn cô chăm chú. Nhưng Thúy Văn không để ý ánh mắt ngạc nhiên của anh. Cô chống cằm nhìn xuống mặt nê.m buồn buồn.

- Khi bị ba tôi bắt phải lấy anh, tôi lại chuyển hy vọng vào anh. Tôi nghĩ dù muốn dù không, anh cũng đã là chồng. Vậy thì hãy biến địa ngục thành tổ ấm của mình, tôi đã nhẫn nhịn hết mức, đã cố gắng để được anh thương. Nhưng tôi càng nhẫn thì anh càng ra sức đẩy dọ. Cuối cùng tôi không chịu nổi nữa.

Cô ngược lên, nhìn thẳng vào mặt Hiệu Nghiêm, đôi mắt loé lên một tia căm ghét:

- Tại sao anh cứ đem sự nghi kỵ ba tôi mà trút vào tôi. Tôi vô tội mà. Đã vậy còn giấu giếm tôi quá khứ của anh, đến mãi thời gian gần đây vẫn còn quan hệ với Yến Oanh, như thế mà bảo tôi thật lòng với anh.

Làm sao tôi làm chuyện đó được.

- Em tuyệt vọng hay là đã quá chán?

- Cả hai.

- Ngay cả khi anh muốn hàn gắn sao?

- Tôi không tin, bây giờ tôi chỉ mong ly dị càng sớm càng tốt.

Hiệu Nghiêm lắc mạnh đầu. Nét mặt anh không còn tình cảm gì ngoài sự buồn chán về hậu quả mình gây ra. Sự thất vọng của Thúy Văn làm anh hối hận đến mức muốn ôm lấy cô mà xin lỗi, và làm tất cả để có thể xóa bỏ quá khứ nặng nề đó.

Nhưng anh biết sự biểu hiện cuồng nhiệt của mình sẽ làm Thúy Văn dị ứng tránh né. Anh cố kiềm chế và vẫn ngồi yên nhìn cô:

- Em nghĩ tất cả đã đổ vỡ. Nhưng thật ra nó đâu đến nỗi nghiêm trọng, bình tĩnh nghĩ lại đi em.

Thúy Văn chợt cười. Rồi như nói với người lạ:

- Cách đây mấy ngày. Yến Oanh đã đến tìm tôi, đã kể sạch sẽ những chuyện của hai người, và muốn tôi ly dị, nói đúng hơn là muốn tôi trả anh lại cho chị ấy. Vậy đó.

Hiệu Nghiêm ngẩng phắt lên nhìn cô, sững sờ:

- không thể được, cô ấy không thể mù quáng như vậy.

Giọng Thúy Văn lạnh nhạt:

- Nếu hai người không còn tình cảm sâu đậm chị ấy sẽ không muốn làm chuyện đảo lộn như vậy.

- Anh xin lỗi vì đã giấu em, thật ra anh có ý giấu, lúc mới cưới thì đúng là anh mặc kệ. Nhưng sau này anh không muốn em bị tổn thương.

Anh lắc đầu chán nản:

- Trong khi anh gây cho em quá nhiều ác cảm rồi, thêm chuyện đó, tất cả sẽ càng đổ vỡ.

Thúy Văn đứng dưng:

- Tôi không tin anh đã quên hẳn Yến Oanh, tôi muốn nghe nói thật.
- Đúng nếu bảo anh đã quên hẳn thì là giả dối. Cô ấy là tình cảm đầu tiên của anh, tình đầu đầu phải dễ quên hả em, anh chỉ mong là thời gian giúp anh quên.
- Đến tận lúc này mà anh ta còn nói với mình như vậy. Thúy Văn nghĩ thầm. Cô chợt đứng bật dậy:
- Thôi đủ rồi, đừng có thử sức chịu đựng của tôi.

Hiệu Nghiêm kéo ghì cô ngồi xuống:

- Anh biết em rất tự ái. Nhưng sao em không nghĩ bây giờ mất em thì anh cũng đau khổ không ít, em cũng quan trọng với anh kia mà.
- Nhưng Thúy Văn không bình tĩnh nổi, cô vùng vẫy cố tìm mọi cách để thoát ra.
- Đến lúc này mà anh còn dám nói như vậy. Anh không coi tôi ra gì cả, thế mà tôi cứ tưởng...
- Anh biết em tự ái, nhưng chính em yêu cầu anh thành thật kia mà, và anh đâu có muốn tiếp tục dối gạt em.
- Im đi, tôi không muốn nghe, buông ra.

Thúy Văn quát lên, rồi dùng hết sức đẩy Hiệu Nghiêm ra:

- Tôi cấm anh đụng vào tôi. không được đi theo tôi.

không còn biết mình làm gì, cô bỏ đi ra ngoài. Hiệu Nghiêm vội theo ra hành lang. Anh kéo cô lại:

- Khuya rồi, em đi đâu vậy?
- Buông ra.

Cô quát lên khe khẽ. Đôi mắt quắc lên nhìn anh đầy tia giận dữ dội. Đến nỗi Hiệu Nghiêm buông lời tay cô, vừa ngạc nhiên vừa bất lực vì cơn giận không ngờ của cô.

Thúy Văn thoát ra khỏi nhà như cơn lốc. Cô chẳng biết làm thế nào giải tỏa sự đau khổ bất lực của mình. Công đang cuồng điên vì thất vọng vì thù ghét. Một tâm trạng căng thẳng tột cùng. Không làm gì được Hiệu Nghiệm thì cách hay nhất là đừng thấy mặt anh ta. Nếu ở lại nhà, chắc cô sẽ quậy tung lên mất.

Thúy Văn đi bừa vào một trạm điện thoại gọi điện cho Hữu Trí. Rất may là anh đang có ở nhà. Cô bảo anh đến với cô ngay rồi cứ ngồi trong phòng mà chờ, đầu óc dật dờ hoàn toàn xa rời thực tế.

Cô không biết hành động của mình rất kỳ quặc. Cho đến khi chủ nhà mở cửa yêu cầu mà trả tiền cô mới choàng trở lại thực tế. Lúc này mới nhận ra tình trạng dở khóc dở cười của mình. Quần áo không nghiêm chỉnh laiko mang tiền. Cô bối rối bảo bà ta chờ Hữu Trí tới. Bà ta nhìn cô bằng cặp mắt nghi ngờ. Nhưng may cho cô là bà ta cũng chịu khó chờ.

33. Chương 33

Hữu Trí tới ngay với TV. Anh ngạc nhiên cực kỳ khi thấy bộ dạng kỳ lạ của cô. Lần đầu tiên anh thấy cô như thế. Và cả anh cũng bị cô làm bối rối lây.

Khi cả 2 đã ra đường. HT hỏi 1 cách dè dặt:

- Bây giờ cô muốn đi đâu?
- Tôi ko biết, anh muốn đi đâu cũng được.
- Cô từ nhà ra đây à?
- Vâng.
- Có chuyện gì nữa phải ko?
- Vâng, có. Và tôi ko muốn về nhà nữa.

Cô ngồi lên phía sau xe. HT cho xe chạy tới. Nhưng cứ bần khoản ko biết phải đi đâu. Phía sau anh, TV chợt khóc nức nở. Anh quay lại nhìn cô, sửng sốt:

- Chuyện gì vậy TV?

Ko nghe cô trả lời, anh rẽ vào 1 con đường vắng rồi tấp vào lề, bước xuống xe:

- Cô làm sao vậy, chuyện gì trầm trọng vậy?

TV cố nín khóc, nhưng ko được. Cử chỉ của cô làm HT thấy rối lên. Anh nhìn quanh. Con đường tuy vắng, nhưng ko thể đứng đây mà nói chuyện. TV đưa anh vào tình thế khó xử chưa từng thấy. Và mặc dù rất nóng ruột muốn biết chuyện của cô, anh vẫn cố kìm lại:

- Thôi được, cô hãy bình tĩnh, chuyện gì cứ từ từ giải quyết, bây giờ cô muốn đi đâu?

TV nói 1 câu lo đầu ko đuôi:

- Tôi ko muốn về nhà nữa, tôi sẽ ko bao giờ về nhà anh ta.

- Nhưng tại sao?

TV ko trả lời. HT đứng yên nhìn cô, kiên nhẫn chờ. Cuối cùng thấy tình thế ko xong, anh nói như quyết định:

- Cô lên xe đi.

Anh đưa TV về nhà mẹ mình. Cô cũng ko hỏi là đi đâu. Mãi đến khi xe ngừng trong sân, cô bước xuống, nhìn quanh hoang mang.

- Đây là nhà ai vậy?

- Nhà mẹ tôi, cô như thế này ko thể vào quán hay đi đâu được, đến đây là tiện nhất, cô vào nhà đi.

TV tần ngần 1 chút, cuối cùng cũng ngoan ngoãn theo anh vào nhà. HT giới thiệu cô với mẹ anh, rồi khoát tay:

- Cô ngồi xuống đó đi.

Nhưng TV vẫn tần ngần đứng yên. Cô rụt rè chào bà 5. Và lúng túng nhìn chỗ khác khi thấy cặp mắt kỳ lạ của bà nhìn cô. Mặc dù đang ở tâm trạng ko bình thường, cô vẫn nhận ra trong ánh mắt đó, có 1 cái gì đó như trăng trời, kinh ngạc và hoảng hốt. Cô chột rùng mình, gai gai người. Có lẽ bà thấy sự có mặt của cô ở đây là điều kỳ quặc.

Bà 5 cũng có thái độ rất lạ. Vừa tò mò, vừa muốn nói chuyện gì đó, đồng thời lại thấy ko tiện. Cả HT cũng rất lạ về thái độ của bà 5. Nhưng tâm trí còn bận rộn về TV nên anh ko quan tâm lắm.

Anh đưa bà vào nhà trong, nói nhỏ:

- Cô ấy là vợ giám đốc của con đó, cô ta đang có chuyện buồn nên con đưa về đây, có thể cô ấy sẽ ở lại đây đêm nay, mẹ chuẩn bị phòng cho cô ngủ con nghe mẹ.

Bà 5 lẩm bẩm:

- Cô ta là vợ của sếp con à, có chuyện đó nữa sao?

HT ngạc nhiên:

- Mẹ nói cái gì vậy, chuyện đó có gì lạ đâu, sếp con còn trẻ, có vợ trẻ cũng đâu có gì lạ.

- Mẹ ko phải nói chuyện đó, chỉ ko ngờ là con có quen biết với cô ta, vậy mà lâu nay mẹ ko biết.

HT mỉm cười:

- Thôi, mẹ chuẩn bị phòng ngủ con nhé, nhớ chu đáo nghe mẹ. Bây giờ mẹ tắt đèn ngủ đi. Con cần yên tĩnh để nói chuyện với cô ấy.

Bà 5 đứng yên, rồi giọng bà có chút gì đó lo sợ, hoảng hốt:

- Nhưng giữa con và cô ấy có chuyện gì ko Tri, có xảy ra cái gì ko tốt ko con, nói thật cho mẹ yên tâm đi, tại sao con với cô lại đi với nhau như vậy?

- Ko có gì đâu mẹ, mẹ nghĩ ra chuyện gì vậy? Con bảo đảm ko có gì mà.

Nhưng bà 5 vẫn có cái gì đó bất an:

- Tại sao lại đi đứng với nhau kiểu này, thật...mẹ ko yên tâm chút nào.

HT lắc đầu, phủ nhận quyết liệt thái độ lo ngại của bà. Anh bước tới tắt đèn rồi đi ra ngoài.

TV đang ngồi bên bàn, chống cằm trong dáng điệu rầu rĩ. Cô ngước lên khi thấy anh, nhìn anh như hỏi. HT ngồi xuống đối diện với cô:

- Mẹ tôi dễ chịu lắm, ko phiền hà gì đâu. Bây giờ cô đã bình thường chưa? Có thể nói với tôi được ko?

- Vâng, tôi muốn gặp anh để nói đây. Lúc này ra khỏi nhà rồi, tôi liền nghĩ đến anh, tôi muốn gặp anh ghê gớm.

HT thoáng cười hài lòng:

- Tôi rất bằng lòng khi cô nghĩ đến tôi lúc này, nào có chuyện gì vậy, 2 người lại cãi nhau à?

TV thở dài:

- Chúng tôi ko cãi nhau, cãi thì thường quá rồi, nó đâu làm tôi khổ sở thêm nữa.

- Vậy thì có chuyện gì?

TV chớp mắt, đôi mắt lại rưng rưng:

- Tôi ko thể hiểu anh ta coi tôi là gì của anh ta nữa. Anh biết ko, thời gian này bỗng nhiên anh ta cứ chăm bẵm lấy tôi, ko muốn ly dị tôi nữa. Thế mà trong lúc bảo yêu tôi, anh ta vẫn thú thật là đau khổ vì mất Yến Oanh.

Cô ngừng lại, khóc nức lên:

- Nếu là anh, anh có chịu đựng được ko, thật ra anh ta coi tôi là cái gì chứ?

Đôi mắt HT tối sầm:

- Điều đó làm cô đau khổ đến vậy à? Cô hãy nhìn lại mình xem, cô mất bình tĩnh đến nỗi ko biết mình đang làm gì nữa. Chuyện đó làm cô bị quan đến vậy sao?

- Nhưng tôi ko chịu đựng nổi, tôi ko chịu được khi anh ta cứ đau khổ kiểu đó.

- Có nghĩa là cô muốn anh ấy chỉ yêu mình cô, v à quên hẳn YO, thậm chí cô cũng ko muốn anh ta có quá khứ như vậy?

- Anh ta làm tôi có cảm giác bị lừa gạt. Ban đầu tôi đã cố dứt khoát ko nghĩ đến anh ta. Nhưng sau đó tôi tin những gì anh ta biểu hiện. Tôi nghĩ sống chung với nhau, dù muốn dù ko tình cảm vẫn tự nó đến. Ngay cả trong lúc trốn chạy tôi vẫn cứ hy vọng.

- Rồi sao nữa?

- Thề rồi trong lúc tôi sắp chịu thua, thì anh ta thú nhận tình cảm đầu vẫn làm anh ta thấy đau. Đó là 1 hình thức chứng tỏ anh ta vẫn còn yêu chị Oanh.

- Chuyện đó cần có thời gian mới quên được.

TV nói như hét:

- Có nghĩa là anh ta thích 1 lúc 2 người, tôi ko chịu nổi như vậy, tôi thù hận tất cả bọn họ.

HT nhìn cô chăm chăm:

- Cô yêu anh ấy đến vậy à?

- Tôi ko thêm yêu.

- Nếu vậy thì việc gì cô phải khổ sở, cô hãy nhìn lại mình kìa.

TV quệt ngang mắt, cô ngồi thẳng người lên như bị tự ái. Như muốn gom lại chút kiêu hãnh đã tả tơi. HT nhìn cử chỉ của cô anh cảm thấy thất vọng mênh mông. Nhưng anh cố giấu tình cảm đó, và bình thản nhìn cô:

- Thật ra chuyện ko ghê gớm như cô tưởng đâu.

TV nói nhanh:

- Nếu anh ở vào trường hợp tôi, anh sẽ thấy khổ đến mức nào, tôi ko chịu nổi ý nghĩ mình là người đến sau (ủa vậy là yêu HN rồi hả??), anh hiểu ko?

HT điềm nhiên:

- Cô phải chấp nhận như vậy thôi. Và chấp nhận luôn cả tình cảm riêng tư của anh ấy. Ko thay đổi được đâu.

- Ko tôi ko chấp nhận như vậy, tôi có tự ái của tôi. (chẳng hiểu cái bà này nghĩ gì nữa)

- Nghe đây TV, trước đây anh Nghiêm đã đính cưới Yến Oanh, như vậy cô phải hiểu tình cảm đó sâu sắc đến mức nào. Bây giờ anh ắt yêu cô, và muốn sống suốt đời với cô. Nhưng điều đó cũng ko làm cho anh ấy quên hẳn Yến Oanh được, cô phải chấp nhận chuyện đó thôi.

TV lắc đầu:

- Thà tôi ko có, chứ tôi ko chấp nhận tình cảm nửa vời.
- Như vậy cô chỉ tự làm khổ mình thôi.
- Có lẽ vậy. Nhưng tôi chọn cách giải phóng mình.
- Nghĩa là sao?
- Ngay bây giờ tôi chưa quyết định hẳn. Nhưng trước mắt tôi ko muốn về nhà đó nữa.
- Trở về nhà mình liệu cô có yên ổn với ba cô ko?

TV lắc đầu mạnh mẽ:

- Tôi ko thể xem đó là nhà mình được nữa, ko có lý do gì để về. Tôi sẽ tự sống 1 mình.

HT nghiêng người tới, nhìn cô chăm chú:

- Quyết định kỹ chưa TV?
- Trước đây tôi đã muốn như vậy, nhưng tôi còn yếu đuối ko dám bây giờ thì chẳng còn lý do gì để yếu đuối nữa.
- Nhưng anh Nghiêm ko đồng ý ly dị mà.
- Mặc kệ anh ta.

HT đứng dậy, đi tới đi lui trầm ngâm:

- Chuyện gì cũng từ từ giải quyết, cô ko thể bỏ đi ngang nhiên như vậy. Những người trong gia đình anh Nghiêm sẽ nghĩ sao? Họ ko đồng ý đâu/
- Đó là chuyện của anh Nghiêm, để anh ta tự giải thích, anh ta gây ra chuyện chứ có phải tôi đâu. Tôi sẽ ko về đó nữa, anh hãy đến đó lấy đồ dùm tôi.

- Ko được, cô phải về nhà, phải nói chuyện rạch ròi, phải yêu cầu ly dị. Sau đó cô ra đi 1 cách đường hoàng hơn.

Nhưng TV gạt phăng:

- Đợi anh ta ly dị lâu lắm, tôi chỉ muốn làm theo ý mình.

- Ko nên như vậy TV, làm vậy anh Nghiêm sẽ nghĩ sao về cô?

TV nhăn mặt:

- Tôi đã bảo mặc kệ anh ta mà. Từ đó giờ anh ta chỉ gây ra chuyện, chỉ biết làm cho người khác chịu đựng. Bây giờ hãy để anh ta chịu đựng những gì mình gây ra.

- Nhưng bỏ đi ngang nhiên như vậy là ko được.

- Được, được.

HT khoanh tay trước ngực, trầm ngâm:

- Trước khi ra khỏi nhà, cô có nghĩ là mình ko trở về ko?

- Lúc đó tôi chưa nghĩ. Nhưng khi đi rồi thì tôi quyết định ko trở lại.

- Bỏ đi trong tình trạng thế này à? Cô hãy nhìn lại mình kìa.

TV tỉnh bơ:

- Đâu có sao, tôi sẽ mua những thứ khác. Nếu chỉ vì đồ đạc mà trở lại nhà anh ta thì thật dở hơi.

- Vậy, đêm nay cô sẽ ở đâu?

34. Chương 34

TV thở dài. Chợt nhớ ra mình đang ở đâu. Cô vội ngồi thẳng người lên, ngẩng đầu nhìn Lê Vin. Nãy giờ anh ngồi im lặng quan sát. Thấy cái nhìn của cô, vẻ mặt anh vẫn không thay đổi. Thuý Văn cười gượng:

- Xin lỗi!

Thật ra cô cũng không biết mình xin lỗi cái gì. Lê Vin hình như cũng hiểu như vậy nên không trả lời. Anh hớp 1 ngụm nước, và vẫn yên lặng như không hề có ý định tiếp tục câu chuyện. Anh chờ Thuý Văn tự tập trung.

Biết mình đã phạm 1 khuyết điểm kinh dị nếu đây là 1 cuộc phỏng vấn. Thuý Văn nghĩ Lê Vin đang có ý định rút lại lời mời của anh. Cô vừa què vừa bối rối, mặt cô chợt đỏ lên, cô nói lảng chuyện:

- Tôi nghĩ, thật may mắn khi người nào đó được làm việc với anh. Phong cách anh rất thoáng, sẽ không gây cho người ta bị áp lực, như thế họ sẽ dễ phát huy khả năng của mình hơn.

Lê Vin vẫn im lặng uống bia, mắt vẫn tiếp tục chiếu vào cô. Khuôn mặt anh không nhiệt tình cũng không lạnh nhạt. Anh làm Thuý Văn bắt đầu hoang mang. Cô tự biết mình có lỗi khi làm gián đoạn cuộc nói chuyện đang lúc sôi nổi nhất. Và thậm chí cảm phục sự nhạy cảm của Lê Vin. Khi nhận ra người đối diện lơ đãng, anh phản ứng bằng sự im lặng như thế. Không hiểu là cảnh cáo ngầm hay thông cảm, hay chờ người ta tự tập trung. Thuý Văn không biết chính xác. Nhưng cô rất hối hận về sự lơ đãng của mình.

Cô thoáng bối rối nhìn Lê Vin, liếm môi:

- Tôi xin lỗi vì có cử chỉ thiếu tôn trọng anh. Nhưng quả thật không phải tôi không thích nghe. Anh nói chuyện rất cuốn hút. Chỉ tại quan niệm của anh làm tôi nhớ lại 1 trường hợp tương tự của tôi.

Lê Vin không nói gì. Nhưng cái nhìn rõ là có chú ý. Điều có làm có được động viên hơn. Cô mạnh dạn nói tiếp:

- Khi mới ra trường, tôi cũng có đến 1 công ty xin việc. Tôi rất tự tin vào khả năng của mình. Nhưng điều mà tôi thất bại không sao khắc phục được, đó là thiếu kinh nghiệm lâu năm.

Lê Vin chăm chú nghe, rồi chợt mỉm cười:

- Cô phản ứng hay lắm. Và hình như cô bị chuyện đó ám ảnh đến bây giờ?

- Tôi không biết có phải vậy không, nhưng nghe nói về quan niệm tuyển nhân viên của anh, tôi lập tức nhớ lại chuyện đó.

- Và từ đó cô không muốn lao vào lĩnh vực kinh doanh nữa?

- Không phải thế, tôi thích lắm. Nhưng.... Hình như số phận đưa đẩy tôi phải làm trái nghề của mình.

Lê Vin cười trầm tĩnh:

- Và trong trường hợp này, có thể nào số phận giúp cô làm đúng ý thích? Cô nhận lời tôi chứ?

Thấy cử chỉ phân vân của cô, anh khoát tay:

- Không cần phải trả lời ngay bây giờ. Từ đây đến đó cô còn nhiều thời gian để quyết định. Thật ra muốn thay đổi 1 công việc đâu phải là dễ dàng. Nhất là sự thay đổi đó quan trọng trong đời.

Thúy Văn thở nhẹ, cảm thấy dễ chịu hẳn đi:

- Tôi cảm thấy sự dẫn dắt của mình chẳng khác nào làm cao. Nhưng quả thật tôi bắt đầu thích làm công việc hiện tại. 1 điều khác nữa là tôi rất sợ, vì làm trợ lý cho 1 công ty nước ngoài đâu phải là đơn giản.

- Nhưng cũng không khó lắm đâu. Cô có thể yên tâm là tính tôi rất thoáng. Tôi không muốn vất sức những người hợp tác với mình.

Thúy Văn gật gật đầu:

- Vâng, tôi rất in cách nói của anh.

Lê Vin ngồi im 1 lát rồi chuyển đề tài.

- Cô làm thông dịch lâu chưa?

- Khoảng hơn 2 năm.

- Nghĩa là đã bắt đầu trưởng thành và giàu kinh nghiệm?

Thúy Văn hơi nghiêng đầu, cười vừa tự nhiên mà rất duyên dáng:

- Nếu nói không khiêm tốn, thì đúng là như vậy.

- Xin lỗi, cô Thúy Văn có gia đình chưa?

Thúy Văn hơi ngẩn người 1 chút, không biết trả lời thế nào về tình trạng của mình. Cuối cùng cô gật đầu:

- Cũng có.

Lê Vin hơi ngạc nhiên về cách nói của cô. Nhưng phép lịch sự không cho phép anh hỏi thêm. Anh mỉm cười:

- Anh ấy chắc là cùng nghề với cô? Liệu chuyển nghề của cô có vấp phải trở ngại nào không?

- Chắc chắn là không, tôi luôn tự do quyết định công việc của mình

- Có nghĩa là cô rất được tôn trọng? Thế anh ấy có cùng nghề với cô không?

- Không, anh ta là giám đốc của 1 công ty kinh doanh.

Lê Vin hơi nghiêng người tới, hỏi lại:

- Cô nói gì, nghề nghiệp của chồng cô là gì?

Thúy Văn miễn cưỡng lặp lại:

- Anh ấy là giám đốc của 1 công ty xuất nhập khẩu

Lê Vin kinh ngạc nhìn cô rồi ngả người ra sau:

- Tôi không nghĩ cô nói đùa, nhưng như thế thật là kỳ lạ. Điều đó làm tôi nghĩ rằng, tôi đã đề nghị 1 việc phi lý với cô.

Thúy Văn lắc đầu:

- Không phí lý đâu, thật đấy

Rồi cô vội nói sang chuyện khác:

- Anh sang đây lâu chưa? Và bây giờ anh ở đâu?

- Cũng khá lâu, tôi đang ở nhà riêng do công ty được sắp đặt. Chờ công việc ổn định sẽ mua nhà theo ý thích của tôi.

Thúy Văn tò mò:

- Thế anh định sống hằn ở đây à?

Lê Vin hơi cười:

- Điều đó còn tùy thuộc vào thành công hay thất bại của công ty. Nhưng tôi hy vọng sẽ không trở về pháp như 1 người bị phá sản

- Chúc anh thành công.

- Cảm ơn!

Thúy Văn vén tay áo nhìn đồng hồ, rồi ngược lên:

- Tối quá, tôi xin phép về vậy

- Cô hãy cho tôi số phone của cô, còn đây là số của tôi.

Vừa nói Lê Vin vừa rút danh thiếp đưa Thúy Văn. Cô cũng hí hoáy ghi số của mình cho anh. Rồi đứng lên, hỏi 1 cách chu đáo:

- Anh có biết đường về không? Tôi sẽ hướng dẫn

- Ông Phong cho tài xế đón tôi ngoài kia, nếu cô không từ chối, cho phép tôi đưa cô về nhé

- Dạ thôi, phiền anh lắm, tôi tự về được rồi

Lê Vin hiểu sự từ chối của cô theo cách nghĩ của anh nên không nói gì thêm. Tuy nhiên, anh cũng lịch sự ra đón xe cho cô. Thúy Văn chìa tay về phía anh, cười nhẹ:

- Tạm biệt

Lê Vin bóp nhẹ tay cô:

- Tạm biệt, hẹn gặp lại

- Tôi rất mong như vậy

Cô nói rồi đến mở cửa, ngồi vào xe. Khi quay lại cô còn thấy anh đứng nhìn theo rồi lững thững đi về phía xe mình

Cô ngả đầu vào nệm, nhắm mắt lại với cảm giác vui vui. Cô chưa biết mình có thay đổi việc làm không. Nhưng mơ hồ cảm thấy cuộc đời mình sẽ rẽ sang 1 bước ngoặt mới.

35. Chương 35

Thúy Văn vừa về nhà thì đã thấy Hữu Trí ngồi trong phòng chờ cô. Anh chống tay trên bàn, có vẻ suy nghĩ rất dữ. Thấy cô về, anh chỉ ngược lên nhìn. Rồi trầm ngâm ngồi yên.

Thúy Văn vào phòng trong cất đồ. Rồi quay ra, cô đến ngồi đối diện với anh, mỉm cười vồn vã:

- Anh đến lâu chưa? Chờ tôi có lâu không?

- Cũng không lâu lắm

- Đến chơi hay có chuyện gì không?

Hữu Trí trả lời mà đầu óc như chìm đắm trong ý nghĩ riêng:

- Không có chuyện gì

- Vậy hả?

Thúy Văn ngồi im. Hữu Trí cũng không nói gì. Thái độ trầm ngâm khác lạ của anh làm cô hơi ngạc nhiên. Cô nhìn anh 1 cách lạ lùng nhưng cũng kể vui vẻ:

- Anh biết chuyện gì xảy ra với tôi không? Có 1 công ty nước ngoài đề nghị tôi làm trợ lý cho họ đấy.

- Vậy hả?

- Tôi phân vân ghê lắm, công việc đó hấp dẫn thật, nhưng tôi sợ vượt quá khả năng của mình

- Có thể

Thuý Văn không kèm được nữa, cô khẽ nhú mào:

- Hôm nay anh rất lạ, có chuyện gì vậy anh Trí?

Hữu Trí thần thòi quay lại nhìn cô:

- Cô đã bao giờ nghe người lớn kể về nguồn gốc của mình chưa, Thuý Văn?

- Hả, anh nói gì? - Thuý Văn ngẩn ngơ nhìn lại anh.

- Cô có biết ông Nhị không phải là cha ruột của cô không? Từ đó giờ cô có bao giờ hoài nghi điều đó không?

Thuý Văn ngồi lặng người. Bỗng nhiên cô sợ run lên, cô thì thào:

- Tại sao anh hỏi như vậy? Anh đã điều tra về gốc gác tôi sao? Tại sao anh soi mói như vậy, anh muốn làm gì tôi đây?

Hữu Trí trầm ngâm:

- Tôi không soi mói cô. Mọi chuyện tự nó đến, đến mức làm tôi choáng váng cả người, tôi không biết sự thật đó là điều đáng vui hay đáng buồn nữa

- Sự thật gì? Anh biết gì về tôi chứ, anh nói nhanh đi.

- Tôi không biết mẹ cô là ai, nhưng có 1 điều tôi biết chắc chắn cô là em gái tôi, cô cùng cha với tôi. Mẹ tôi nói với tôi điều đó, không hề hư cấu đâu.

Thuý Văn ngồi yên như hóa đá, đầu óc tê liệt. Cô chỉ biết nhìn sững Hữu Trí. Cử chỉ của cô làm anh thấy tội nghiệp. Anh nói dịu dàng:

- Cô không tin phải không?

Thuý Văn thần thòi:

- Chuyện này đột ngột quá, làm sao có thể như vậy được

- Bây giờ cô có thể hiểu tại sao ba cô không thương cô rồi chứ?

- Tôi hiểu lâu rồi, nội tôi nói với tôi, có điều nội tôi không biết ba thật của tôi bây giờ ở đâu.

Hữu Trí có vẻ ngạc nhiên:

- Cô đã biết về mình rồi à? Bao lâu rồi?

- Không lâu lắm, mới đây thôi.

- Tại sao cô không nói với tôi?

- Làm sao tôi dám để nhiều người biết xuất xứ của mình, nó đâu có hay ho gì đâu.

- Hiệu Nghiêm biết không?

- Anh ta là người mà tôi muốn giấu nhất

- Thật ra anh ấy rất yêu cô.

Thuý Văn thẫn thờ:

- Đừng nói chuyện đó nữa. Không ngồi trên đời này tôi còn có 1 người anh, tôi cũng có anh em ruột thịt. Tôi sung sướng lắm

Cô ngược lên nhìn Hữu Trí:

- Tôi không cần biết người lớn có thù ghét nhau hay không, nhưng tôi sẵn sàng xem anh là thân thiết của tôi, còn anh thì sao, anh có đón nhận tôi được không?

Cách nói của cô làm Hữu Trí xúc động nhói lòng. Anh đứng dậy, bước đến đứng gần cô:

- Có 1 cô em gái như thế này, tôi làm sao từ chối được. Bây giờ tôi hiểu tại sao tôi lo lắng cho cô nhiều đến vậy. Có lẽ đó là linh tính, hay do sự ràng buộc máu mủ đã liên kết chúng ta.

Thuý Văn thì thầm:

- Vân, hình như là vậy. Thì ra tình cảm gia đình là sợi dây vô tình trời buộc, nên lúc đầu vào công ty anh ta, tôi lập tức xem anh là chỗ dựa của tôi.

Hữu Trí vỗ nhẹ nhẹ đầu cô. Cử chỉ âu yếm thân thiết của anh truyền sang Thuý Văn sự xúc động êm ái. Cô ngồi yên đón nhận. Chợt nhớ ra, cô ngước lên nhìn Hữu Trí chăm chăm:

- Nhưng ba mình là ai hả anh, sao chẳng bao giờ ba tìm em để thăm? Không lẽ ba không thương em sao?
- Ba mất rồi, mất sau cái chết của mẹ em. Trước khi chết ba yêu cầu mẹ anh đưa em về nuôi. Nhưng 1 phần là mẹ không đủ sức, phần nữa là mẹ con thù hận, dù sao cũng hãy thông cảm cho mẹ
- Nhưng tại sao mẹ anh im lặng lâu thế, đáng lẽ mẹ phải nói cho anh biết chứ?
- Mẹ không muốn dính dáng đến quá khứ lỗi lầm của ba. Nhưng thực tế là mẹ vẫn theo dõi em đây chứ
- Có phải bây giờ mẹ sợ mình đi quá đà không?
- Khi biết tình cảm của anh đối với em, mẹ bắt đầu hoảng sợ. Anh thật sự sai lầm, em quên chuyện đó đi nhé Văn.
- Em không nghĩ gì chuyện lúc trước đâu, mà anh cũng không nên tự dằn vặt mình, bây giờ biết ra, em sung sướng lắm

Hữu Trí hỏi đột ngột:

- Bây giờ em có muốn sống chung với mẹ anh không, cứ coi đó là mẹ em. Anh biết đến bây giờ mẹ không còn hận oán gì nữa đâu. Chuyện củ chắt mẹ bỏ qua rồi. Vậy thì em nên đón nhận mẹ như đã đón nhận anh, được không Văn?

Thuý Văn ngồi yên phân vân. Cùng 1 lúc đón nhận những chuyện lớn lao, cô không đủ sức quyết định ngay. Nhất là cô hãy còn sợ hãi người phụ nữ đã từng thù hận mẹ mình

Cô nói dè dặt:

- Liệu mẹ anh có thương được em không, anh đừng đòi hỏi người lớn phải rộng lượng khi mà người ta phải đau khổ
- Đó là mẹ anh đề nghị đấy, tiếp xúc với em rồi, mẹ anh không còn bị ấn tượng nữa, em đừng sợ
- Vâng.

Hữu Trí chợt đứng dậy:

- Thôi khuya rồi, em đi nghỉ đi. Mía anh đến sớm nói chuyện lâu hơn.

- Dạ

Thúy Văn tiễn Hữu Trí ra cửa. Cô đứng yên nhìn cho đến lúc anh chạy thật xa. Cái nhìn trìu mến quyến luyến không muốn dứt. Mãi đến khi không còn thấy anh nữa, cô mới trở vào nhà

Nhưng cô vừa khép cửa lại thì chợt nghe tiếng của Hiệu Nghiêm:

- Thúy Văn

Anh từ trong bóng tối bước ra, tay giữ lấy cánh cửa. Rồi lẹ làng bước hẳn vào trong sân:

- Anh ta thường đến thăm em vào những lúc khuya thế này à?

Thúy Văn quay mặt chỗ khác:

- Khuya rồi, anh đến đây không đúng lúc đâu.

- Giữa anh với anh ta, ai có tư cách để đến với em hơn?

Thúy Văn quay phắt lại:

- Anh nói cái gì đấy, em cảm anh có ý nghĩ lệch lạc như vậy, em không giống anh đâu.

Hiệu Nghiêm quắt mắt nhìn cô:

- Em thừa biết là anh ta yêu em, vậy mà vẫn không làm gì để ngăn chặn. Có phải vì biết như vậy nên em muốn ly dị phải không?

- Anh là đồ... không thêm nói chuyện với loại người như anh nữa

Cô quay người bỏ vào nhà. Nhưng Hiệu Nghiêm lập tức nắm tay cô, kéo mạnh về phía anh:

- Em làm quá sức chịu đựng của anh rồi. Bây giờ anh không im được nữa. Có phải em cần có anh ta hơn anh? Và đó là lý do làm em muốn ly dị, có không?

Thúy Văn quát lên nhỏ nhỏ:

- Đừng có nói bậy, đầu óc như bần

- Có thể. Nhưng cách quan hệ mờ ám của em còn như bần hơn nhiều. Em ngang nhiên bỏ nhà đi để qua lại với anh ta. Em có coi anh ra gì không?

Thấy Thúy Văn làm thinh, anh lắc mạnh tay cô:

- Em chưa ly dị xong mà đã như vậy rồi sao, đầu óc em để đâu rồi? Em đừng quên anh ta đã có vợ

Thúy Văn tức điên người mà không sao nói được. Cô đẩy mạnh anh ta ra, rồi bỏ chạy vào nhà, đóng sầm cửa lại

Hiệu Nghiêm khựng người vì phản ứng của cô. Anh đứng lặng giữa sân nhìn cánh cửa đóng im ỉm. 1 cơn tức giận cuồng điên làm anh đá mạnh chậu hoa nhỏ ở góc sân rồi đi phăng phăng ra khỏi nhà

Anh chạy lang thang giữa đường phố vắng lặng. Đầu óc còn rưng rục những tình cảm quay quắt. Vừa khao khát với Thúy Văn vừa hoài nghi tình cảm của cô và cả cảm giác thất bại cay đắng. Anh ngừng xe ở 1 bar rượu, vào trong tìm 1 góc ngồi nhìn thiên hạ

Đêm nay anh thấy cô đơn ghê gớm. Cảm giác của 1 người đánh mất tất cả. Người yêu cũ đã có chồng. Người vợ trong tay cũng thoát khỏi đời anh. Tình yêu nào cũng không giữ được. Cả 2 người bạn thân nhất cũng lên lút phản bội. Đúng là không giữ được thứ gì cho mình

Anh lấy máy ra gọi cho Yến Oanh rồi lặng lẽ ngồi chờ cô. Anh biết chắc là cô sẽ đến, dù bằng bất cứ giá nào. Khi anh bị quặt ngã, cô không bỏ anh như Thúy Văn, chút ngọt ngào cuối cùng anh chỉ có thể tìm được ở cô mà thôi.

Khi Yến Oanh đến, anh đã bắt đầu thấy say. Trước mặt anh những chiếc ly chất đầy trên bàn. Yến Oanh nhìn quanh, rồi ngồi xuống bên cạnh anh dịu dàng:

- Anh làm sao vậy? Sao giờ này mà anh còn ở đây, nói với em đi, anh đang buồn lắm phải không?

Hiệu Nghiêm luồn tay qua, nắm chặt lấy tay cô:

- Anh đang cần có em, cần ghê gớm (thằng cha này tệ nhất trên đời, vợ của bạn cũng không tha).

Yến Oanh bặm môi, gật đầu:

- Em hiểu. Nhưng chuyện gì vậy anh? Anh và Thúy Văn lại cãi nhau phai không?

- Cô ta đã không sống với anh hơn tháng nay rồi

- Nghĩa là sao, trước đây anh và cô cũng đâu có sống thật sự với nhau.

Hiệu Nghiêm chống hai tay lên bàn, đầu gục xuống trên tay, đáng điệu đầy vẻ thất vọng:

- Cô ta đòi ly dị, và đã ngang nhiên bỏ đi, bất chấp sự phản đối của anh.

- Điều đó làm anh buồn đến vậy sao?

- Anh không muốn có sự đổ vỡ lần nữa, anh mệt mỏi lắm rồi. Điều tệ hại hơn là cô ấy đã công khai quan hệ với Hữu Trí

Anh chợt ngẩng mặt lên, nắm mạnh tay xuống bàn:

- Anh biết cư xử với họ thế nào đây, không thể thẳng tay được. Nhưng anh không chịu nổi sự phản bội như vậy (Trời ạ, ông và bà YO đã làm chuyện tà trời với nhau rồi, ông nói vậy như là mình trong sạch lắm đó).

Yến Oanh thoáng ngạc nhiên. Và rồi 1 nỗi buồn làm cô cụp mắt nhìn xuống, bắt đầu khóc. Cô không hiểu cụ thể lý do để mình khóc. Nhưng cách nói của Hiệu Nghiêm làm cô cảm thấy bất an.

Hiệu Nghiêm sững sờ nhìn nước mắt chảy trên mặt cô. Anh ngồi thẳng người lên, giọng chùng lại:

- Sao vậy Oanh, chuyện gì làm em buồn, nói với anh đi?

Yến Oanh vừa khóc vừa nói ảo não:

- Em muốn biết anh còn yêu em không, anh nói đi.

36. Chương 36

Hiệu Nghiêm vẫn nói 1 cách mềm yếu:

- Còn chứ, khó quên được lắm

- Nếu còn yêu em, sao anh không tìm cách thay đổi, so không làm 1 cái gì đi, anh cứ lững lơ như vậy, em mòn mỏi quá

- Hoàn cảnh đã như vậy, khó mà đảo lộn lắm, hãy bằng lòng hiện tại đi em.

- Không, em không bằng lòng được nữa. Em hối hận vì ngày trước không giành giật anh, mãi mãi em sẽ cứ hối hận như vậy. Nếu anh không thay đổi, sao này anh cũng sẽ hối hận.

- Đừng nói nữa Oanh, anh muốn được yên tĩnh. Những chuyện dằng xé làm anh mệt mỏi lắm rồi.

- Cứ mỗi lần em đề nghị sống chung, thì anh lại bỏ qua (ai biểu bà ngu làm chi), anh làm em tuyệt vọng quá. Thật ra anh hết yêu em rồi phải không?

- Chưa bao giờ, với anh, em vẫn là tình cảm thiêng liêng của anh.

- Nhưng bên cạnh đó, anh cũng yêu cả Thúy Văn, đúng không? Vậy mà trước đây em tự hào rằng cô ta chỉ là vợ anh trên danh nghĩa, còn em mới thật sự là tình yêu của anh. Bây giờ em hết còn tin anh rồi

- Hoàn cảnh đã thay đổi, hãy hiểu cho anh, anh không phải là gỗ đá

- Em biết rồi, sống bên cạnh 1 tiểu thư quý tộc, anh làm sao không bị quyến rũ. Nếu biết trước như vậy, thà lúc đó em tự tử cho rồi

Và cô lại khóc 1 cách thê thiết, tuyệt vọng. Cô làm Hiệu Nghiêm đau đến nhói lòng. Anh choàng qua vai cô, xiết mạnh:

- Đừng khóc em, mỗi lần làm em khóc, anh thấy mình là người tị tiện quá

- Anh không tị tiện, mà đa tình. Như thế nên em mới khổ

Hiệu Nghiêm vỗ nhẹ vai cô, không trả lời. Cà người anh nóng rực và lao đao vì rượu. Những tình cảm không kiểm soát được như làm đầu óc anh rối tung lên. Anh buông lơ cánh tay xuống khỏi vai Yến Oanh, gục đầu ngồi yên.

Yến Oanh hiểu mình không nên nói gì nữa. Cô thở dài quay đầu gọi người tính tiền rồi kéo nhẹ tay Hiệu Nghiêm:

- Mình về đi anh.

Cả 2 đi ra đường. HN định đến lấy xe thì cô cản lại:

- Anh say thế này chạy xe không được đâu, mình gọi taxi nghe anh. HN gật đầu chịu ý cô. Khi cả 2 ngồi vào xe, trong bóng tối, cô ghì lấy anh mà hôn. 2 người bất chấp cả bị dòm ngó, chỉ còn đắm chìm trong sự cuồng nhiệt. Yến Oanh thì thầm:

- Em muốn hai đứa sống với nhau đêm nay, đừng về nhà nghe anh.

Hiệu Nghiêm ghì cô vào người:

- Anh yêu em.

Yến Oanh nghiêng người tới gần người tài xế rồi buông mình vào vòng tay anh. Lúc này những ý nghĩ buồn nản không tồn tại giữa hai người nữa, chỉ còn 1 sự háo hức được ở bên nhau. Thúy Văn thật sự không còn đọng trong tâm trí cả hai.

Khi cánh cửa của căn phòng trong khách sạn đóng lại, mọi chuyện đời như đã ở thật xa họ, không còn ai nghĩ gì hơn ngoài ý muốn sống hết mình buông thả với nhau.

oOo

Hiệu Nghiêm rời quán rượu. Giờ này đường phố hầu như đông người. Anh cứ lái xe trên đời mà không biết rẽ đi đâu. 1 tuần nay anh cứ sống như thế. Khi chiều xuống là anh giết thời giờ trong quán rượu đến tận khuya. Sống 1 mình với nỗi đau dứt không yên ổn

Anh tự hứa với lòng sẽ gạt bỏ Thúy Văn, sẽ quên hẳn cô như người ta cố quên kẻ thù của mình. Nhưng rồi khi đến quyết định ly dị, anh lại không còn cam đảm

Đã 1 tuần anh tránh mặt cô. Cảm giác căm hận nhiều hơn nhớ nhung. Để rồi cuối cùng là bây giờ, ngay trong lúc này anh trở lại với bản chất cứng rắn. Hoặc là sẽ chủ động ngay bây giờ, hoặc là không bao giờ nữa. Và cứ thế sẽ bị cô chà nát trái tim. Vừa yêu và vừa không tin, thậm chí là khinh bỉ

Hiệu Nghiêm rẽ vào đường đến nhà Thúy Văn. Đúng như anh nghĩ, chiếc xe Hữu Trí dừng ở đó. Anh xuống xe đi thẳng vào nhà. Hữu Trí và cô ngồi đối diện nhau, cả 2 đều có vẻ trầm ngâm như có chuyện gì đó quan trọng. “Còn có chuyện gì quan trọng hơn ngoài việc bàn tính làm thế nào để được ly dị ”

Hiệu Nghiêm cười gằn với ý nghĩ đó. Và anh đường hoàng đến ngồi trước mặt 2 người:

- Xin chào!

37. Chương 37

Thúy Văn giắt bản người, quay lại nhìn. Cô buột miệng:

- Anh đến sao không gõ cửa?

Hiệu Nghiêm nhìn hai người. Khuôn mặt bưng bưng:

- Bất lịch sự quá hả? Nhưng nếu gọi cửa, liệu tôi có thấy được hai người cùng một lúc không hay sẽ có một người lánh mặt?

Thúy Văn thở hắt như bất lực và tức tối. Cô ngồi yên nhìn chỗ khác. Hiệu Nghiêm quay qua Hữu Trí vẽ mặt đầy áp đảo.

- Anh có thật sự là bạn với tôi như anh vẫn tự xưng như vậy không, đây là cách anh thể hiện tình bạn à? Thật là buồn cười.

Hữu Trí lắc đầu:

- An nghi ngờ như vậy không đúng đâu.

Thúy Văn hất đầu lên, gạt ngang:

- không việc gì phải giải thích với anh ta, cứ để anh ta nghĩ thế nào tùy thích.

- không nên như vậy Thúy Văn, anh không muốn bạn bè căng thẳng.

- Nhưng anh sẽ giải thích thế nào đây, anh ta không đáng để em thật tình đâu.

Hiệu Nghiêm trừng mắt nhìn cô, giận run. Nhưng anh cố bình tĩnh, một sự cố gắng phi thường để đừng quậy tung lên. Giọng anh bật đi:

- Tôi cũng không muốn nghe giải thích chuyện riêng của cô, tối nay tôi đến đây để chấm dứt sự chịu đựng của cô đây. Tôi cũng muốn ly dị như cô, thế nào?

Trong một thoáng, khuôn mặt Thúy Văn như hoá đá. Kinh hoàng. Cô không kèm chế được mình để làm ra vẻ thần nhiên. Và cứ ngồi yên. Hữu Trí quan sát cô một lúc rồi lên tiếng:

- Anh suy nghĩ kỹ chưa anh Nghiêm, nếu chỉ vì hiểu lầm mà dứt khoát, coi chừng anh sẽ hối hận.

Hiệu Nghiêm cười khinh bỉ:

- Được nghe bạn bè khuyên như vậy thật thú vị. Tôi không muốn nói nặng anh, để anh tự vấn lại mình.

Anh quay qua Thúy Văn:

- Thế nào, cô thấy nhẹ nhàng chứ? Tôi muốn chia tay thật nhanh và êm đẹp. Hy vọng cô không quay lại làm khó tôi.

- Không bao giờ có chuyện đó.

Hữu Trí nghiêm mặt:

- Tôi muốn hai người tạm xa nhau để mỗi người tự nhìn lại mình, rồi sau đó hàn gắn, chứ không phải mạnh ai nấy đập đổ, bỏ ý định ly dị đi.

Hiệu Nghiêm nhìn anh bằng nửa con mắt:

- Đến giờ tôi mới phát hiện mình có người bạn đạo đức giả. Anh hãy đứng một bên chờ thì hay hơn. Bao giờ chúng tôi ly dị xong, cô ta thuộc về anh, tôi không cần mẫu phụ nữ như vậy.

Anh nhìn khuôn mặt tái xanh của Thúy Văn một cách đứng đưng, thậm chí cho đó là sự giả trá. Anh biết mình đã xúc phạm quá đáng. Nhưng cô không đáng tôn thờ như trước kia nữa. Và qua.y trong lúc này, anh chỉ còn cảm giác nhẹ nhànhg như rũ bỏ một món nợ đã từng làm mình khổ sở.

Hữu Trí có vẻ tức giận thật sự, lần đầu tiên anh không con khiêm tốn trước mặt Hiệu Nghiêm nữa, và nói như quát:

- Anh quá đáng lắm đó anh Nghiêm.

- Còn anh, cảm thấy nóng ruột lắm phải không? Bắt đầu từ hôm nay, anh có thể xếp tôi vào danh sách kẻ thù của anh rồi đó. Tôi cũng vậy.

Nói xong Hiệu Nghiêm đứng dậy, đến trước mặt Thúy Văn:

- Chuẩn bị tinh thần đi, hẹn gặp nhau ở tòa án.

Anh cười một cách ngạo mạn, rồi bỏ đi ra sân. Ngồi vào xe, anh lấy máy ra gọi điện cho Yến Oanh:

- Anh muốn gặp em, ngay bây giờ, được không?

- Vâng, nhưng ở đâu?

- Ở khách sạn, chỗ lần trước em tới ngay nhé.

- Vâng, em sẽ lập tức đi ngay, ở đó chờ em nhé.

- Anh chờ em ở chỗ phòng khách trong khách sạn đấy.

Anh tắt máy, thấy xuống nệm xe, khuôn mặt lầm lì một cách khắc nghiệt. Sau khi đã quyết định ly dị, anh chột thấy trước đây mình thật ngu ngốc. Thúy Văn không xứng đáng để anh hy sinh Yến Oanh. Vì cô ta chưa bao giờ là người chung thủy.

Đêm đó trong căn phòng biệt lập với thế giới bên ngoài. Hiệu Nghiêm sống bên cạnh Yến Oanh bằng tình cảm một người chồng đối với người vợ. Anh ôm ghì cô vào lòng một cách mãnh liệt:

- Anh đã quyết định ly dị với cô ta. Nếu em thoát ra làm người tự do, anh sẽ cưới em, anh chán cô ta lắm rồi.

Yến Oanh ngạc nhiên và sung sướng đến chảy nước mắt. Cô cười ngây ngất, thì thầm:

- Cuối cùng thì em đã chiến thắng cô tiểu thư ấy, đã dành lại được anh. Em sẽ chủ động ly dị chồng. Mình không có trách nhiệm với họ nữa phải không anh?

Hiệu Nghiêm ngã người tựa vào thành ghế, kéo theo cô ngã xấp vào lòng anh, cử chỉ âu yếm:

- Em có biết bây giờ, em là người quang trọng nhất với anh không?

- Em sung sướng quá, anh hứa từ đây về sau đừng bỏ em nữa nghe anh.

- Anh hứa, tuyệt đối chỉ trung thành với em.

Cả hai không nói gì nữa, chỉ đắm chìm trong cử chỉ thương yêu vô tận dành cho nhau

Khi Yến Oanh đã ngủ, Hiệu Nghiêm vẫn ngồi tựa thành giường hút thuốc. Anh nhìn khuôn mặt bình yên

của cô, tưởng tượng đến một ngày cô và anh thật sự sống chung. Sẽ có con và có một gia đình hạnh phúc. Những ước mơ sẽ dành trọng cho Yến Oanh, không còn bị phân vân nữa.

Sáng hôm sau, cả hai trả phòng thật sớm. Yến Oanh về nhà. Hiệu Nghiêm đến công ty chứ không tiện đưa cô về. Chưa bao giờ anh hỏi Yến Oanh về phản ứng của Hữu Trí những lúc cô đi đêm. Anh không muốn tìm hiểu chuyện riêng của cô bằng cách đó.

Anh ghé uống cà phê rồi vào công ty khá sớm. Nhân viên cũng chưa đến đủ. Anh ngồi một mình trong phòng đọc báo. Nhưng đến tám giờ, Hữu Trí bước vào:

- Tôi muốn nói với anh về chuyện hôm qua.

Hiệu Nghiêm vẫn không rời mắt khỏi tờ báo:

- Chuyện đó đã giải quyết xong, tôi không thích nhắc lại, mất thời gian lắm.

- Nhưng tôi không muốn bị anh hiểu lầm. Anh không thích Thúy Văn nữa cũng được. Nhưng đừng nhìn chúng tôi một cách sai lệch như vậy.

- Tôi đoán anh đã xúi giục cô ta bỏ nhà sống một mình, anh nghĩ sao?

- Tuyệt nhiên không có chuyện đó.

- Anh và tôi bây giờ là 'quan hệ giữa nhân viên với cấp trên. Và tôi ra lệnh cho anh về phòng mà làm việc, nếu anh còn muốn làm ở đây.

Hữu Trí vẫn không hề tự ái, và vẫn ngồi im:

- Thôi được, nhưng tôi chỉ muốn hỏi một câu thôi, anh chán Thúy Văn hay vì ghen với tôi?

Hiệu Nghiêm cười khẩy, không trả lời. Đối với Hữu Trí, anh không muốn nói bất cứ chuyện nào dính dáng tới tình cảm nhập nhằng của họ. Anh ta vừa là kẻ thù, vừa là bạn, là người bị anh cấm sùng. Điều đó làm anh không muốn nói chuyện nghiêm chỉnh với anh ta.

Hữu Trí thản nhiên đón nhận cái nhìn răn đe đó. Anh điềm nhiên nhìn lại, và nói từ tốn:

- Có thể anh không thích tôi qua lại với Thúy Văn. Nhưng chúng tôi là anh em. Đó là mối quan hệ riêng tư mà Thúy Văn giấu kín. Dù anh có chấp nhận được hay không thì cô ấy vẫn là em tôi, và tôi cũng sẽ không bỏ mặc cô.

- Cái gì?

Hiệu Nghiêm nhú mày ngồi yên. Kinh ngạc. Anh chồm tới phía trước, nghiêm khắc:

- Nếu anh dựng chuyện tày trời như vậy, tôi sẽ không bỏ qua cho anh.

Anh nói như quát:

- Có thật là như vậy không, tại sao có chuyện kỳ lạ như vậy, anh em ruột mà phải giấu mọi người à? Từ trước giờ tại sao cô ta không nói với tôi?

Hữu Trí vẫn nói một cách bình tĩnh:

- Anh đã cư xử với Thúy Văn ra sao mà đòi nó phải nói thật với anh, có bao giờ anh yêu quý nó như một người vợ chưa?

- Đó là chuyện ngày trước, anh phải nhìn lại em gái mình nữa, cổ lúc nào cũng coi tôi như kẻ thù, có bao giờ cổ cho tôi lại gần đâu.

Hữu Trí làm thinh. Ở một mặt nào đó, anh cũng thừa nhận tính Thúy Văn cổ chấp, bướng bỉnh. Lỗi đâu phải chỉ có một mình Hiệu Nghiêm.

Hiệu Nghiêm đã có vẻ bình tĩnh lại, anh trầm giọng:

- Thi' ra anh là con của ông ta, tôi không hiểu trước giờ anh thật lòng với công ty này hay đó là một phương án. Tôi mãi đề phòng Thúy Văn mà không hay bên cạnh mình cũng có kẻ thù.

- Anh đừng đa nghi như vậy. Tôi không phải là con ông ta, cả Thúy Văn cũng vậy.

- Vậy thì cổ là con của ai? Tại sao cổ không chịu nói với tôi chuyện đó?

- Anh không hiểu mặc cảm của một người có thân phận làm con rơi đâu. Thúy Văn nó thà bị hiểu lầm còn hơn nói thật với anh.

- Nhưng tôi đâu phải là kẻ thù của cổ, tôi là chồng mà.

- Chồng theo cách của anh, không ai chịu nổi cả.

- Thôi được, vậy thì tại sao hôm qua cô không cho anh giải thích? Cô bắt cần tôi đến vậy à?

- Có lẽ nó muốn ly dị thật

- Còn anh, anh có muốn như vậy không?

- Tuyệt đối không. Nhưng anh chỉ có thể chọn một trong hai người thôi. Thúy Văn nó không chịu nổi sự tham lam của anh đâu.

Anh đứng lên định ra ngoài, đến cửa thì đứng lại:

- Đừng nói với nó chuyện tôi đã kể với anh, tính nó không dễ chịu đâu. Tôi đã cho anh biết sự thật, còn lại là tự anh quyết định.

Anh chợt nhìn Hiệu Nghiêp một cách ý nghĩa:

- Tôi đã biết lý do những đêm Yến Oanh vắng nhà, tôi chờ cô ấy lên tiếng ly dị đấy.

Rồi anh ta đi ra ngoài, khép cửa lại. Trong phòng Hiệu Nghiêp đổ gục xuống bàn như một thân cây mất gốc. Tâm trạng anh hoang mang rã rời. Nhìn lại cách cư xử của mình với Thúy Văn, anh kinh hoàng nhận ra rằng càng ngày anh đã tự tạo bức tường ngăn cách với cô. Trong khi tận sâu thẳm của lòng, anh không hề muốn điều đó.

Nhớ lại những điều hứa hẹn của mình với Yến Oanh, anh tự nguyên rủa mình không dứt. Bây giờ không cách gì anh thực hiện nổi lời hứa đó. Đúng hơn là tình cảm mới quá mạnh mẽ. Anh thật sự không muốn mất nó.

Suốt buổi sáng Hiệu Nghiêp không làm được gì, ngoài việc chờ hết giờ để đến tìm Thúy Văn. Buổi trưa anh qua nhà cô thì cô chưa về. Anh ngồi nói bằng đá trước sân để chờ. Chưa bao giờ anh đợi cô trong tâm trạng cuồng nhiệt như vậy. Càng chờ đợi thì tình cảm càng bùng cháy. Thế nhưng khi Thúy Văn về, thái độ của cô như dập tắt những cảm xúc mạnh mẽ đó. Cô có vẻ không muốn tiếp anh. Hoàn toàn la' như vậy.

Hiệu Nghiêp ngồi chờ ngoài phòng khách. Thúy Văn vào trong thay đồ khá lâu.

38. Chương 38

Cô trở ra tiếp anh không niềm nở cũng không lạnh nhạt. Hiệu Nghiêp chủ động lên tiếng:

- Sao em về trễ vậy, vậy rồi làm sao có thời gian nghỉ để chiều đi làm?

Thúy Văn có vẻ hơi ngạc nhiên, nhưng cũng trả lời:

- Tại có công chuyện nên về trễ.

Cô ngồi im nhìn anh, tò mò. Cô thật sự không hiểu lý do nào anh đến tìm cô gấp gáp như vậy. Chuyện hôm qua đợi tối nói cũng được kia mà, chẳng lẽ anh ta nôn nóng đến vậy?

Mặc dù tự cô đề nghị ly dị. Nhưng cách nóng ruột của anh ta làm cô bất mãn. Và cô ngồi im chờ anh ta nói trước.

Hiệu Nghiêm nói nhẹ nhàng:

- Anh rất xấu hổ vì thái độ nóng nảy của anh tối qua. Anh muốn đến xin lỗi em.

Đôi mắt Thúy Văn loé lên tia ngạc nhiên, nhưng vẫn ngồi yên. Hiệu Nghiêm chợt đứng dậy, bước qua ngồi gần cô.

- Anh không muốn ly dị Văn à. Trong thâm tâm, anh không bao giờ muốn mất em. Đã sống với nhau ngần ấy thời gian, chia tay rồi sẽ đau khổ hơn là thanh thản. Hãy nghĩ lại đi em.

Anh nắm tay Thúy Văn định kéo cô lại gần. Cô nhẹ nhàng rút lại:

- Cảm ơn anh, em biết anh có ấn tượng tốt với em, nhưng muộn rồi anh Nghiêm à, em hết lòng tin rồi. Và cũng không còn kiên nhẫn nữa.

- Tại sao em không tin, em còn muốn anh chứng minh bằng cách nào nữa?

- Không, anh chứng minh thế là đủ rồi. Nhưng sao em không chấp nhận còn một tình cảm khác tồn tại trong anh. Anh yêu em, muốn sống với em nhưng lại còn vương vấn người khác, em không chịu được chuyện đó đâu.

- Anh xin thề, tình cảm đó rồi sẽ qua, cái chính là toàn bộ con người anh, những gì anh có đều thuộc về em, bao nhiêu đó không đủ sao Văn?

- Em biết như thế là nhiều, nhưng em không cần những thứ đó, chỉ cần tình cảm nguyên vẹn thôi.

- Em khe khắt với quá khứ của anh thì anh biết làm sao đây, anh đâu có lỗi khi trước đó không quen với em.

- Vâng, quá khứ của anh không có lỗi, nhưng anh đem theo nó đến tận bây giờ. Em không chấp nhận được chuyện đó. Anh tưởng em không đau khổ sao?

- Vậy thì tại sao em không vị tha hơn để chấp nhận anh?

Thuý Văn lắc đầu:

- Em không làm nổi chuyện đó.

- Và anh cũng sẽ không bỏ cuộc đâu.

- Tùy anh, còn em thì không muốn nhớ đến quá khứ của em nữa, nặng nề lắm, sống thế này em thanh thản hơn.

- Em lầm rồi, đó là hình thức đày đoạ hai đứa, em không thanh thản được đâu.

Thuý Văn ngược lên:

- Hôm qua anh đã quyết định ly dị, như vậy là tốt đẹp rồi, sao bây giờ anh đổi ý nhanh vậy, anh không có lập trường sao?

Hiệu Nghiêm khoát tay:

- Cứ cho là vậy, điều đó đâu có quan trọng.

Cả hai chợt im lặng, nhận ra mình đang quá gần nhau. Hiệu Nghiêm chợt ghì lấy cô, hôn như điên. Như không kiềm chế tình cảm ào ạt của mình, anh nói thầm vào tai cô:

- Từ sáng đến giờ anh nhớ em phát điên lên. Anh chỉ muốn gặp em noi cho em biết điều đó.

Thuý Văn lắc đầu, cố quay mặt chỗ khác. Nhưng khuôn mặt cô bị giữ lại, gần như bị cưỡng bức phải yêu. Cô rất kinh ngạc vì cử chỉ cuồng nhiệt đó. Lần đầu tiên Hiệu Nghiêm thể hiện ào ạt như vậy. Thì ra anh ta không phải mẫu người khô khan.

Cô để mặc cho anh ta hôn. Nhắm tít mắt lại, cô giữ chặt ý nghĩ không được để mình yếu đuối. Nếu bây giờ không cứng rắn, cô sẽ mãi mãi chịu thua anh ta, mãi mãi sẽ vừa yêu vừa đau khổ.

Hiệu Nghiêm như quyết tâm bắt cô khuất phục, càng bị tránh né, anh càng tỏ ra cuồng nhiệt hơn. Anh dần ngửa cô ra, đôi môi lướt xuống cổ cô. Thuý Văn lắc đầu, khép chặt chỗ áo:

- Em không quen như vậy đâu, đừng làm em sợ, xin anh đấy.

Hiệu Nghiêm thoáng khựng lại. Anh ngẩng đầu lên rồi buông lời cô ra:

- Em thật là một khối băng, em làm anh thất vọng.

- Em biết như vậy là quá đáng đối với anh, nhưng thông cảm cho em, muộn rồi, tình cảm không thể cưỡng bức được đâu.

Hiệu Nghiêm ngồi lặng yên, hai tay em lấy đầu một cách khổ sở. Bên cạnh anh, Thuý Văn cũng lặng lẽ trấn an cảm xúc của mình. Cuối cùng cô nói nhỏ nhẹ:

- Anh về đi, em muốn nghỉ trưa. Còn chuyện ly dị, em không thay đổi ý định đâu, anh cứ tiến hành thủ tục đi.

Hiệu Nghiêm ngược lên nhìn cô. Sợ bị hôn một lần nữa, cô vội đứng dậy, dụi dằm:

- Tạm biệt!

Cô chờ anh về, thái độ mềm mỏng nhưng dứt khoát. Cô làm Hiệu Nghiêm vừa thất vọng vừa giận dữ. Nhưng cũng không thể làm gì được cô. Anh thở dài:

- Em thật là cứng rắn. Thôi được, anh tạm dừng lại ở đây. Nhưng báo trước là anh không buông tha em đâu.

Thuý Văn không trả lời, chỉ lẳng lặng đi phía sau tiễn anh ra cửa. Hiệu Nghiêm chợt quay lại, đứng đối diện với cô. Không kèm được, anh lại kéo cô vào người, xiết chặt:

- Sao em không chịu nghĩ, nếu mất em, anh sẽ đau khổ hơn cả tình cảm đầu, vì mình đã từng sống chung, đã là một gia đình. Cái đó mới là nền tảng bền vững mà em.

Thuý Văn cuối đầu giấu mặt chỗ khác, lòng thoáng xao động. Cuối cùng cô mạnh dạn đẩy anh ra. Nói khích:

- Anh đừng yếu đuối như vậy, anh là đàn ông mà.

- Đàn ông thì sao, không lẽ anh không được quyền đau khổ hay sao?

Nhưng đừng kéo em vào cơn lốc của anh, em cũng đã bị anh làm khổ rồi, em chỉ muốn thoát thôi.

Anh sẽ thuyết phục đến khi nào em mềm lòng.

Thúy Văn cười dịu dàng:

- Nếu có mềm lòng, em sẽ nghĩ tới Yến Oanh.

Hiệu Nghiêm lắc đầu ngao ngán. Anh không nói gì nữa, và lặng lẽ đi ra cửa.

Buổi tối anh không đi đâu, và giam mình trong phòng với tâm trạng chán chường cực độ. Anh nằm trong góc phòng Thúy Văn, lần lượt nhớ những gì đã diễn ra với cô. Những ngày mới biết Thúy Văn. Những ngày đầu mới cưới đến lúc cô dứt khoát bỏ đi. Những điều xảy ra giữa anh với cô tưởng như chỉ toàn thù nghịch. Như khi qua rồi mới thấy khó quên. Bây giờ nếu mất cô, anh sẽ thấy sụp đổ chứ không chỉ đau khổ như Yến Oanh ngày xưa.

Không chịu nổi cơn buồn, anh lại đến tìm Thúy Văn. Cô đang ngồi một mình trong sân, chống cằm tư lự. Dáng điệu có vẻ buồn và cô đơn. Hiệu Nghiêm đứng ngoài cổng nhìn cô qua chấn song. Sự cô đơn của Thúy Văn tối nay làm anh thấy nao nao.

Anh đẩy cửa bước vào sân, đi về phía cô. Thúy Văn buông tay xuống, ngược lên nhìn anh nhưng vẫn im lặng. Anh ngồi xuống bên cạnh cô:

Anh nhớ em quá nên đến đây, có làm em bực mình không >

Em không bực, nhưng em thấy anh không nên tới lui nhiều, em không thích.

Thôi được, nói về chuyện chúng ta một chút rồi anh sẽ về.

Thúy Văn cười buồn:

Anh vừa có ý nghĩ nào nữa phải không?

Hiệu Nghiêm nói trầm trầm:

Lúc nãy ngồi một mình trong phòng em, anh kiểm điểm lại tất cả những gì xảy ra giữa hai đứa. Từ lúc mình cưới nhau đến giờ, anh biết anh chỉ làm cho em buồn khổ. Sự hối hận làm anh không chịu nổi.

Thúy Văn ngắt lời:

Em thấy anh không nên sống với quá khứ nữa, cũng chẳng đòi hỏi anh phải đền bù, anh làm điều đó không

nổi đầu, vì trong lòng anh còn có Yến Oanh. Tốt hơn hết là chấm dứt ở thời điểm này anh Nghiêm à.

Anh làm không nổi chuyện đó.

Thuý Văn cười với một thoáng mỉa mai:

Anh Trí và Yến Oanh đang làm thủ tục ly dị đó. Chị ấy thú nhận rằng anh hứa ly dị với em rồi hai người đám cưới, cùng một lúc hứa hẹn với hai người, anh làm sao mà thực hiện nổi, em ngạc nhiên vô cùng về anh đó.

Hiệu Nghiêm lặng người, cứng họng. Anh còn có thể nói gì, khi chính anh đã hứa hẹn. Một lời hứa nghiêm chỉnh trong tâm trạng mất bình tĩnh. Phủ nhận thì hèn nhát. Và anh chỉ còn biết im lặng.

Cử chỉ của anh càng làm Thuý Văn căm hận. Cô nói chậm rãi, cố nén để đừng cay độc:

Em không muốn bị anh lừa nữa, và cũng không muốn thấy mặt anh. Nếu anh không buông tha em, em sẽ nhờ đến pháp luật.

Em tàn nhẫn như vậy được à?

Đó là vì em phải bảo vệ mình. Anh lúc nào cũng ích kỷ cả, nếu bị một người lừa dối suốt đời, liệu anh có can đảm làm ngơ không?

Cách phản ứng của cô làm Hiệu Nghiêm thấy xấu hổ, đau đớn và tức giận. Nhưng chính anh gây ra điều đó, thanh minh chỉ càng làm cô khinh ghét. Anh mím miệng, ngẩng mặt lên cố giữ vẻ cương nghị:

Anh có giải thích thế nào cũng không làm em tin. Thôi được, anh sẽ chứng minh bằng hành động, cứ để thời gian trả lời vậy.

Thấy khuôn mặt vô cảm của cô, anh cố nhịn để nói nhẹ nhàng:

Anh chỉ xin em một điều, em đừng quyết liệt dứt khoát nữa, cho anh thời gian được không? Trong một năm, nếu có thể tin được anh thì mình quay lại, hứa đi Văn.

Thuý Văn gật đầu:

Em đồng ý, xem như đó là thời gian anh ổn định tình cảm của anh. Nhưng với điều kiện anh không bao giờ đến tìm em, anh hứa đi.

Hiệu Nghiêm định phản đối. Nhưng thấy vẻ cứng rắn của cô, anh thở dài:

Anh hứa.

Thuý Văn quay mặt nhìn nơi khác, thần thờ:

Bây giờ anh về đi.

Hiệu Nghiêm ngồi yên một lúc, rồi mạnh mẽ đứng dậy:

Anh về, hy vọng là em không thay đổi,

Anh kéo Thuý Văn đứng lên:

Cho anh hôn em, được không Văn?

Thuý Văn mím môi, quay mặt chỗ khác. Sự phản đối dứt khoát của cô làm anh thất vọng. Anh buông cô ra, cười buồn:

Thôi được, chào em.

Thuý Văn đứng yên nhìn theo dáng anh rồi buông xuống băng đá. Cô buồn đến mức rả rời. Bây giờ cô cũng không biết mình thật sự muốn dứt khoát hay còn hy vọng chờ đợi.

+++

Thuý Văn cuối xuống ly kem, tình nghịch dùng muỗng xắn những khối kem tách rời nhau, như một trò chơi xây dựng, ngay trong món ăn của mình. Cô cười vui vẻ một mình khi nhìn chiếc ly đủ màu trở nên lộn xộn như ly kem của trẻ con.

Khi ngược lên, cô thấy Lê Vin đang nhìn chiếc muỗng, đúng hơn là nhìn bàn tay cô. Trong ánh mắt đó, cô biết anh đang khâm phục cô có bàn tay đẹp. Tự nhiên cô buông muỗng xuống. Khoanh tay trên bàn để giấu bàn tay một cách ngượng ngịu.

Lê Vin cười vì cử chỉ của cô. Anh thôi không nhìn nữa. Và quay mặt đi nhìn ra ngoài sông lấp lánh ánh đèn. Đây là lần thứ hai anh và cô đến đây. Anh rất thích phong cảnh ở đây về đêm. Cả Thuý Văn cũng vậy. Lần trước là chiều thứ bảy, anh nhờ cô hướng dẫn đến một quán café khác lạ những quán café trang trọng trong thành phố. Và Thuý Văn đã đưa anh đến đây.

Còn bây giờ lại khác. Tối nay anh và cô đến dự liên hoan trong công ty được. Cả hai đã lên ra về để đến đây chơi. Thuý Văn bảo với anh rằng cô có cảm giác mình trốn mọi người. Và rất thích với cảm giác đó. Anh không có ý nghĩ như cô. Nhưng rất thú vị khi nghe cô nói vậy.

39. Chương 39

Thuý Văn đã ăn hết hai ly kem. Cô uống ngụm nước, rồi đặt ly xuống bàn:

Ở Pháp người ta có những loại kem nào khác hơn ở đây không? Chắc sẽ có nhiều loại hơn, và ngon hơn nữa phải không?

Lê Vin lắc đầu:

Tôi không rành lắm, vì không thích món đó.

Thuý Văn nghiêng đầu:

Tôi rất thích các loại kem và bánh ngọt. Tôi nhớ lúc còn nhỏ, mẹ tôi thường cho tôi xem những chuyện tranh nước ngoài. Trong đó người ta vẽ hình những chiếc bánh và những cốc kem đủ màu. Tôi có ấn tượng đến lớn luôn.

Lê Vin mỉm cười:

Và cả các loại búp bê nữa chứ?

Ồi, sao anh biết?

Tôi có một cô em gái, cô ta cũng thích kem và bánh ngọt như cô, ngoài ra cô ta còn mê búp bê, phòng cô ta đầy những búp bê lớn nhỏ, tôi nghĩ con gái cô nào cũng thế.

Thuý Văn lắc đầu cười:

Tôi chỉ thích gấu nhồi bông thôi, búp bê là đồ con nít.

Lê Vin chỉ cười chứ không nhận xét. Anh rất ít nhận xét về những ý thích của Thuý Văn. Khi cô nói chuyện gì, anh thường im lặng nghe và cười khuyến khích cô nói tiếp.

Thuý Văn rất thích sự im lặng trầm tĩnh đó. Và anh là người duy nhất mà cô kể về những chuyện nho nhỏ

của mình. Đôi lúc cô kể về với anh cả những giấc mơ mà cô có ấn tượng. Còn anh thì chỉ nghe và cười.

Làm việc với nhau hơn hai tháng. Nhưng giữa anh và cô có quan hệ bạn bè nhiều hơn là quan hệ giữa một giám đốc và một thư ký. Hình như tình bạn đó có sẵn từ lần gặp năm trước. Và bây giờ nó phát triển một cách tự nhiên. Nhất là khi cô và anh phát hiện rằng mình có những ý thích giống nhau.

Thường Lê Vin hay rủ cô vào nhà hàng Pháp, giới thiệu với cô những món ăn của Pháp. Và ngược lại, Thuý Văn cũng hay rủ anh lê la đến những nơi bày bán dọc đường, giới thiệu với anh những đặc sản dân dã Việt Nam. Cả hai đã từng ngồi những quán nhỏ hàng giờ để trò chuyện. Trong những lần như vậy, Lê Vin tỏ ra rất bình dân. Và Thuý Văn rất thích phong cách đó của anh.

Cô sinh hoạt rất thoải mái, đi chơi cũng rất phóng khoáng. Lê Vin rất ngạc nhiên về sự tự do của cô. Anh thường hỏi cô rằng có phải ở Việt Nam các cô gái có chồng đều tự do như vậy không? Nhưng lúc ấy Thuý Văn chỉ trả lời mơ hồ rằng cô có chồng không giống mọi người. Nhưng anh không bao giờ tò mò về đời tư của cô còn Thuý Văn thì cũng không bao giờ kể.

Đã khá tối, nhưng Thuý Văn chẳng tỏ vẻ gì là tất bật muốn về. Ly kem trước mặt cô đã cạn mà cả hai vẫn ngồi nói chuyện say sưa. Một lát Lê Vin nhắc một cách tế nhị:

Nếu cô cần về thì đừng ngại nhé Thuý Văn.

Thuý Văn lắc đầu vô tư:

Về bây giờ ngồi một mình buồn lắm, tôi không thích, thế còn anh, anh mệt chưa?

Lê Vin lắc đầu:

Không mệt, tôi chỉ ngại cho cô thôi.

Bây giờ thì đừng ngồi đây nữa, đi ra phố chơi nhé, xem có gì mới không.

Cô quay lại gọi tính tiền rồi kéo ghế đứng lên. Cả hai lưng thưng rời quán, đi dạo trên vỉa hè ngắm các tiệm bán hàng. Ngang qua một hiệu đồ chơi, Lê Vin chợt dừng lại:

Tôi muốn vào đây một chút, cô chờ nhé.

Vâng.

Thuý Văn đứng ngoài đường, nhìn vợ vẫn chờ anh. Một lát anh đi ra với một chú gấu. Anh ngồi yên lặng nhìn cô vượt qua dãy bán đến ngồi trước mặt, giọng cô chậm rãi:

Xin lỗi anh về chuyện hôm qua, tối qua anh về nhà bình thường chứ?

Lê Vin mỉm cười:

Tôi đã khá rành đường ở đây, chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Còn cô?

Tôi bình thường.

Lê Vin hiểu rất rõ cô không hề bình thường. Dù không muốn tò mò, nhưng anh vẫn cảm thấy cuộc sống của cô thật kỳ lạ. Hôm qua cô không về chung với chồng. Và tất cả những gì anh đã thấy về cách sinh hoạt của cô, anh nghĩ rằng cô không có hạnh phúc.

Càng lúc Thuý Văng càng làm cho anh bị cuốn hút muốn hiểu rõ đời tư của cô. Nó đến tự nhiên ngoài vòng kiểm soát của anh. Dù không nói ra, anh vẫn chờ một ngày Thuý Văn tự kể.

Thấy Thuý Văn định đứng lên, anh nói với một giọng săn sóc ân cần:

Nếu chưa khoẻ, cô có thể nghỉ buổi sáng. Nhìn cô có vẻ mệt đấy.

Thuý Văn cười dịu dàng:

Sáng nay tôi phải làm cho xong mấy bản hợp đồng. Tôi không thấy mệt đâu. Tôi đến gặp anh vì không yên tâm chuyện hôm qua.

Cô đứng lên định đi ra. Nhưng chợt nhớ ra, cô quay lại:

Chiều nay ba giờ anh có cuộc hẹn với ông Phùng. Sau đó bảy giờ đi ăn tối với ông Henry

Lê Vin gật đầu và nhìn cô một cách đặc biệt.

Tôi muốn tối nay cô đi cùng với tôi, có bất tiện cho cô không?

Dạ Không.

Vậy thì tốt.

Chợt có tiếng chuông reo. Thuý Văn cầm ống nghe lên, rồi đưa qua cho Lê Vin:

Ông Henry gọi cho anh:

Lê Vin cầm ống nghe. Cô quay ra thì anh đẩy ống nghe, nói với theo.

Chiều nay hợp xong tôi sẽ trở về công ty, cô ở lại đợi tôi nếu có về trễ nhé.

Vâng.

Thuý Văn đi ra. Cô nghe tiếng Lê Vin nói chuyện, những vẫn có cảm giác ánh mắt anh nhìn theo cô. Tự nhiên cô quay lại. Anh cười khi bắt gặp tia nhìn của cô. Nụ cười đầy vẻ thân thiện. Tự nhiên cô cũng cười theo rồi khép cửa lại. Cô về phòng mình với tâm trạng vui vui. Và có cảm tưởng giữa anh và cô có một mối quan hệ thân thiết nào đó đã lan vào trong. Cái cười lúc này đã nói lên điều đó.

Buổi chiều Lê Vin về khá muộn. Nhưng Thuý Văn vẫn còn ở lại chờ anh. Cả công ty vắng ngắt, chỉ có một mình cô ở lại. Cô ngồi một mình giữa phòng khách, chống cằm suy nghĩ miên man. Đến nổi tiếng chân anh đến giữa phòng mà cô vẫn không hay.

Lê Vin gõ nhẹ lên bàn để gọi sự chú ý của cô. Thấy cô ngược lên nhìn, anh khẽ nheo mắt:

Bao giờ khi cô ngồi một mình, cô cũng trở nên xa rời chung quanh, những lúc như vậy, cô nghĩ gì vậy?

Thuý Văn lắc đầu, thoát một cái vẻ mặt cô thay đổi hẳn:

Tôi nghĩ, nếu đến bảy giờ mà anh không trở lại, tôi không biết phải làm sao.

Cô có thể qua bên đó tìm tôi.

Thuý Văn che miệng cười:

làm như vậy, người ta sẽ bảo tôi quản lý giám đốc của mình kỹ quá. Ở Việt Nam, mọi chuyện đều có thể trở thành dư luận đấy.

Nếu như vậy, tôi rất vui lòng làm đề tài cho dư luận.

Thuý Văn cười lãng chuyện:

Anh bảo tôi ở lại chờ, thế có chuyện gì không?

Không, tôi chỉ muốn rủ cô đi uống café.

Thuý Văn vén tay nhìn đồng hồ.

Còn hơn một tiếng là đến giờ hẹn với ông Henry, nếu đi xa quá thì không kịp đâu.

Vậy cô có cần về nhà không?

Không, lúc này tôi đã chuẩn bị rồi.

Lê Vin ngồi xuống salon, khẽ lắc lắc đầu:

Ngoài đường giờ này đầy khói và bụi, tôi cảm thấy nhức đầu vô cùng.

Thuý Văn đến đứng gần anh, nhìn đầy vẻ quan tâm:

Anh chỉ nhức đầu vì căng thẳng, hay có bệnh gì khác, tôi sẽ mua thuốc cho anh.

Lê Vin khoát tay:

Thôi thôi, làm phiền cô lắm, tôi muốn rửa mặt một chút.

Anh đứng lên đi về phía cuối hành lang. Anh vừa đi một chút thì một chiếc Toyato màu đen chạy vào sân. Rồi Hiệu Nghiêm bước xuống, đi thẳng vào phòng khách. Thấy anh, Thuý Văn kinh ngạc:

Sao anh biết chỗ này?

Chỉ sợ không muốn, còn nếu muốn, em có đi nước ngoài đi nữa anh vẫn tìm được. Tại sao đến giờ em vẫn không về?

Em có hẹn, lát nữa bảy giờ em phải đi rồi.

Hiệu Nghiêm ngồi xuống bên cạnh cô, hỏi giọng châm biếm:

Lúc này em có vẻ bận rộn quá, nhất là khi gặp anh.

Hy vọng anh đến đây không phải để tra vấn em.

Anh không tra vấn, chiều nay anh muốn tìm em vì nhớ, anh rất muốn gặp em, một chút cũng được.

Thuý Văn ngồi yên. Có một cái gì đó nhói lên trong tim cô Nhưng cô cố nén cảm xúc đó.

Thật hân hạnh cho em, nhưng từ đây đến thời gian anh nói, anh đừng vi phạm những gì đã hứa với em.

Hiệu Nghiêm rất không thích câu nói đó của cô, anh phớt lờ như không nghe. Và nói một cách nhẩn nhai:

Anh cảm thấy không yên tâm với môi trường mới của em, anh sợ rằng sẽ không giữ được em, khi bên cạnh em lúc nào cũng có anh ta, tại sao vậy Văn?

Thuý Văn quay phắt lại:

Em rất ngạc nhiên khi anh có ý nghĩ đó. Nếu vậy em nói thật đi? anh tự nhìn lại, em không giống Yến Oanh đâu, không hề ngã vào người này khi không giữ được người kia.

Hiệu Nghiêm im lặng, dấu hiệu của sự không đồng ý, nhưng không đủ can đảm để bênh vực Yến Oanh. Thuý Văn rất hiểu điều đó. Nếu là trước kia, chắc chắn anh sẽ nói những câu làm tim cô tan nát. Bây giờ anh yêu cô. Những cũng sẽ không đứng vững khi nghe phê phán Yến Oanh.

Anh không biết chính điều đó đã làm cô có ý chí từ chối anh.

Thuý Văn giữ vẻ bình thản nói tiếp:

Cứ mỗi lần nhắc đến chị ấy, thái độ của anh giúp em thêm cứng rắn.

Em không thể gạt bỏ chuyện cũ được sao?

Thuý Văn lắc đầu:

Khi nào em cảm nhận được anh đã gạt bỏ, lúc đó em cũng tình nguyện không nghĩ tới.

—

40. Chương 40

Hiệu Nghiêm chợt đứng phắt dậy:

- Chứ không phải đó là lý do để em có cơ lý dị, nói thẳng ra, anh không tin em trung thực đâu.

Anh giận dữ bỏ ra về, Thúy Văn cũng không hề có cử chỉ muốn thanh minh. Cô ti trấn, chán nản đến mức không muốn cử động. Tâm lý vui vẻ hoàn toàn biến mất

Khi ngẩng lên, cô thấy Lê Vin đang đứng khoanh tay, tựa cạnh bàn nhìn cô. Nãy giờ anh đã đưa phía trong quan sát 2 người. Cử chỉ giận dữ của HN làm anh hiểu TV lại khước từ điều gì đó. Thấy vẻ mặt thần thờ của cô, anh trầm giọng:

- Tôi có thể biết cô và chồng cô vừa xảy ra chuyện gì không?

TV bỏ tay xuống, buông lỏng trên mặt nệm. Cử chỉ như đã quá tuyệt vọng:

- Giữa chúng tôi, trên danh nghĩa là vợ chồng, nhưng thực tế lại trái ngược hẳn. Nếu không bị ràng buộc như thế chắc hẳn ra đường chúng tôi đã không thèm nhìn nhau.

- 1 người như cô, liệu ai có thể thù ghét được, tôi không tin anh ấy ghét cô, trừ phi anh ta có trái tim bằng sắt

TV không khỏi mỉm cười:

- Anh nghĩ tốt về tôi vậy là quá nhiều rồi, hình như tôi không xứng chút nào

- Ngược lại, hoàn toàn xứng đáng. Thậm chí lâu nay tôi đã tự hỏi, vì sao cô và chồng không hạnh phúc, trong mắt tôi, cô là 1 phụ nữ hoàn mỹ. Anh ấy không thể không thấy điều đó

TV cười gượng:

- Sau này anh ấy có nói với tôi như vậy. Nhưng tôi thì quá mệt mỏi rồi. Sau khi đã vùi dập tôi tơi tả, anh ta mới nhận ra anh ta thích tôi.

Lê Vin nhìn cô chăm chăm, anh có vẻ không hiểu có muốn nói gì. Anh hỏi 1 cách thân trọng:

- Tôi không tin thời đại bây giờ, phụ nữ còn bị ngược đãi

- Cũng có đấy, nhưng tùy từng hoàn cảnh

- Và cô chịu để mình bị ngược đãi?

TV lại cười gương:

- Lúc đó tôi mới ra đời, còn khờ và nhu nhược. Chứ không như tôi bây giờ đâu. Tôi ghét anh ta, và ngược lại anh ta coi tôi như kẻ thù. Cuộc hôn nhân của chúng tôi là dựa trên cơ sở lợi dụng lẫn nhau, anh ta làm ăn với ba tôi, và ông ấy đã ném tôi cho anh ta, giống như món đồ vậy

Lê Vin im lặng, chăm chú nghe cô nói. Và không hề cắt ngang lời cô. Còn cô thì càng nhớ lại quá khứ, cô càng xúc động dồn dập. Cô nói mà toàn thân như run bắn lên:

- Thật là kinh khủng khi nhớ lại lúc đó. Anh ta sống với tôi, nhưng tâm hồn lúc nào cũng nghĩ về người yêu cũ. Khi phát hiện ra, tôi muốn chết đi cho rồi. Nhưng, thật là ngu ngốc, lúc đó tôi không biết làm gì cả, chỉ im lặng chịu đựng

- Nhưng bây giờ, cô đã thay đổi, đã mạnh mẽ lên nhiều, phải không?

- Vâng.

- Tại sao?

TV nghiêng đầu như cố nhớ lại:

- Có lần người yêu cũ của anh ta đến gặp tôi, khuyên tôi nên trả anh ta lại cho cô ấy. Lúc đó tôi... phải nói là trong đời, tôi chưa bao giờ đau khổ như vậy, thế là tôi quyết định ly dị.

- Anh ta không yêu cô, vậy thì tại sao còn đi tìm, cô có khe khát quá không?

TV tìm chiếc khăn lau mắt, cô có vẻ ngượng vì đã khóc trước mặt LV. Cô nín lặng cô tìm cách nói sang chuyện khác. Nhưng anh nói như nhắc:

- Nếu đã quyết định ly dị, tại sao anh ấy còn quyến luyến cô?

TV nói miễn cưỡng:

- Sau này anh ta chuyển qua thích tôi, và không chịu chia tay.

- Nếu vậy thì mọi chuyện đều tốt đẹp, sao cô không đón nhận?

TV kêu lên, xúc động:

- Tôi không thể đón nhận mùi quáang, anh ta yêu tôi, nhưng vẫn không quên được cô người yêu cũ, làm sao mà tôi dám chấp nhận

Càng nói càng trở lại cảm giác tủi nhục. Cổ họng cô như thắt lại. Không để ý cái nhìn dịu dàng của LV, cô lại ứa nước mắt:

- Tôi chỉ là 1 người yếu đuối, tôi thèm được có 1 gia đình bình thường. Có người chồng thương yêu mình. Ngược lại, tôi cũng sẽ sống hết mình cho người ấy. Nhưng anh ta chỉ làm tôi thất vọng

Cô ngừng lại, loay hoay tìm chiếc khăn lau mũi, rồi lại nói nghẹn giọng:

- Khi sống trong nghịch cảnh rồi, anh mới thấy giá trị của cuộc sống bình thường, còn tôi thì ngay cả điều tầm thường nhất cũng không thể có.

LV vẫn lặng thinh nhìn cô. Không hề có 1 câu an ủi hay hứa hẹn. Nhưng TV cảm nhận được sự yên lặng đầy cảm thông đó. Cô bặm môi, để mặc nước mắt tuôn giọt xuống mặt:

- Tôi đâu có cần 1 người chồng đem đến cuộc sống hoà nhoáng, chỉ muốn được thương yêu thật sự, sống 1 cuộc đời bình thường, nếu anh ta có thất bại, tôi cũng sẽ ở bên cạnh anh ta. Vui buồn gì cũng cùng chia sẻ. Thế nhưng đáp lại nhiệt tình của tôi, anh ta chỉ đem đến toàn giả dối. Làm sao tôi chịu được chứ

Cô ngừng lại, khóc nức nở. Vừa khóc vừa nói tiếng được tiếng mất:

- Đôi lúc tôi cứ tự hỏi mình có làm lỗi gì không. Nhưng cố gắng lắm tôi vẫn thấy mình không có lỗi gì. Giờ đây nghĩ lại, tôi thấy lỗi lầm lớn nhất của tôi là khờ khạo. Hậu quả mà tôi gánh chịu có phải từ đó ra không? Anh nói đi.

LV lắc đầu:

- Không nên hối hận về điều đã làm, TV ạ. Lúc đó cô còn nhỏ, nếu chống đối ba cô, có lẽ mọi chuyện sẽ càng tệ hại hơn. Bây giờ thay đổi vẫn còn kịp. Cô hãy cứng rắn lên:

TV hít mũi:

- Tôi biết vậy, nhưng quả thật tôi không sao chịu nổi khi nhớ đến anh ta.

LV hỏi q cách trầm tĩnh:

- Tại sao lại không chịu nổi? cô hãy tự phân tích tình cảm của mình. Cô có yêu anh ta không?

TV thở dài:

- Sống chung với nhau tôi có tâm lý muốn phục tùng anh ta, muốn là 1 gia đình bình thường như bao người khác, phải chia tay với anh ta, tôi đau khổ lắm

LV mỉm cười:

- Vậy thì đừng có ý nghĩ chia tay, vì anh ấy cũng thương cô kia mà TV lau nước mắt, ngẩng đầu lên 1 cách mạnh mẽ:

- Tôi tự ái lắm, tôi không chịu nổi việc anh ta sống với tôi mà còn vương vấn người khác. Tôi không giữ được tình cảm trọn vẹn thì thà không có, đúng, tôi không tha thứ được cách tham lam của anh ta.

- Tôi hiểu, như thế không dễ dàng gì đâu, nếu đã chọn lựa thì cô hãy cứng rắn lên

Anh chợt cúi xuống, nâng mặt cô lên:

- Cô thật là 1 phụ nữ tuyệt vời, khi cô nói lên quan niệm của cô, tôi càng khẳng định điều đó

TV ngồi yên, mắt nhìn đi nơi khác. Cô rất ngạc nhiên về cử chỉ thân mật bất ngờ này. Từ đó giờ LV chưa bao giờ có hành động gì vượt quá giới hạn. Chẳng lẽ anh không hiểu rằng, chỉ với người yêu, người ta mới âu yếm như vậy

Cô tự nhủ rằng người Pháp rất thoải mái trong giao tiếp nam nữ. Nên mặt dù có nghiên cứu về người Châu Á. LV có lúc cũng sống theo bản năng tự nhiên của anh. Điều đó làm cô không bị lúng túng

LV chợt buông mặt cô ra, đứng thẳng lên. Anh lại đứng tựa qua bàn, khoanh tay trước ngực trầm ngâm:

- Phụ nữ Á Đông thật là lý tưởng. Họ giàu tình cảm, vị tha, nhưng lại rất bản lĩnh, tôi vẫn ngưỡng mộ những người như thế

TV không nên nổi tò mò:

- Tôi nghĩ, người yêu của anh chắc có cách sống khác với ý thích của anh. Còn nếu ngược lại, thì anh hẳn là người rất hạnh phúc

LV buông tay xuống, anh cười nhẹ tênh:

- Tôi chưa có thời giờ đi tìm đối tượng của mình. Cũng chẳng nghĩ đến việc yêu 1 cô gái nào đó

- Ôi, anh làm tôi thật ngạc nhiên:

LV vẫn giữ nụ cười trên môi:

- Sau khi ra trường, tôi đi khắp các nước tìm hiểu thị trường để mở rộng hoạt động của công ty, tôi không có thời gian dành cho tình cảm:

TV không nén được cái nhìn quan sát anh. Nét đặt trưng mà cô nhớ về anh là tích cách trầm tĩnh, hay cười. Nhưng là nụ cười trầm lặng chứ không ồn ào. Cô chưa bao giờ thấy anh nổi nóng quá mức, cũng không vui vẻ quá mức. Mọi việc ở anh đều có 1 sự chuẩn mực

Bất giác cô nghĩ rằng, nếu HN có tích cách chuẩn mực như vậy, thì anh ta đã không làm cô đau khổ tê tái, dù là trong hoàn cảnh

oOo

41. Chương 41

HN vừa về công ty thì HT ra đón anh ở cầu thang:

- Có ông Nhị đến, ông ta đang chờ anh trên phòng đấy, hình như có chuyện gì nghiêm trọng lắm, anh chuẩn bị tinh thần để đối phó với ông ta.

HN thoáng nhíu mày, rồi giọng anh điềm nhiên:

- Ông ta tới lâu chưa?

- Hơn 1 tiếng

- Vậy à? Thôi được, anh cứ làm việc bình thường đi.

- Sao anh không để tôi có mặt bên cạnh anh, 2 cái đầu thì đối phó vẫn hơn chứ

HN khoát tay:

- Không sao đâu, tôi sẽ tùy cơ ứng biến, anh về phòng đi.

Nói rồi anh bước nhanh lên phòng mình. Ông Nhị đang ngồi tựa vào salon, dáng điệu uy nghi thông thả, ông cười nhếch một bên mép đáp lại cái chào của HN, rồi nói như thân mật:

- Con đi đâu lâu vậy?

- Dạ, con có chút công việc, sao ba không báo trước để con ở lại chờ ba?

- Thôi, trong nhà không, ba không thích quan trọng như vậy. TV lúc này ra sao rồi, nó khỏe không?

Hỏi thế, chứ ông thừa biết lâu nay cô không sống ở nhà HN.. Ông không cần biết cô buồn vui thế nào. Nhưng chắc chắn HN đối xử tồi tệ nên cô mới bỏ đi. Với ông, điều đó có nghĩa là 1 sự khiêu khích gián tiếp. Và ông im lặng xem HN sẽ tung hoành đến mức nào

HN cũng thừa biết đó là câu hỏi cạnh khoe, nhưng anh vẫn điềm nhiên:

- Dạ, cổ bình thường

- Sao lâu nay con không đưa nó về thăm ba, con áy ỹ đi là đi biệt danh, nó không còn nhớ đến ba nó chắc

- Dạ, tụi con bận việc quá, mấy lúc muốn về thì sợ làm phiền ba, vì con biết công việc của ba còn nhiều hơn cả tụi con.

- Vậy sao?

- Vâng.

Ông Nhị nhịp nhịp tay trên thành ghế, đột ngột đổi đề tài:

- Ba đang chuẩn bị mở 1 hàng đồi nhựa, cái đó phải đầu tư vốn khá nặng. Ba định rút toàn bộ tiền rút vào công ty con chuyển qua cơ sở mới. Ba nói trước để con chuẩn bị

HN choang váng ngồi yên. Ông Nhị liếc phản ứng của anh, rồi nói ung dung:

- Đầu tư vào công ty này, tất nhiên là ba vẫn có lợi, nhưng ba đã tính rồi, mở thêm cơ sở khác sinh lợi nhiều hơn. Và ba sẽ giao cơ sở mới cho chồng con Lan.

HN cắn chặt răng, cổ trắn áp những ý nghĩ rồi ren. Anh hỏi điềm nhiên:

- Bao giờ ba sẽ tiến hành việc đó ạ?

- 2 tuần, còn rộng thời gian cho con xoay sở phải không?

- “Đồ nham hiểm”. - HN nghiêng răng rửa thắm ông ta nhưng vẫn giữ vẻ mặt tỉnh bơ. Ông Nhị nhìn anh như đo lường, trong bụng rất khoan khoái. Ông thừa biết hoạt động của HN chủ yếu dựa vào đồng vốn của ông. Tất nhiên anh ta đã sinh lợi khá. Nhưng nếu ông rút toàn bộ tiền mặt. HN sẽ không đủ sức xoay sở để trả. Còn nếu xoay được tiền, thì anh sẽ chẳng còn vốn để hoạt động

Thật chí công còn biết HN sẽ rất vui lòng nếu được bóp cổ ông. Cho nên bề ngoài thân thiện của anh làm ông hơi cụt hứng. Ông không khoái để 1 thằng nhóc con ngang ngửa với mình, và chơi 1 đòn chí tử:

- Ba biết trong 1 thời gian ngắn như vậy, con khó mà xoay sở cho kịp. Nhưng ba không còn nguồn nào để thu hồi. Con chắc chắn sẽ trả kịp thời hạn chứ?

HN hơi cười i:

- Con không chắc chắn, nhưng sẽ cố

- Không chắc làm sao được, trong làm ăn, uy tín là hàng đầu, chỉ “chuyện nhỏ” này mà con đã mất uy tín, mai một ai dám làm ăn với con, cha vợ mà con còn chơi ngang được, thì với người ngoài lấy gì làm tin đây?

Đôi mắt HN rực lên tia lửa giận dữ, cắn ghét, nhưng anh vẫn cười, và nói giọng ngang ngang:

- Quân tử không hứa tào lao khi chưa nắm chắc kết quả. Nhưng con đã nói sẽ cố gắng, ba khoan kết luận

- Ồ, vậy à

Ông cười thành tiếng:

- Ba vạch 2 phương án để con chọn lựa. Xem cái nào có lợi cho con hơn. 1 là con hoạt động riêng lẻ, hồi vốn lại cho ba. Còn 2 là.... Ồ, nếu không đủ sức chống đỡ, ba sẽ để chồng con Lan điều hành công ty này, con ở lại làm trợ lý cho nó. Anh em trong nhà, nó không xử ép con đâu.

HN đứng bật dậy, cười gằn:

- Nếu có xảy ra trường hợp đó, thì con giao công ty này cho người ngoài. Anh em khó chơi chung lắm ba.

- Ôi, vậy sao? Con làm ba thất vọng đấy, con rẽ ạ

- Con cũng vậy, thưa ba.

Ông Nhi cười ung dung:

- Thôi, ba đến chỉ để báo trước cho con chuẩn bị, ba về đây.

- Chào ba.

Ông đứng lên đi ra cửa. Nhưng HN vẫn ngồi yên không hề có ý định ra tiễn. Anh không cần giữ khuôn khếp với người đàn ông nham hiểm này. Thậm chí còn khinh ghét hơn khi biết ông ta đã đày đoạ TV..

Ông Nhị vừa xuống cầu thang thì HT đã thoát vào phòng HN:

- Thế nào, tôi nóng ruột quá, có chuyện gì quan trọng không anh Nghiêm?

HN chống tay trên bàn, cố giữ vẻ thản nhiên kể lại những ý đồ của ông Nhị. Đến lượt HT mất bình tĩnh, anh la lên:

- Ông ta đã muốn sang đoạt công ty này từ lâu, chứ không phải mới bây giờ, thật là tham lam, đề tiện

- Không phải chỉ riêng mình, bao nhiêu người khác cũng đã mắc lừa, tôi đã hết sức đề phòng ông ta. Nhưng tôi không ngờ mình thua trí như vậy

- Vậy, anh định đối phó ra sao?

- Tôi đã nói, nếu giao công ty này, thì tôi sẽ sang cho người ngoài, và tôi sẽ làm đúng như vậy

- Nhưng làm như vậy, TV nó có đồng tình không, dù sao ông ta cũng là người nuôi nó

Nhắc đến TV, HN chợt thấy nhói lên, anh trầm ngâm:

- Tôi không tin TV đồng tình với ông ta. Ngay từ đầu cổ đã đứng ngoài cuộc rồi. Dù có ghét tôi đi nữa, lý trí cũng không cho phép cổ đứng về phía ông ta, tính cổ không xấu xa vậy đâu.

Anh buông tay xuống, chậm rãi:

- Tôi chỉ nói trường hợp xấu nhất, chứ không đầu hàng dễ dàng vậy đâu.

- Bây giờ mình sẽ làm gì vậy?

- Trước mắt, cứ chạy đủ tiền cho ông ta. Anh hãy đến ngân hàng làm thủ tục thế chấp, tôi nghĩ sẽ đủ đấy

- Có lẽ phải như vậy thôi.

- Chiều nay anh bắt đầu chạy được rồi

HT đứng lên, đi ra ngoài. Còn lại 1 mình. HN ngồi lặng lẽ suy nghĩ. Mặc dù đã cố bình tĩnh, anh vẫn không khỏi run lên trước viễn ảnh bị phá sản. Anh sẽ làm mọi cách để có thể đứng vững nhưng vẫn hoài nghi về sự cố gắng của mình

Buổi chiều HT không vào công ty. Anh biệt tăm suốt 2 ngày. Đến nỗi HN phải cho người đi tìm nhưng vẫn không gặp. Chiều nay gần giờ HT mới đến. Anh đi thẳng vào phòng giám đốc, về mặt phờ phạc:

- Thua rồi anh Nghiêm, ông ta triệt tàn gốc mình rồi

HN nhảy bén đoán ra ngay:

- Các ngân hàng đều từ chối à?

- Ông ta đã đi trước mình 1 bước. Ban đầu tôi không hiểu tại sao. Nhưng sáng nay gặp thằng bạn, nó tiết lộ là ông ta vận động giám đốc nó không cho mình vay

HN nghiêng răng, đập mạnh bàn:

- Đồ đểu, nhưng tôi sẽ không chịu thua ông ta đâu.

Rồi anh nín lặng, suy nghĩ tìm 1 phương án khác. Hàng chục địa chỉ bạn bè lướt qua trong đầu anh. Nhưng tất cả đều không khả thi. Trước mắt anh vẫn không thể tìm 1 cách đối phó nào khác

Cả HT cũng chờ đợi vì căng thẳng. Viễn ảnh thất bại của HN làm anh thấy hoang mang. Vì công ty này cũng là cuộc sống của anh. Anh và HN đã trải qua bao sóng gió để giữ vững nó. Thậm chí nếu không có sự gắn bó trong sự nghiệp chung, có lẽ anh đã không tha thứ cho HN trong chuyện tình cảm

Cả 2 ngồi yên lặng trong phòng, bóng tối buông xuống mà cũng không ai nghĩ tới chuyện bật đèn. Mãi đến tối HN mới đứng lên:

- Về thôi, chuyện gì để mai giải quyết

2 người rời khỏi công ty, mạnh ai về nhà nấy. HN định về nhà. Nhưng đến giữa đường anh lại đổi ý và rẽ vào 1 quán rượu

Anh ngồi 1 mình trong góc phòng. Buồn day dứt. Cứ mỗi lần có chuyện buồn thì anh lại đến đây. Những lần trước là nghĩ về tình cảm. Còn bây giờ, đứng trước viễn cảnh bị phá sản. Nỗi buồn cũng không nhẹ nhàng gì hơn.

Mãi đến khuya anh mới ra về. Anh uống thật nhiều vậy mà óc óc vẫn tỉnh táo. Trong khi anh thì chỉ muốn quên.

Trong nhà mọi người đã ngủ. HN lặng lẽ đi lên phòng. Anh đẩy cửa bước vào, TV đang ngồi trên giường tay ôm chiếc gối. Cô có vẻ chờ anh. Điều đó làm anh sững sốt, không tin vào mắt mình. Anh đến đứng trước mặt cô:

- Có thật là em không Văn, anh không tin mình say đến quáng mắt, em thật phải không Văn?

TV nhỏ nhẹ:

- Em chờ anh từ tối giờ, anh lại đi uống rượu phải không?

HN không trả lời, anh ngồi xuống ôm ghì lấy cô:

- Có nằm mơ anh cũng không tin em ở phòng anh trong lúc này, nếu biết vậy anh đã không đi đâu cả. Anh nhớ em lắm

TV không phản đối những cử chỉ dồn dập của anh. Cô ngồi yên đón nhận rồi chợt giữ tay anh lại:

- Anh đang buồn lắm, phải không?

- Đúng, anh rất buồn, nhưng so với sự có mặt của em lúc này, thì cái buồn đó không đáng kể, anh cần em, cần ghê gớm Văn ạ, nhất là lúc này

- Anh Tri đã nói với em, thế là em vội đến đây ngay, em sợ anh buồn

HN gục đầu xuống ngực cô, dịu dàng:

- Em còn nghĩ đến anh sao?

- Em lo cho anh (ghét bà này quá).

HN lặng thinh, cảm giác yếu đuối dày vò. Anh xiết chặt lấy TV, rồi chột khóc như đứa trẻ:

- Anh sắp bị phá sản rồi Văn ạ, đó là sự thật không chối cãi được, anh đang sợ, sợ ghê gớm, vì anh biết mình không đối đầu nổi với ông ta.

TV ngạc nhiên ngồi yên. Lần đầu tiên cô thấy HN khóc. Cô không tưởng tượng nổi 1 HN bản lĩnh lại có lúc khóc với cô. Tự nhiên cô thấy thương anh da diết. Cô thì thầm:

- Ông ta sẽ không làm gì được anh đâu, em sẽ cố gắng giúp anh, anh đừng tuyệt vọng như vậy, bên anh còn có em mà

Nhưng HN vẫn khóc yếu đuối:

- Em chỉ là con cừ non so với ông ta. Nếu anh trắng tay, làm sao anh giữ được em đây, anh sợ bị phá sản và sợ mất em, anh run thật sự khi nghĩ đến điều đó, anh phải làm sao đây Văn?

- Cho dù có xảy ra điều đó, thì em vẫn ở bên anh, 2 đứa sẽ đi làm như bình thường mình sẽ không giàu, nhưng không bị túng thiếu đâu anh.

NH lắc đầu:

- Không thể như vậy được, anh muốn sống với anh, em sẽ được sung sướng

TV lắc đầu:

- Em đã lớn lên trong sự giàu sang, nhưng chẳng thấy hạnh phúc về điều đó, chỉ cần 1 người yêu em thật sự, có 1 gia đình hạnh phúc, thế là đủ rồi

HN chột ngồi thẳng người lên như đã lấy lại nghị lực. Qua phút mềm yếu, anh trở lại với bản chất cứng rắn lì lợm của mình, anh nâng mặt cô lên:

- Em mỏng manh như thế, nhưng lại có bản lĩnh hơn cả anh. Cách nói của em làm anh không cho phép mình đầu hàng hoàn cảnh. Em có coi thường anh không?

- Tại sao em phải coi thường anh?

- Em chịu được khi anh khóc trước mặt em sao?

TV nhìn anh, cái nhìn đắm đuối không cần giấu diếm:

- Anh dám khóc với em, đó mới thật sự là vợ chồng, anh không hiểu điều đó sao?

HN như rung động tốt cùng trước cái nhìn của cô. Anh hôn cô nghiêng ngấu rồi dịu dàng:

- Đừng đi nữa nghe Văn, trở về sống bên anh và bắt đầu lại nghe em.

- Vâng, em sẽ không bỏ đi nữa

- Và bỏ hẳn sự ngăn cách như trước, anh muốn mình là vợ chồng thật sự, chứ không phải toi với nhau miễn cưỡng như trước

- Khi chấp nhận trở về, là em đã tự xoá bỏ hết quá khứ rồi

NH chợt nằm ngửa người ra giường, nhắm mắt lại 1 cách thanh thản:

- Lúc này em không ghét ông ta, thậm chí còn cảm ơn sự đều giả đó, vì nhờ đó mà anh có được em. Anh chẳng sợ gì nữa, cùng lắm là bắt đầu lại từ số không.

42. Chương 42

Anh nghiêng người qua cô, cái nhìn đắm đuối.

- Khi bên cạnh mình có 1 người vợ thật sự thì những va vấp ko phải là nặng nề, em biết ko Văn, cách đây mấy tiếng đồng hồ, anh còn cảm thấy mình cô đơn ghê gớm.

TV cười tự lự:

- Em cũng vậy, khi quyết định trở về, em mới thấy trước đây em cô đơn, cảm giác đó thật là bất an.

HN kéo cô xuống sát vào anh:

- Em tự nguyện về vì tình yêu hay vì lòng tốt của lương tâm em?

- Nếu em ko yêu anh, em sẽ tốt với anh theo cách khác.

Cả 2 chợt im lặng. Những gì cần thổ lộ với nhau đã nói đủ, giờ đây con sóng tình cảm bùng lên mạnh mẽ, và sự nhớ nhung đè nén trước đây ko còn gì để kiểm chế nữa. Đối với HN, đó là 1 đêm gây nên ấn tượng

mạnh mẽ nhất. Mọi cảm xúc đều lên đến tột cùng, 1 điều mà chưa bao giờ anh trải qua với bất cứ ai.

Sáng hôm sau TV dậy thật sớm. Cô tranh thủ về nhà mình trước khi ông Nhị đến công ty. Cô về thì ông cũng đang ngồi trước ly café trong phòng ăn. Thấy cô, ông có vẻ ngạc nhiên:

- Sao hôm nay con về nhà vậy? Lại có chuyện gì nữa phải ko? Ngồi xuống đó đi.

- Dạ.

TV nhẹ nhàng ngồi xuống phía góc bàn. Giữ 1 khoảng cách kha xa ông. Cô chưa biết mở lời thế nào thì ông đã lên tiếng:

- Lâu nay con sống thế nào?

- Dạ, bình thường.

Ông Nhị cười khan:

- Ba biết con ko ở nhà nó, nói dối làm gì. Thằng này coi ba ko ra gì cả mà.

TV rụt rè:

- Dạ, ko phải vậy đâu ba, ảnh sợ ba lắm.

- Sợ ba sao lại ngược đãi con, ko phải là cách nó khiêu khích ba sao?

- Tại con với ảnh ko hợp tính, nên con tạm ở riêng 1 thời gian. Chuyện tụi con ko dính dáng gì tới chuyện làm ăn của ba với ảnh đâu.

- Ba ko ngờ con bênh vực nó. Vậy ra sáng nay con về đây là vì chuyện này à, nó đến nhờ con thuyết phục ba phải ko, ko ăn thua gì đâu con gái.

TV lắc đầu:

- Ảnh ko nhờ con gì cả, tư con về tìm ba, con muốn...xin ba đừng thẳng tay như vậy.

Ông Nhị nhú mày:

- Thằng tay là thế nào?

TV thấy tay chân run rẩy, tim đập loạn xạ vì sợ. Đối với ông, cô luôn có cảm giác sợ cố hữu. Bây giờ biết ông ko phải là cha ruột, cảm giác đó vẫn ko thay đổi. Cô ko nói với ông mình đã biết tất cả và ko muốn gặp ông. Nếu ko vì HN, cô chẳng bao giờ có can đảm ngồi nói chuyện với ông.

Cô cố trấn áp nỗi sợ, và nói như trả bài những điều mình đã chuẩn bị trước:

- Nếu trong 1 thời gian ngắn, ba rút toàn bộ vốn đầu tư như vậy, trong giới kinh doanh sẽ nhìn vào đó mà đề phòng ba. Đó là điều bất lợi nếu sau này ba muốn hợp tác với ai đó.

- Vậy à?

TV liếm môi:

- Vâng, còn 1 điều thứ 2 nữa, thật ra đầu tư vào công ty anh Nghiêm, ba rất có lợi kia mà, ảnh đang càng ngày càng phát triển đâu có lý do gì để ba sợ.

Ông Nhị cười khinh thường:

- Ba thấy con tiến bộ hơn trước nhiều lắm, ra khỏi nhà rồi là quay lại chống đối gia đình. Con tự cho phép mình ngang ngửa với ba thì ko được đâu con gái.

- Nhưng mà...

- Con câm ngay, và đừng trở về làm thế con đối nghịch, bo ko cần giải thích chuyện ba làm, đi về đi.

TV ngồi chết dí 1 chỗ, ngồi lại cũng ko thuyết phục được gì, mà bỏ về cũng ko xong. Cô còn đang trong tâm trạng bối rối thì ông Nhị đã đứng dậy, rời khỏi phòng ăn sau khi đã ném lại 1 câu lạnh lùng:

- Từ đây về sau, mày đừng về nhà này nữa, nuôi 1 đứa con hoang như mày thật là uổng công.

TV điếng người nhìn ông, ko mở miệng nói được. Thật lâu cô mới lặng lẽ rời khỏi nhà. Cô cứ tưởng mình vừa trải qua 1 cơn ác mộng. Đừng là cơn ác mộng khi ông Nhị cư xử như vậy.

TV đến công ty làm việc. Cô vẫn còn tâm trạng bàng hoàng lẫn hoảng loạn. Vừa thất vọng, lo sợ cho HN vừa cay đắng vì thân phận của mình. Đúng là cô đã ko tự biết mình. Viễn ảnh HN bị phá sản làm cô thấy điếng cả người vì lo. Hôm qua cô tỏ ra bình tĩnh. Nhưng thật sự cô thấy hãi hùng hơn cả anh.

Cô ngồi 1 mình trong phòng, đầu gục xuống bàn, tâm trí rối bời dù cô cố bắt mình bình tĩnh. Chợt có tiếng gõ nhẹ trên bàn như gọi, cô ngẩng lên. Rồi ngồi thẳng người khi thấy Lê Vin đang ngồi trước mặt. Anh nhìn cô hơi lâu:

- Cô ko khỏe sao, TV?

- Đâu có, tôi vẫn bình thường.

- Từ sáng tôi quan sát cô mấy lần tôi thấy cô ko bình thường như mọi ngày. Chuyện gì xảy ra với cô vậy?

Tv ko đủ sức kiềm chế nữa. Cô thở dài mệt mỏi:

- Vâng, đừng là tôi...Trong 1 ngày mà mọi chuyện xảy ra quá nặng nề, ko phải cho rồi, mà là cho anh ấy, nhưng tôi lo lắng.

- Lo cho chồng cô à?

- Vâng.

Lê Vin nhìn cô ngạc nhiên nhưng vẫn im lặng chờ cô nói. TV liếm môi, nói 1 cách rời rạc:

- Tôi biết ba tôi muốn nhảy vào làm chủ công ty của anh ấy. Tôi ko muốn như vậy. Còn anh ấy thì vừa hợp tác vừa đề phòng, tâm lý đó nặng nề lắm, tôi rất hiểu, tôi thương anh ấy, nhưng cũng ko biết làm thế nào.

LV ko hiểu cô nói gì, nhưng vẫn hỏi 1 cách kiên nhẫn:

- Nhưng đến thời điểm này, mọi chuyện khác đi, đúng ko, cụ thể là như thế nào?

- Xin lỗi vì tôi nói năng lung tung. Nhưng tôi rối quá, nhất là chuyện xảy ra sáng nay làm tôi ko bình tĩnh nổi.

LV mỉm cười:

- Những chuyện ghê gớm mấy đi nữa, cuối cùng sẽ qua, cuộc sống là vậy đó. Nào, nói cho tôi biết, cái gì xảy ra với anh ấy?

TV nhìn LV. Thật lạ, nụ cười và thái độ vững vàng của anh khiến cô chợt thấy nhẹ đi. Và nhất là cảm thấy sự việc ko rối tung, ko kinh khủng như cô nghĩ. Cô nói 1 cách bình tĩnh:

- Hôm nay, đột nhiên ba tôi muốn rút toàn bộ vốn mà ông ấy đã đầu tư, mà lại chỉ trong thời gian ngắn, tệ hại hơn là ông ấy lại chặn đứng khi chồng tôi đến các ngân hàng vay.

Cô thở mạnh vì cảm phẫn:

- Đó là cách để ông ấy nhảy vào làm chủ công ty, ông đã làm thế với vài người và đã giàu lên bằng cách đó, cả đời ông ta chỉ dùng thủ đoạn mà thôi.

- Có nghĩa là, chồng cô có nguy cơ bị phá sản?

- Vâng.

LV ngồi yên suy nghĩ. Rồi anh ngẩng lên, quay lại nhìn cô chăm chú:

- Cô yêu anh ấy đến vậy à?

TV bỡ ngỡ nhìn lại anh. Trong lúc thế này mà anh còn hỏi chuyện tình cảm thì thật...thật vớ vẩn, thật lỳ cục. Nhưng...suy cho cùng, anh là người ngoài cuộc, làm sao hiểu được sự rối rắm của người trong cuộc như cô.

Thấy TV ngẩn người ngồi im, LV vẫn ko hề bối rối vì câu hỏi của mình, thậm chí còn nhắc lại như phân tích:

- Cô đang muốn ly dị, vậy thì tại sao còn lo cho anh ấy, lo như chính bản thân mình? Hãy suy nghĩ lại đi.

- Tôi chẳng cần suy nghĩ gì hết, tôi ko thể bỏ mặc khi anh ấy đứng bên bờ vực.

Cô phẩy tay, cử chỉ vô cùng rối rắm:

- Sáng nay tôi đã làm 1 việc dại dột, là đến thuyết phục ba tôi. Và ông ấy đã cấm tôi về nhà.

- Ông ấy ko nghĩ vậy đâu, ko có người cha nào bỏ con cả.

TV kêu lên:

- Đó là sự thật, tôi rất tin, thật ra tôi ko phải là con ruột của ông ấy, nếu tôi là con thì chồng tôi ko bị đối xử như vậy.

LV trầm lặng 1 lúc, rồi buông 1 nhận xét:

- Ko ngờ cuộc sống của cô có nhiều bi kịch như vậy. 1 cô gái mảnh mai như cô làm sao chịu đựng nổi những bất hạnh lớn như vậy? Vậy rồi cô sẽ làm gì đây?

TV hơi khựng lại trước câu hỏi rất thực tế đó. Mặt cô chợt đỏ bừng lên, cô nói như thú nhận:

- Từ sáng giờ tôi đã nghĩ đủ cách, tôi đã định tìm cơ hội huỷ toàn bộ những giấy tờ cam kết giữa ba tôi và anh ấy. Ko có những chứng cứ đó, ba tôi sẽ khó có lý do áp đảo.

Cái nhìn khó hiểu của LV làm cô im bật, mặt mày đỏ rần lên vì xấu hổ:

- Tôi sẽ cứng rắn ngăn chặn ba tôi. Rồi sau đó...sau đó thì...tôi tin là anh Nghiêm sẽ ko giữ số nợ đó, tôi sẽ ko để anh ấy làm như vậy...Có điều là sẽ trả dần, vì sự sống còn của anh ấy.

Lv vẫn ko nói gì. Ko đồng tình cũng ko công kích. Anh ko biết rằng đối với TV, thái độ của anh rất quan trọng. Vì cô tin tuyệt đối vào anh. Mà trong khi chính cô cũng đang hoang mang về ý định táo bạo của mình.

Thấy anh vẫn lặng yên, cô mậm mệ mấp mé, khẽ thở dài:

- Tôi ko cảm thấy làm vậy là xấu xa. Bỏ mặc chồng tôi khi anh ta ngã đổ mới là xấu xa. Và tôi nghĩ, nếu ko dám hành động mạnh mẽ, thì đó là yếu hèn. Bởi vì chính ba tôi muốn chúng tôi chết kia mà.

Cô ngừng lại, khẽ liếc nhìn anh, rồi lại nhìn xuống bàn:

- Tôi biết anh đang phê phán tôi. Nhưng quả thật, đó là cách mà tôi nghĩ là đúng nhất.

LV lắc đầu:

- Tôi ko phê phán, ngược lại...luôn đồng tình những gì cô làm. Có điều tôi ngạc nhiên về sự vị tha của cô. Cô ko còn thù ghét anh ấy sao? Anh ta đã từng làm khổ cô kia mà.

TV lắc đầu mạnh mẽ:

- Tôi quên chuyện đó rồi, thật đấy, mà nếu có nhớ, tôi cũng sẽ tha thứ được.

- Cô thật can đảm, dám làm những điều vượt quá sức mình. Nhưng cô sẽ ko làm nổi đâu, cô bé ạ. Cô ko có cách gì lấy được những giấy tờ đó. Và ba cô sẵn sàng kill cô nếu ông ta phát hiện.

TV mở lớn mắt nhìn anh, chưa biết trả lời thế nào. Vì thật ra cô chỉ nghĩ chứ chưa quyết định cụ thể. Cô liều lĩnh bất chấp hậu quả. Có điều thực hiện thì khả năng thành công còn ở phía trước, làm sao cô biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Anh đứng dậy, vỗ nhẹ lên tay cô:

- Tôi sẽ giúp cô, hãy yên tâm đừng sợ nữa.

Và anh đi ra ngoài, khép cửa lại cho cô. TV ngồi ngây người 1 chút. Rồi sức nghĩ ra, cô đứng lên, đi vội theo anh:

- Khoan, khoan đi. Ôi, tôi thật là kinh ngạc khi anh nói như vậy. Tôi ko nghĩ anh nói đùa, cũng ko hứa suông. Nhưng tại sao anh có ý nghĩ đó? Và đã suy nghĩ kỹ chưa?

LV cười nhẹ nhàng:

- Cô xứng đáng để tôi làm tất cả cho cô. Vì chính con người cô chứ ko phải lý do nào khác. Đừng tìm hiểu làm gì.

Anh đi qua phòng mình, khép cửa lại. TV đứng chờ người nhìn cánh cửa đóng im lìm. Rồi cô quay vào phòng buồng mình xuống ghế trong cảm giác bàng hoàng.

Quả thật là bàng hoàng cả người. Ngỡ ngàng về tất cả những gì xảy ra hôm nay. Đến nỗi cô ko biết phải làm gì cho thích hợp.

43. Chương 43

HN đứng bên cửa sổ. Anh tựa người nhìn xuống đường nhưng ko nhìn thấy gì phía dưới ngoài tâm trạng bất an của mình. Cách đây 1 tháng, anh tưởng mình sẽ sụp đổ ko gì cứu vãn được. Nhưng rồi TV đã làm được mọi chuyện như 1 phép lạ. Đến nỗi đến tận bây giờ, anh cũng ko tin là chính TV cứu anh thoát khỏi bế tắc.

Cô có vẻ sung sướng vì chuyện đó. Nhưng anh thì ko, suốt tháng nay anh cứ loay hoay tự hỏi làm cách nào cô xoay sở được ngần ấy tiền. Cuối cùng thì anh vẫn ko trả lời được. TV quyết định giữ điều bí mật đó cho riêng cô. Cô ko hiểu rằng làm như thế, anh chỉ càng thêm khổ sở vì hoài nghi.

Chợt có tiếng gõ cửa 1 cách thận trọng. HN quay lại:

- Cứ vào.

Cánh cửa bị đẩy nhẹ. Rồi Yến Oanh xuất hiện. Cô làm anh sửng sốt. Anh đi nhanh về phía cô:

- Tại sao em đến đây, em thật là liều, sao ko gọi điện cho anh?

- Em đã gọi mấy lần. Nhưng lần nào máy cũng bận, em có cảm tưởng anh muốn tránh em.

- Nghĩ vậy, làm gì có chuyện tránh em thô thiển như vậy. Nhưng tại sao em đến đây, có chuyện gì ko?

Vừa nói anh vừa nhìn xuống người cô. YO biến dạng thấy rõ Chiếc áo nhô ở phần bụng chứng tỏ cô sắp được làm mẹ

Cô cúi xuống nhìn bụng mình, rồi nhìn HN. Thấy tia mắt như hỏi của anh, cô khẽ gật đầu:

- Của anh đó, chính vì vậy àm em đến tìm anh.

- Em nói gì?

HN bàng hoàng đứng nhích ra nhìn cô chăm chăm. Vẻ choáng váng của anh làm cô thấy hoang mang khiếp sợ. Giọng cô thẳng thốt:

- Anh ko muốn nhìn nhận phải ko?

HN lắc mạnh đầu, cổ trấn tĩnh:

- Ko phải anh phủ nhận. Nhưng tại sao đến giờ em mới nói với anh? Tại sao ko nói sớm hơn để anh giải quyết?

- Nếu nói sớm, anh bắt em đi phá bỏ phải ko?

HN ngồi phịch xuống ghế, chán nản:

- Anh đã có vợ, em quên điều đó rồi sao Oanh?

- Nhưng anh hứa sẽ ly dị cô ta kia mà.

- Lúc đó anh có muốn vậy. But now đã khác, có nhiều chuyện xảy ra với anh mà em ko hiểu được. Anh mắc nợ TV quá nhiều. Anh ko thể làm cỏ thất vọng.

YO ngồi xuống bên cạnh anh bật khóc

Hình như cô sẵn sàng khóc trước bất cứ mọi trở ngại làm cô ko yên tâm

Giọng cô nức nở:

- Em đã làm tất cả vì anh, đã bỏ chồng để sống 1 mình chờ anh, cố gắng giữ gìn đứa con của anh. Trong suốt mấy tháng đằng đẳng đó, anh có biết em nghĩ gì ko? Em hy vọng bao nhiêu vào anh, thế mà bây giờ...

HN gục đầu trong tay mình. Đầu óc anh quay cuồng giữa những tình cảm nhức nhối. Tiếng khóc của YO làm anh thêm căng thẳng. Anh ngẩng lên nhìn cô:

- Đừng khóc Oanh, đừng làm anh mệt mỏi nữa.

Nhưng cô vẫn cứ khóc:

- Anh nói thật lòng anh đi, có phải anh chán em rồi ko, và anh thấy đứa con là gánh nặng của anh phải ko?

- Anh ko có ý nghĩ trốn tránh, đó là con của chúng ta, anh vẫn thương em và vẫn có trách nhiệm. Nhưng bên cạnh anh còn TV, anh đã nợ cổ quá nhiều, em thông cảm được ko?

- Và cả tình yêu nữa, đúng ko?

HN gạt đầu:

- Em đã biết điều này rồi, anh đâu thể giấu em.

YO lặc giọng:

- Có nghĩa là anh sẽ bỏ mặc mẹ con em?

- Anh ko có ý nghĩ đó.

- Vậy thì anh hãy lựa chọn đi, or là bỏ mặc mẹ con em, or là ly dị vợ. Anh ko thể ko giải quyết chuyện này được. Cũng đừng có ý nghĩ bảo em phá thai, ko còn kịp đâu.

- Em có biết em đã đẩy 2 đứa vào bế tắc ko Oanh?

- Em ko nghĩ gì cả, ngoài việc muốn giành lại anh. Trước đây em ngu ngốc để mất anh nhưng bây giờ em ko cam phận nữa, em muốn ăn thua đũa với cô ta

- Tại sao lại làm như vậy? Chỉ khổ cho mọi người thôi.

YO nhìn anh riết róng

- Anh nói thật đi, thật nhất với lòng anh đi. Tình yêu với em có còn ko?

- Anh chưa quên, chưa bao giờ quên em.

- Vậy thì em có thể yên tâm, chỉ sợ anh đã quên em thôi. Chia tay với cô ta rồi, anh sẽ quên được cô ta. Mình có con làm gạch nối, đó mới thật sự là 1 gia đình. Cô ta chưa có con, đâu có cái gì bền chặt, nghĩ lại đi anh.

HN lặng thinh, ôm đầu 1 cách khổ sở. Lý lẽ của YO vững vàng quá, ko thể phủ nhận được. Và mặc dù choáng váng trước tin này, trong thâm tâm anh vẫn thấy sẽ khó mà bỏ được cô. Vì ngoài tình cảm, anh còn bị sự trói buộc khác.

Ngồi bên cạnh anh, YO vẫn cứ khóc. Cô kéo tay anh đặt lên bụng mình, nói trong tiếng nức:

- Mấy tháng đầu em bị hành ghê gớm, nhưng chỉ 1 mình em chịu đựng, em hy vọng và chờ anh đến. But anh thì cứ bỏ mặc em. Bắt buộc em phải đi tìm anh.

HN nói nỏ:

- Em đừng khóc nhiều, coi chừng ảnh hưởng đến con.

- Nếu biết thương nó, thì anh hãy làm trách nhiệm của 1 người cha đi.

HN ngồi yên suy nghĩ khác lâu rồi anh quay lại:

- Em về nhà đi, tối nay anh sẽ đến em, ở lại đây nhiều người nhìn ngó, ko hay đâu.

YO vẫn ngồi yên:

- Có phải đó là cách để anh đuổi em ko?

- Đừng nghĩ quẩn như vậy, anh ko bỏ mặc em đâu, em phải hiểu điều đó chứ.

Anh đỡ cô đứng lên. YO cũng ko phải đối. Cô hít mũi:

- Nếu tối nay anh ko đến chắc em sợ chết mất.

HN ko trả lời. Anh đưa cô ra cửa. Nhưng vừa mở cửa, cả và YO đều hoảng hồn khi thấy TV đã đứng đó

Khuôn mặt cô như đóng lại thành sáp. Chỉ có đôi mắt là rùng rục căm hận. Và chỉ đứng nhìn 2 người.

HN vội buông YO...nói nhỏ:

- Em về đi.

YO lập tức đi xuống cầu thang. Còn lại 2 người, HN quay qua TV, giọng chùng lại:

- Vào đây đi em, em tới lúc nào vậy? Anh sẽ giải thích với em

TV quắc mắt nhìn anh:

- Anh là loại người vô lương tâm, ko cần nghe giải thích. Tôi chưa từng thấy ai tồi tệ như anh.

Cô quay ngoắt người bỏ đi. HN vội đuổi theo:

- Bình tĩnh đi Văn, vào đây nói chuyện đi em, đừng để mọi người nhìn mình.

TV gạt phắt tay anh ra:

- Buông ra, nếu sợ mọi người nhìn thì đừng đi theo tôi.

Cô đi xuống cầu thang. HN vẫn cố kéo cô lại:

- Lên phòng nói chuyện đi, anh ko thể để em về lúc này.

- Buông ra.

TV nghiêng răng rồi thả tay tát cho anh 1 cái

Cô bưng bưng rồi khỏi công ty, ko thấy những cặp mắt tò mò của các nhân viên hết nhìn cô rồi lại nhìn ngược lên cầu thang nhìn HN.

Cô đến tìm HT. Vừa thấy mặt anh, cô gục mặt vào ngực nah khó nức nở.

- Họ đã có con với nhau, anh ta đã dối gạt em, em muốn giết chết anh ta cho rồi.

HT đứng lặng yên như tượng, như ko muốn tin. Nhưng tiếng khóc của cô làm anh nhói cả lòng. Anh vỗ nhẹ vai cô:

- Nín đi em, anh ko ngạc nhiên về chuyện của họ. Bây giờ thì tốt hơn là em dứt khoát hẳn anh ta đi.

TV vẫn khóc vì dập:

- Em ko muốn thế thì cũng ko được, vì anh ta sẽ dứt bỏ em, anh ta hứa sẽ ko bỏ mẹ con họ mà. Họ có con, đúng là 1 gia đình, còn em thì là mối quan hệ mong manh. Em tội lỗi gì để phải khổ với anh ta chứ?

- Anh biết như vậy thật bất công với em. YO thật quá đáng khi cố tình giành giật như vậy.

- Nhưng nếu anh ta ko hứa hẹn thì cô ta ko dám để có thai. Anh ta tồi lắm.

HT trầm ngâm:

- Có lúc anh muốn xây dựng thật sự với TO, anh sẵn lòng yêu quý cô ra, có con với nhau như 1 gia đình đầm ấm. Tiếc là cô ta ko màng đến, chỉ sẵn đuối tình cảm cũ, thôi thì tùy cô ta. Cuối cùng cô ta cũng đạt được mục đích rồi.

TV tức tức đầm vào vai HT:

- Vậy mà em đã quay lại tha thứ. Em thật ngu ngốc. Em ko hiểu tại sao anh ta có cam đảm lừa gạt, khi em đã hết lòng. Em thì anh ta cho tới chết.

44. Chương 44

Cô ngã khụy xuống ghế. Như ko còn sức mạnh để chống chọi với sự khủng hoảng cũng ko còn đủ sức để khóc.

HT dìu cô vào phòng, anh ko còn biết làm gì cho cô ngoài việc an ủi. Nhưng dỗ dành cũng đâu đủ sức làm cho TV nguôi ngoai. Cô cứ nằm yên quay mặt vào tường, bị ngã quỵ hoàn toàn trước bất hạnh quá lớn của mình.

Buổi tối HN đến. Về người cũng rời rã vì sự khủng hoảng nội tâm. HT tức giận đến mức ko buồn giữ lịch sự. Anh nhìn HN như nấy lửa:

- Tôi vẫn biết anh ích kỷ, nhưng ko ngờ anh khổ nạn đến vậy. Tốt hơn hết là anh đừng để nó thấy mặt, về đi.

HN mệt mỏi và đầy nhẫn nhịn:

- Anh và TV có thể lên án tôi ba nhiêu cũng được. Nhưng cho tôi gặp cổ đi, cả tôi cũng ko thanh thản gì đâu.

HT im lặng hất mặt về phía phòng của TV rồi hăm hăm xách xe bỏ đi.

HN lừng khừng đẩy cửa phòng bước vào. TV ko tránh mặt hay xua đuổi như anh nghĩ, như thế cô biết ko tránh khỏi cuộc nói chuyện bất buộc này. Hình như cô đã nghe anh và HT nói bên ngoài và đã chuẩn bị tinh thần đối đầu với hoàn cảnh.

Cô đứng tựa vào cạnh bàn, tay khoanh trước ngực. Về mặt nghiêm nghị và đầy cứng rắn:

- Anh muốn nói về chuyện lúc trưa phải ko? Được, vậy anh đã quyết định chưa? Anh quyết định số phận em thế nào vậy?

Về phán xét của cô làm HN càng thêm mặc cảm, anh nói như nhận lỗi:

- Anh biết trong mắt em, anh là người ko ra gì. Anh cũng ko thể thanh minh về tất cả những gì anh làm. Chỉ xin em tha thứ cho anh.

TV lắc đầu:

- Đến nông nổi này rồi, đừng nói đến lỗi lầm or tha thứ, em chỉ muốn biết anh giải quyết thế nào?

- Quả thật anh chưa quyết định được, em và YO, mỗi người đều quan trọng với anh theo cách riêng. Nếu nhìn thẳng vào sự thật thì anh ko thể bỏ ai cả, em hiểu dùm anh ko?

Dù biết trước hoàn cảnh là như vậy nhưng cách nói của anh ta vẫn làm TV dai dẳng. Cô nhìn anh ta 1 cách hận thù.

- Đừng nói nước đôi như vậy. Ko cần phải dối lòng, em biết trong thâm tâm, anh đã nghiêng cán cân về cô ta. Vì cả anh cũng thấy mẹ con cô ta với anh có mối quan hệ bền chặt hơn em. Đúng ko?

- Anh xin lỗi. Nhưng quả thật anh rất yêu em.

- Nhưng anh ko thể bỏ mẹ con cô ta. – TV nói như hét.

- Đứa bé trong bụng cô ta lớn quá ko thể bỏ được, anh ko còn cách nào khác.

- Có nghĩa là anh đã chọn lựa. Và anh đến đây để thông báo về quyết định của anh?

HN lắc đầu:

- Anh ko thông báo, cũng ko quyết định. Anh chỉ thấy đau khổ và muốn gặp em.

TV đứng yên quan sát anh. Về mặt thẩm não đó thật ko hợp với anh ta chút nào, cô quay mặt chỗ khác để khỏi nhìn thấy hình ảnh nhàu nát đó:

- Sao bỗng nhiên ah trở nên yếu đuối như thế, ngày trước anh bản lĩnh lắm mà.

- Khi em rơi vào hoàn cảnh của anh, em sẽ hiểu thế nào là bản lĩnh. Anh ko giữ được sức mạnh hay sự cứng rắn trong trường hợp này rồi.

TV cười nhếch môi:

- Được, nếu anh ko quyết định nổi thì em sẽ thay anh làm việc đó. Chúng ta ly dị chứ?

Thấy HN vẫn ngồi yên, cô nói với 1 chút khinh bỉ:

- Anh yếu hèn đến lúc ko dám đối diện với sự thật đó à?

HN ngược lên:

- Thật sự anh ko muốn mất em.

- Ko muốn mất em, có nghĩa là anh vẫn sống với em, bên cạnh đó là sự lo lắng cho mẹ con cô ta? Hay anh muốn yêu cầu em nuôi đứa bé? Em ko thánh thiện nổi đâu.

- Anh ko dám có ý nghĩ đó.

- Vậy khi anh quan hệ với cô ta, anh có nghĩ tới hậu quả ko?

Cô ngẩng mặt lên, cười 1 cách cay đắng:

- Trước đây dù ghét anh, nhưng em vẫn kính trọng sức mạnh tiềm ẩn trogn con người anh. Khi anh đối đầu với ba em, em nghĩ anh là người bản lĩnh.

- Thực tế đã trái ngược rồi phải ko?

TV ko thèm nghe anh nói, cô nói tiếp ý nghĩ của mình:

- Mãi đến giờ, em mới nhận ra, bản lĩnh đó rất nửa vời. Trong tình cảm anh ko biết dứt khoát. Nếu quyết định coi em là vợ, thì anh đã cắt đứt hẳn với cô ta rồi, anh loay hoay giữa em và cô ta giống như con gà mắc tóc cuối cùng là bị cô ta xỏ mũi.

HN có vẻ tự ái khi bị nói kiểu đó. Nhưng vẫn phải lặng thinh thừa nhận. Về mặt biết lỗi và quy lụy của anh làm TV ko chịu nổi. Cô nhắm mắt, thở hắt 1 cái:

- Thà anh mạng mẽ dứt khoát với em, có lẽ em dễ chịu hơn là thấy anh nhu nhược như bây giờ. Em ko muốn hình ảnh cuối cùng anh đọng lại trong lòng là thế này đâu.

HN vẫn cúi đầu như mất hết ý chí:

- Anh biết, bây giờ trong mắt em, anh chỉ là 1 thằng ko ra gì, phải ko?

- Em ko dám coi thường như thế, nhưng quả thật em ko chịu nổi hoàn cảnh này.

HN vẫn nhìn xuống gạch nói âm thầm:

- Em biết từ chiều giờ anh để thế nào ko? Anh ngồi 1 mình trong phòng, kiểm điểm lại tất cả những gì đã qua. Điều làm anh bị khủng hoảng là...

Anh ngừng lại, liếm môi như cố giữ để mình đừng yếu đuối:

- Anh biết anh đã nợ em quá nhiều, anh vay của em từ tình cảm đến vật chất. Ko người phụ nữ nào cho anh được những cái em đã cho. Vậy mà những cái anh trả lại cho em nó gần như sự phản bội.

- Đừng nhắc tới những cái đó nữa. Em chỉ biết hiện tại, cả anh và em đều phải đối diện với sự thật là anh sẽ yêu mẹ con cô ta, đó mới thật sự là gia đình anh. Còn em thì...Anh về đi, mình sẽ gặp nhau ở toà án.

Cô ngược mặt lên, cổ cứng rắn:

- Nói chuyện thế là đủ rồi, coi như là lần gặp cuối, từ đây về sau mình ko còn quan hệ gì với nhau nữa.

HN vẫn ngồi yên. Cô cố nén cảm giác đau lòng, giọng ráo hoảnh:

- Đừng nên để em phải đuối. Anh về đi. Ko chừng bây giờ mẹ con cô ta đang chờ anh đó. Lúc trưa chẳng phải cô ra đã nói như vậy sao?

Cô đi ra khỏi phòng để khỏi phải chứng kiến lúc ra về của anh. Mãi thật lâu cô mới chạy ra ban công nhìn xuống đường. Bóng anh hoà lẫn giữa dòng người trên phố. Nó vừa thân thiết làm cô thấy yêu dấu vừa xa lạ để đau khổ cắn giậm.

Cô thẫn thờ tựa tay trên chấn song rồi hình dung những ngày về sau, trên đường đời của anh luôn có vợ con bên cạnh còn cô thì 1 mình đối diện với nỗi cơ đơn mất mát.

Cô cho anh đủ thứ, để cuối cùng là nhận sự phản bội. Có thể mới thấy YO ra đời trong ngôi sao sáng rỡ. Cô ta chẳng có gì đặc sắc, chẳng cho HN điều gì nhưng lại được che chở, được tất cả những gì lẽ ra phải là của cô.

TV chợt nhận ra cô ta khôn ngoan chứ ko thật thà như cô vẫn nghĩ. Cuối cùng người ngu ngốc mới là cô ()

Trong cuộc sống này, YO đã thắng 1 cách kiêu hãnh, còn cô thì thua thiệt và ngu ngốc. Ý nghĩ đó làm cô thêm giận đời và giận mình.

45. Chương 45

Đêm Noel, cả thành phố như bùng lên bởi những dòng người đổ xô ra đường. Tiếng chuông đổ từng hồi trong đêm rục rịch. Cũng như bao năm trước kia, người ta chỉ có náo nhiệt và vui vẻ, như tận hưởng không khí rộn rã thánh thiện. Thúy Văn ngồi dưới nền gạch, lắng nghe tiếng chuông đổ từ phía nhà thờ. Khuôn mặt im lìm không một cảm xúc. Rõ ràng không khí náo nức bên ngoài cũng không có tác động được vào cõi lòng chết lặng của cô. Cô nghe tất cả âm thanh đó như ở nơi nào đó xa xăm lắm.

Lê Vin ngồi đối diện với cô, cả anh cũng im lặng lắng nghe chuông đổ. Trước mặt anh và cô là chai sâm banh, vài thức ăn nguội và một ổ bánh kem, quà Noel mà Lê Vin mang đến cho cô.

Buổi tiệc nhỏ cho riêng hai người nhưng anh vẫn chuẩn bị với tất cả sự chăm chút riêng dành cho cô.

Tiếng chuông đã tắt, không khí trong phòng trở lại vẻ tĩnh lặng. Ánh nến vẫn lung linh soi khuôn mặt hai người một vẻ mờ ảo, trầm buồn.

Thúy Văn ôm chú gấu bông vào lòng, nói nhỏ:

- Vắng lặng quá.

- Chỉ cần cô mở cửa, sự náo nhiệt sẽ ùa đến với cô, hãy thử xem – Lê Vin nói như khuyến khích.

Nhưng khuôn mặt cô vẫn im lìm không sinh khí:

- Thôi, tôi không chịu nổi sự ồn ào đó.

Cô lặng thinh một chút, rồi nói tiếp, giọng cô nhẹ như tiếng thở, mơ hồ như một cõi xa xăm:

- Đêm nay là đêm tân hôn của họ đấy, có lẽ bây giờ họ đang đón Noel ngoài đường. Họ cưới nhau trong ngày hôm nay, ý nghĩa quá phải không?

Lê Vin chăm chú nhìn cô, không trả lời. Cô ngược lên nhìn anh, nhắc lại:

- Ý nghĩa quá phải không?

Nói xong câu đó, cặp môi hồng của cô nở một nụ cười lạt lẽo. Cô nghiêng đầu như lắng nghe âm thanh bên ngoài nhưng không nghe thấy gì. Và vẻ mặt cô trở lại vẻ ảm đạm:

- Tại sao anh không ra ngoài đường, không có lý do gì để anh tránh những cuộc vui dành sẵn cả/

Lê Vin vẫn không trả lời và vẫn nhìn cô. Cái nhìn dịu dàng, ấm áp như cả một trời yêu dấu mà anh sẵn sàng ấp ủ cho cô. Nhưng lại là thứ tình cảm lặng vào trong, mà bình thường cô sẽ không bao giờ thấy.

Không nghe anh nói gì, Thúy Văn thở dài:

- Cả anh cũng cần sự yên tĩnh nữa sao?

Lê Vin nghiêng người tới, rót rượu ra ly, rồi đưa một ly đến trước mặt cô:

- Mừng giáng sinh của riêng chúng ta.

Cả hai chạm ly. Thúy Văn mím miệng nhấp ngụm rượu. Cô chớp mắt, nhìn mãi xuống làn nước lỏng lạnh:

- Đắng quá, và lại cay, không ngon như tôi vẫn tưởng. Anh có tin đây là ly rượu đầu tiên trong đời tôi không?

Lê Vin gật đầu, mắt vẫn đắm đắm nhìn cô, nhưng cô không ngước lên, chỉ cười khẽ:

- Nó giống như cuộc đời tôi vậy, cay đến rơi nước mắt.

- Nhưng nếu nghe dư âm còn lại của nó, cô sẽ thấy rất ngọt.

- Tôi không tin đâu.

- Uống một lần nữa thử xem.

Thúy Văn ngoan ngoãn làm theo. Cô định lắc đầu thì Lê Vin cười như khuyến khích:

- Giữ lại một chút vị đắng của nó, rồi nó sẽ tan đi. Cái còn lại sẽ ngọt dịu, hãy kiên nhẫn đi rồi cô sẽ thấy.

Thúy Văn chột buông ly xuống, thần thờ:

- Tôi không kiên nhẫn nổi, tôi quá sợ vị nồng của nó rồi.

Lê Vin mỉm cười:

- Cô có biết không Thúy Văn, đời người cũng giống như hơi rượu vậy. Cái đầu tiên nhận chịu là cay đắng đấy, nhưng qua rồi sẽ tìm thấy dư âm ngọt ngào, sẽ lan tỏa dần dần, miễn là người ta biết nhận ra và đón nhận nó.

- Anh nói nghe hay lắm đấy, anh Lê Vin.

- Vậy thì thử một lần nữa xem.

Thúy Văn làm theo lời anh, lại nâng ly lên nhấp một ngụm. Lê Vin không uống mà chỉ ngồi yên quan sát cô. Thúy Văn nghiêng đầu nhìn anh:

- Nếu tôi lỡ say, anh sẽ không cười chứ?

- Thỉnh thoảng cũng nên phiêu lưu một chút, nhất là khi cô quá buồn.

Anh cầm ly rượu trên tay, nhìn nó một cách trầm tĩnh:

- Tôi nghĩ tối nay cô sẽ khóc, sẽ tự đầy đoạ mình, và sẽ hình dung đêm hạnh phúc của anh ta. Tôi thấy điều đó thật vô lý, và quyết tâm để nó không xảy ra với cô.

Thúy Văn cười tư lự:

- Nó đã xảy ra rồi, từ hơn một tháng nay. Tôi thấy mình dại dột và cố quên, nhưng càng sợ nó thì càng bị nó chìm vào tuyệt vọng không lối thoát. Chẳng lẽ quên một người lại khó đến vậy sao?

- Rất khó đấy Thúy Văn, nhưng nếu dùng lý trí để khống chế, rồi cô sẽ thấy quên là điều rất dễ.

Thúy Văn chớp mắt nhìn xuống, thoát một cái giọt nước mắt rơi xuống mặt cô. Động lại trên mình chú gấu giọt nước long lanh. Lê Vin nhìn thấy tất cả nhưng vẫn mỉm cười:

- Sao lại để mình yếu đuối như vậy Thúy Văn? Cô vẫn là người bản lĩnh kia mà. Hãy nhớ lại đi, khi anh ta thất' bại, cô đã cương nghị làm điều quá sức mình vì anh ta. Vậy thì khi anh ta không xứng đáng, cô càng phải cứng rắn gạt ra khỏi ký ức.

Thúy Văn lau mắt nhưng không được, nước mắt vẫn cứ tuôn giọt xuống mặt. Lê Vin từ tốn rút khăn lau cho cô:

- Giờ này anh ta đắm chìm trong hạnh phúc, còn cô thì ở đây mà khóc, mà lại vì một người không xứng đáng với cô. Hãy tự hỏi lại mình xem, cô khóc vì cái gì chứ?

Thúy Văn thút thít:

- Tôi biết anh ta như thế, thậm chí không còn kính trọng, nhưng tôi vẫn không quên được anh ta.

- Nếu bây giờ cô được anh ta, liệu cô có đón nhận mẫu người như vậy không?

- Không, tuyệt đối không.

- Vậy thì không có lý do gì cô tự đầy đoạ mình cả. Thời gian qua cô yếu đuối đến mức tôi không nhận ra cô. Sao vậy Thúy Văn?

Thúy Văn hít mũi:

- Tôi cũng không biết, nhưng quả thật không thể nào vượt lên được. Tôi không hối hận về những gì đã làm cho anh ta, nhưng vẫn cảm thấy cắn thù. Tôi ghét cả hai người họ.

- Đúng, không chỉ mình cô, mà tất cả ai rơi vào trường hợp như vậy cũng khó tha thứ. Cô phản ứng như thế là rất hiền, rất nhân hậu. Và tôi nghĩ, anh ta cũng không hề sung sướng.

Thúy Văn cúi đầu, cười khẽ:

- Thật khó mà tin được điều đó.

- Tôi là người ngoài cuộc, nhưng tôi hiểu rõ, Hiệu Nghiêm sẽ sống suốt đời với bản án của lương tâm. Dù có tệ hại cách mấy, anh ta vẫn là con người kia mà.

Thúy Văn mân mê ly rượu trên tay, mắt vẫn nhìn xuống. Cô có vẻ cố nhớ một điều gì đó trong đầu óc đang mờ mịt của mình, rồi cô ngước lên:

- Cảm ơn anh nhiều lắm.

Lê Vin hơi nhướng mắt:

- Về cái gì?

Cô đưa tay chỉ một vòng dưới gạch:

- Về những điều anh đã làm cho tôi tối nay. Nếu không có anh, chắc tôi sẽ buồn ghê gớm.

- Vậy còn bây giờ?

- Tôi thất cỡ sợ, cỡ nặng nề. Tôi cũng không giải thích được.

- Tốt lắm, tôi rất dễ chịu khi không phải nhìn cô tàn rụi như trước đây. Cô phải vui vẻ lên. Tôi thích nhìn cô cười lắm Thúy Văn.

Anh chợt đứng dậy, bước tới mở nhạc. Điệu slow vang lên giữa căn phòng tối mờ mờ, cũng trữ tình như ở vũ trường khi trầm lắng. Thúy Văn ngồi nghiêng đầu lắng nghe. Cả hai không nói với ai, chỉ còn tiếng nhạc du dương dễ chịu.

Một lát Thúy Văn tựa vào tường, thiu thiu ngủ. Cuối cùng cô ngủ say ngay dưới nền gạch, quên mất sự có mặt của Lê Vin. Anh bước qua kê nhẹ đầu cô lên gối, rồi vẫn ngồi yên bên cạnh cô.

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua. Những ngọn nến tàn rồi lại thay bằng ngọn nến khác. Lê Vin duỗi chân trên gạch, lặng lẽ hút thuốc và nghe nhạc. Bên cạnh anh, Thúy Văn vẫn ngủ say vì men rượu. Đây là một đêm Noel đặc biệt nhất của cô từ trước đến nay.

Trong đầu cô không còn bị hình ảnh của Hiệu Nghiênm đầy dọa nữa.

46. Chương 46

Chuyến bay đi Hồng Kông bị hoãn lại một giờ vì sự cố kỹ thuật. Những hành khách có người ở lại phòng chờ, có người rời phi trường tranh thủ đi công việc. Hiêm khi nào phòng chờ lại đông người như hôm nay. Hiệu Nghiênm ngồi tựa vào nệm ghế, thờ ơ nhìn người ta đi lướt qua trước mặt. Điều bộ anh ta là của một người luôn chán chường, luôn trĩu nặng một tâm tư nào đó rất u ám. Mà tất cả những điều đó là ý nghĩ cam nín một mình.

Từ phía cầu thang, một cô gái áo trắng đang đi lên. Thoáng nhìn cô gái, tim Hiệu Nghiênm như nhói lên, đập mạnh. Anh ngồi thẳng lên nhìn cô ta, nhưng rồi khi cô lên hết cầu thang, anh lại buông người xuống, thờ ơ và thất vọng.

Cô ta gợi anh nhớ đến hình bóng một người, mà dù đã nhiều năm trôi qua, lòng anh vẫn còn nguyên vẹn cảm xúc khi nhớ lại.

Bây giờ anh đã vững vàng trên đường đời với một sự nghiệp huy hoàng và một gia đình bền vững. Nhưng tất cả hạnh phúc đó vẫn không đủ sức bứt rời anh khỏi hình bóng của Thúy Văn. Nó mãi là một nỗi nhùng nhừ, day dứt. Và tình yêu say đắm đó đã đập tắt tình cảm vợ chồng đang mỗi ngày một phai nhạt, dù anh đã cố hết sức gìn giữ vì đứa con.

Cũng như lúc này, khi nhìn lầm cô gái, anh bỗng nhớ Thúy Văn da diết. Hình bóng mà cô để lại trong tâm trí anh là khuôn mặt xanh xao, chờ đợi vì đau khổ. Đó là lần cuối cùng anh gặp cô ở toà án nhận quyết định ly dị. Nó ám ảnh anh đến nỗi suốt nhiều năm sau, mỗi khi nhớ lại, anh vẫn cảm thấy đau đớn như chuyện mới vừa xảy ra.

Những ngày đầu chia tay, anh sống dở chết dở vì đau khổ. Đã bao nhiêu lần anh tìm đến Thúy Văn nhưng cô cự tuyệt quyết liệt. Và sau đó cô mất hút giữa cuộc sống ồn ào của anh. Ngay cả Hữu Tri cũng không thém nói với anh cô đã sống như thế nào.

Cuối cùng anh đã tự thỏa hiệp với mình, quay về sống với cuộc đời của mình bên cạnh vợ con và chấp nhận thực tế là anh với Thúy Văn mỗi người đều có cuộc sống riêng.

Hiệu Nghiênm đứng dậy, đi về phía quầy định mua lon nước. Nhưng ngay lúc đó, một cặp vợ chồng đi ngược hướng về phía anh. Hiệu Nghiênm đứng khựng lại. Anh vừa nhận ra Thúy Văn. Rõ ràng là cô chưa 'không

ai khác được. Cô đang loay hoay tìm cái gì đó trong sắc tay. Bên cạnh cô, người chồng bế đứa bé trên tay nhìn như chờ. Đứa bé cũng nhoài người về phía mẹ như vùi vnh. Trông họ đẹp đôi, rạng rỡ giữa những hành khách xugn quanh.

Hiệu Nghiêm tiến về phía họ, giọng thật bình tĩnh:

- Thúy Văn.

Anh quay lại, gật đầu chào chồng cô rồi quay qua nhìn cô. Cả Thúy Văn cũng rất ngạc nhiên, cô tròn xoe mắt nhìn rồi mỉm cười:

- Không ngờ gặp anh ở đây, anh đi đâu vậy?

- Anh đi Hồng Kông, bị trễ chuyến bay nên phải ở lại chờ, còn em?

- Em đi Pháp.

Cô quay lại, vịn nhẹ lên tay Lê Vin:

- Anh còn nhớ anh Nghiêm chứ?

Lê Vin gật đầu:

- Anh vẫn nhớ.

Thúy Văn mỉm cười với Hiệu Nghiêm:

- Đây là chồng em, anh đã gặp anh ấy một lần trước đây, chắc anh không nhớ đâu hả?

Hiệu Nghiêm lắc đầu:

- Quả thật anh không nhớ. Con em đây phải không, được mấy tuổi rồi?

- Nó ba tuổi.

Lê Vin nói một câu gì đó với đứa bé, nó vẫy vẫy tay chào anh bằng một tràng tiếng Pháp. Hiệu Nghiêm mỉm cười với con bé, và nhìn nó thật lâu. Anh nhận ra nó giống Thúy Văn như tạc. Chỉ có đôi mắt màu nâu sẫm là màu mắt của cha. Con bé xinh xắn như một thiên thần, đáng yêu đến nỗi làm lòng anh nhói

lên một thứ tình cảm kỳ lạ.

Hiệu Nghiêđm đđnh mđi cđ hai đđn quđy nước nhưng Lê Vin đđ nói gđ đđ với Thúy Vđn. Anh quay lại chào Hiệu Nghiêđm rồi bỗng đđra bđ đi về phđa quđy đđ chơi. Như mđt cách tể nhđ để vđ tự do nói chuyện.

Thúy Vđn nhìn Hiệu Nghiêđm, cười thân mật:

- Anh có khỏe không? Chđ oanh lúc này thế nào? Lđu rồi em không về đđy, thấy cảnh vật khác đi rất nhiều.

- Anh vđn vậy, còn em? Em lấy chồng từ lúc nào vậy?

- Cách đđy năm năm.

- Lúc nđy em bảo anh và anh ấy có gặp nhau a'? Quả thật anh không sao nhớ nổi.

Trước đđy em làm trợ lý cho anh ấy. Cưới nhau đđợc hai năm thì em theo anh ấy qua Pháp. Lần này tui em đđra bđ Helen về thăm cậu nó.

- Em về ở bao lđu rồi?

- Mđt tháng.

Hiệu Nghiêđm trầm ngđm:

- Vậy mà tuần trước gặp Hữu Tri ngoài đđường, anh ấy không hề nói cho anh biết. Cả em nữa, sao em không gọi đđiện cho anh biết?

Thúy Vđn ngạc nhiên nhìn anh như muốn bảo ý muốn của anh là thừa. Nhưng cô chỉ nói nhẹ nhàng:

- Em và anh ấy đi nhiều quá, bận rộn suốt nên em không có thời giờ thăm bạn.

- Em hơi khác xưa đđó Thúy Vđn.

- Vậy hả? Dù sao thì cũng đđa mấy năm, em cũng phải già đi chứ.

- Không, em rất trẻ trung, rất đẹđ. Nhưng đđiều anh muốn nói là, em có vẻ là mđt phụ nữ hạnh phúc.

Anh vừa nói vừa nhìn Thúy Văn chăm chăm. Cái nhìn đắm đuối không cần kèm chế. Đến nỗi cô có cảm giác nếu chỉ có riêng hai người, chắc anh sẽ ôm chầm lấy cô trong vòng tay cuồng nhiệt. Tự nhiên cô khẽ rùng mình, và nói lãng chuyện:

- Con anh đã lớn chưa? Anh được mấy cháu rồi?

Hiệu Nghiêm có vẻ không thích cách nói xã giao khách sáo của cô. Trong lòng anh, cô vẫn là Thúy Văn thân thiết như ngày trước. Mặc kệ hoàn cảnh hay thời gian xa cách. Anh không hiểu rằng cô đã thay đổi, đã bỏ quên quá khứ khi sống ở xứ sở xa xôi, bên cạnh chồng con với đầy đủ hạnh phúc. Anh càng không hiểu rằng, cô chẳng có lý do gì để lưu luyến anh, vì anh và cô chia tay với tình cảm không giống nhau.

Anh hỏi một cách buồn rầu:

- Em sống có hạnh phúc không?

Thúy Văn mỉm cười:

- Em không biết sau này thế nào, nhưng những năm qua, em chưa bao giờ bị buồn. Không biết thế có thể gọi là hạnh phúc không?

Hiệu Nghiêm gật nhẹ đầu. Nụ cười của cô nói lên tất cả hạnh phúc hoàn mỹ, dù cô không diễn đạt bằng lời. Nhưng cách thể hiện không phô trương của cô lại làm anh đau, nỗi đau của sự tiếc nuối day dứt.

Anh cười nhẹ:

- Chúc mừng em.

- Cảm ơn anh.

- Còn anh thì.. chưa bao giờ anh tìm được cảm giác đó. Cả sự bình yên cũng không.

Thúy Văn cười như không hiểu:

- Anh chẳng có lý do gì để nghĩ như vậy, nếu có, em nghĩ anh cũng không nên quan trọng nó.

Hiệu Nghiêm nhìn thẳng mặt cô:

- Em nghĩ sao, nếu anh bảo là trong suốt những năm qua, chưa bao giờ anh quên được em?

Thúy Văn mở mắt lớn nhìn anh, rồi cười gượng:

- Cả anh và em đều đã có gia đình, anh không nên nói vậy.

- Không, có thể với em, chuyện đó đã qua, nhưng với anh thì khác. Bao năm rồi anh vẫn chờ đợi có dịp gặp em, để nói với em tất cả gánh nặng trong lòng anh. Anh không cần biết em nghĩ gì nhưng anh cần nói.

Thúy Văn tò mò nhìn Hiệu Nghiêm nhưng vẫn im lặng. Anh cắn răng như cố kiềm chế sự xúc động:

- Anh luôn nghĩ về em như nghĩ về một người vợ. Và điều tệ hại hơn là tình cảm đó anh không sao có được.

- Nhưng bây giờ em có chồng rồi – Thúy Văn nói khẽ.

- Anh biết, anh biết em rất hạnh phúc'. Anh mừng cho em. Nhưng anh không thể không nói với em những ý nghĩ đã dày vò anh, anh muốn em nghe cho hết rồi sau đó quên hay nhớ là tùy em.

Thấy vẻ mặt phân vân của cô, Hiệu Nghiêm cười buồn:

- Điều tệ hại nhất là, sau khi cưới Yến Oanh rồi, anh vẫn không sao quen được cái nghĩ đó là gia đình thật sự của anh. Những đêm nằm bên cạnh cô ấy, anh lại chìm đắm với hình ảnh em. Những ngày cuối cùng sống với em, nó đáng nhớ đến nỗi, anh không chịu nổi tính cách lơ đãng trầm mặc của Yến Oanh.

Thúy Văn ngắt lời một cách dịu dàng:

- Anh luôn sai lầm như thế, khi sống với em thì nhớ chị ấy. Khi được chị ấy thì nhớ em. Anh không nghĩ làm như vậy vợ anh sẽ đau khổ sao? Em đã trải qua nên em biết, tâm lý hoài nghi đó kinh khủng lắm.

- Anh đã cố gắng giấu kín tình cảm đó, nhưng Yến Oanh vẫn biết. Cô ấy sống dật dờ, xanh xao vì ghen, vì mất niềm tin. Và chính cô ấy cũng quay lại hối hận vì đã li dị Hữu Tri.

- Có chuyện đó nữa sao? Thúy Văn thốt lên.

- Tội anh luôn sống trong tâm trạng nuối tiếc quá khứ. Cả anh và Yến Oanh đều nghĩ rằng, nếu trước đó cả hai đều bằng lòng với hoàn cảnh mới thì lại tốt hơn.

- Thật kinh khủng, thật sai lầm, em thành thật khuyên anh đấy, hãy nghĩ lại đi.

- Muộn rồi Văn ạ. Cuộc sống mà em, tâm lý chúng ta chỉ biết lao tới. Có lúc đứng lại nhìn những gì đã qua thì đã muộn. Những thành kiến về nhau làm không ai đủ kiên nhẫn để bắt đầu lại. Và tội anh

bây giờ chỉ còn tâm lý sống vì con, tình yêu đã qua rồi.

Cả hai chợt im lặng, mỗi người đều trầm ngâm với những ý nghĩ riêng. Rồi Hiệu Nghiêm lại lên tiếng:

- Có thể em đã thoát khỏi đời anh một cách nhẹ nhàng, nhưng anh thì không được như vậy, vì anh đã nợ em quá nhiều. Từ lúc em biết anh cho tới tận lúc chia tay, anh hiểu chỉ là những ngày đau khổ của em. Số em thật bất hạnh khi vướng vào anh, phải không?

Thúy Văn nói một cách chậm rãi:

- Sau này, thỉnh thoảng em có nhớ lại, nhưng nó không vui vẻ gì. Và rút kinh nghiệm về thất bại của anh, em luôn chăm chút cho hạnh phúc hiện tại của em.

Hiệu Nghiêm nhìn cô chăm chú nhưng không nói gì. Cô không nhìn anh, và tư lự nhìn mông lung ra ngoài:

- Rất may cho em là Lê Văn hiểu và vị tha với em tuyệt đối. Đôi lúc em có ý nghĩ, anh ấy yêu em đến mức sợ cả nắng gió thổi vào người em. Anh ấy che chắn cho mẹ con em tất cả mọi mặt. Có một người chồng như thế, em không dám để tư tưởng đi hoang bao giờ.

Cô ngược lên, mỉm cười với anh:

- Cho nên em thật tình khuyên anh, hãy chăm chút cho hiện tại của anh. Vì em đã quên quá khứ rồi, em đâu có bị anh làm khổ, anh đừng bị dằn vặt về em nữa.

- Nhưng có một điều anh không thể làm được, là anh vĩnh viễn chỉ yêu em.

Thúy Văn lắc đầu phủ nhận:

- Đừng có sai lầm như vậy anh.

Hiệu Nghiêm nghiêng đầu nhìn vào mắt cô:

- Hãy nói thật với anh, mấy năm qua, em có ước muốn gặp lại anh không? Có cần phải nói điều gì với anh không?

- Không, em không có gì để nói cả.

Hiệu Nghiêm có vẻ hoài nghi, nhưng khi nhìn vẻ mặt tĩnh lặng của cô, anh hiểu cô nói rất thật. Bất giác anh thở dài:

- Thôi, dù sao thì mong ước của anh cũng đã đạt được, dù gặp em rất ngắn ngủi, nhưng anh vẫn nhẹ lòng vì đã nói được với em những gì cần nói.

Anh chợt đổi giọng:

- Anh rất sung sướng khi thấy em thế này. Sau này về nước, nhớ cùng chồng đến thăm anh.

Thúy Văn gật đầu:

- Em hứa, cho em gửi lời thăm chị Oanh. Bây giờ em đi nha.

- Tạm biệt.

Thúy Văn cười nhẹ với anh rồi đi đến phía cuối phòng nơi Lê Vin và đứa bé đang chờ.

Trên loa chợt thông báo mời hành khách chuyển bay đi Pháp ra máy bay. Hiệu Nghiêm ngồi một mình ở băng ghế, đôi mắt đắm đắm theo dõi những bước chân xa dần của Thúy Văn. Đến lúc bóng cô khuất ở cửa, anh vẫn thần thờ nhìn theo.

Và khi ngồi trên máy bay, nhìn những cụm mây lằng đằng bên ngoài, anh hình dung một chiếc máy bay khác giờ này cũng lơ lửng giữa bầu trời. Chuyến bay đó đưa người phụ nữ yêu quý nhất đời anh mỗi lúc mỗi rời xa anh, xa mãi về khoảng cách, nhưng hình bóng cô thì vĩnh viễn ở trong tim anh.

HẾT.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhu-nhung-giot-nang>